

A nagy sikerű *A hazudósok* előzményregénye

E. LOCKHART
A HAZUDÓSOK

CSALÁDJÁ

CICERÓ

E. LOCKHART

**A HAZUDÓSOK
CSALÁDJA**

Ciceró, 2022

E. Lockhart magyar nyelven eddig megjelent művei

A pasilista

A hazudósok

Frankie Landau-Banks dicstelen tetteinek krónikája

Szemfényvesztés

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

E. Lockhart: Family of Liars

Delacorte Press, 2022

Fordította: Heinisch Mónika

Copyright © 2022 by E. Lockhart

This edition published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC

Hungarian translation © Heinisch Mónika, 2022

Hungarian edition © Ciceró Könyvstúdió

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a Ciceró Könyvstúdió

Felelős kiadó: Földes Tamás

Felelős szerkesztő: Kleinheincz Csilla

Szerkesztő: Till Katalin

Borítóterv: Szabó Vince

Tördelő: Kovács Mária

Korrektor: Kótai Katalin, Váczy Ludmilla

ISBN 978-963-566-362-0

Elektronikus verzió v1.0

cicerokonyvstudio.hu

facebook.com/CiceroKonyvstudio

instagram.com/cicerokonyvstudio

Hazelnek

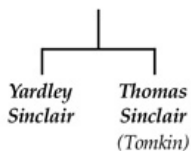

A Sinclair-családja

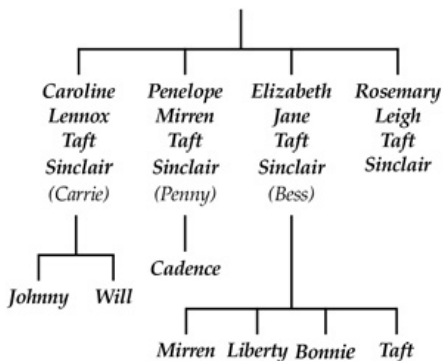
Dean Sinclair

Pevensie
és Philadelphia

Harris Sinclair & Tipper Taft Sinclair

Clairmont
és Boston

Kutyák 1987-ben: Wharton, Albert, McCartney, Reepicheep

Kedves Olvasók!

Ez a könyv spoilereket tartalmaz a *Hazudósok* című regényre vonatkozóan.

Szeretlek titeket, nektek írtam ezt a könyvet – erős ambícióval és feketekávéval.

XO,

E

Első rész

MESE JOHNNYNAK

1.

A fiam, Johnny halott.

Jonathan Finclair Dennis, így hívták. Tizenöt évesen halt meg.

Volt egy nagy tűz, szeretem őt, ártottam neki, és hiányzik. Nem fog már magasabbra nőni, nem talál rá a szerelem, nem indul több futóversenyen, soha nem teljesül az álma, hogy eljusson Olaszországba, soha nem ülhet fel olyan hullámvasútra, amely a feje tetejére állítja. Soha semmit nem fog már csinálni.

Mégis elég gyakran meglátogat a beechwood-szigeti konyhában.

Látom őt késő este, amikor nem tudok aludni és lemegyek egy pohár whiskey-ért. Pont úgy néz ki, mint tizenöt éves korában mindig. Szőke haja sűrűn meredezik. Az orra leégett. A körmeit csonkra rágta. Legtöbbször deszkás rövidnadrágot és kapucnis pulcsit visel. Néha a kék kockás széldzsekijét is felveszi, hiszen hideg van a házban.

Megengedem neki, hogy whiskey-t igyon, hiszen úgyis halott. Mi bántódása eshetne? Ő viszont sokszor inkább forró kakaót kér. Johnny szelleme szeret a pulton ülni és csupasz lábával az alsó szekrényeket rugdosni. Alkalmadtán előszed régi Scrabble-kockákat, és szórakozottan kirak néhány kifejezést a pultra, mialatt beszélgetünk. *Sose egyél meg semmit, ami nagyobb a tulajdon seggednél. A „nem” nekem nem válasz. Légy egy kicsit kedvesebb, mint amennyire feltétlenül szükséges.* Ilyesmiket.

Szívesen hallgat családi történeteket. – Mesélj valamit a tinédzserkorotokról! – kéri ezen az estén. – Hogy milyen voltál te, Penny néni meg Bess néni.

Nem szeretek arról az időszakról beszélni. – Mi érdekel pontosan?

– Minden. Amiben mesterkedtetek. Amivel elütöttétek az időt. Itt, a szigeten.

– Ugyanaz volt, mint most. Kivittük a csónakokat. Úsztunk. Tenisz, fagyí, grillvacsorák.

– Akkoriban még jól kijöttetek egymással? – Úgy érti, én és a nővéreim, Penny és Bess.

– Bizonyos mértékig.

– Nagy zúrbe is keveredtetek?

– Nem – vágom rá. Majd helyesbíték: – Igen.

– Mibe?

Megrázom a fejem.

– Áru! – erősködik. – Mi volt a legnagyobb csínytevésed? Gyerünk, ki vele!

– Nem! – nevetek fel.

– De! Kérlek szépen! Mondd el, mi volt a legnagyobb bűnök, amit akkoriban elkövettek! Oszd meg szegény halott fiaddal a véres részleteket!

– Johnny!

– Ne már, nem lehetett annyira borzalmas! – mondja. – Fogalmad sincs, mi mindent láttam én a tévében. Annál rosszabbakat ti sem követhettetek el a nyolcvanas években.

Úgy érzem, Johnny azért kísért, mert válaszok nélkül nem nyugodhat. Azért faggat a rokonsággal, a Sinclair családdal kapcsolatban, mert próbálja megérteni a szigetet, a rajta lévő embereket és a viselkedésünket. A történetünket.

Tudni akarja, miért halt meg.

Tartozom neki az igazsággal.

– Rendben – mondom. – Elmesélem.

A teljes nevem Caroline Lennox Taft Sinclair, de leginkább Carrie-nek szólítanak. 1970-ben születtem. Ez a tizenhetedik nyaram története.

Abban az évben jöttek el a fiúk a Beechwood-szigetre. És abban az évben láttam először kísértetet.

Ezt az élményemet még soha senkivel sem osztottam meg, de azt hiszem, Johnnynak hallania kell.

Nagy zúrbe is keveredtetek? – kérdezi. – Meséld el! Mi volt a legnagyobb csínytevésed? Gyerünk, ki vele...! A legnagyobb bűnök akkoriban.

A történet elmesélése mély sebeket tép fel. Igazából abban sem vagyok biztos, mennyire lesz hiteles, de megpróbálom.

Az igazság az, hogy világéletemben hazudós voltam.

Elég gyakori ez a családukban.

Második rész:
NÉGY LÁNYTESTVÉR

2.

A gyermekkorom egy nagy elmosódott katyvasz: téli reggelek Bostonban, csizmába és viszketős gyapjúsapkába vagyunk bugyolálva a tesóimmal. A tanítási napokon az iskolai egyenruha, vastag tengerészkek kardigán és rakott szoknya. Délutánonként a magas városi téglaház, leckeírás a kandalló előtt. Ha becsukom a szemem, a számban érzem a vaníliás kuglóf édes ízét, szinte még ragadnak is tőle az ujjaim. Az életünk az alvás előtti esti mesékből, a flanelpizsamákból és a golden retrieverekből állt.

Négyen voltunk lánytestvérek. Minden nyarat a Beechwood-szigeten töltöttünk. Emlékszem rá, hogy miközben Pennyvel és Bess-szel az óceán tajtékozó habjai között úszkáltunk, anyánk és Rosemary baba a parton ücsörgött. Medúzát és rákokat fogtunk, egy kék vödörbe tettük őket. Szél és napfény, rövid civódások, sellős játékok és kőgyűjtemények.

Anyánk, Tipper csodás partikat rendezett. Azért tette, mert magányos volt. Legalábbis Beechwoodon. Rendszeresen jöttek vendégek, és pár évig apám testvére, Dean és az ő gyerekei is velünk tartottak, de anya a jótékonyági vacsorákon és a közeli barátokkal együtt elköltött hosszú ebédeken volt igazán elemében. Szerette az embereket, és jól szerette őket. Mivel nem voltak túl sokan a környéken, el akarta szórakoztatni magát, és akkor is bulikat rendezett, amikor épp nem látogatott meg minket senki.

Amikor mi, négyen kicsik voltunk, a szüleink minden évben átvittek minket Edgartownba július negyedikén. Edgartown egy tengerészfalu Martha's Vineyard szigetén, tele fehér léckerítésekkel. Papírdobozból faltuk az olajban sült kagylót tartármártással, aztán limonádét is kaptunk az Old Whaling Church templom előtti standnál. Felállítottunk néhány kempingszéket, és lakmározva vártuk a felvonulást. A helyi vállalkozások kordékat díszítettek fel. A

veteránautó-gyűjtők büszkén dudáltak. A sziget tűzoltóállomásai kigurították legrégebbi járműveiket. A veteránzenekar indulókat játszott, és anya mindig velük énekelt.

A tűzijátékot soha nem vártuk meg. Visszamentünk a motorcsónakkal Beechwoodra, és a családi kikötőből felszaladtunk az igazi buli helyszínére.

A Clairmont-ház verandáját lampionok fénye hintette be, a pázsiton felállított piknikasztal kékbe és fehérbe öltözött. Főtt kukoricát, hamburgert és görögdinnyét ettünk. A torta mindig az amerikai zászló színeiben virított, tetejét áfonya és málna ékesítette. Anya saját kézzel dekorálta. Minden évben ugyanúgy.

Vacsora után csillagszórókat kaptunk tőle. Végigvonultunk velük a sziget deszkákkal kirakott sétányain – amelyek a házakat kötötték össze –, és teli torokból énekeltünk: „Csodálatos Amerika”, „Ez a föld a hazád”, „Vigyázz pehelytollú pajtásodra”.

Leereszkedtünk a sötétbe borult Nagy Strandra. Akkoriban Demetrios, a kertészünk házi tűzijátékkal is szórakoztatott minket. A család pamutpokrócokra telepedett, a felnőttek poharaiban jégkocka csilingelt.

Mindenesetre ma már nehéz elképzelnem, hogy valamikor vakbuzgó hazafi voltam, nem is beszélve a legjobb iskolákban végzett szüleimről. De ettől még az emlékek bevésődtek.

Fel sem merült bennem, hogy nem igazán illek bele a családomba, amíg el nem jött az a délután tizennégy éves koromban. 1984 augusztusán.

Június óta voltunk a szigeten, Clairmontban. A ház arról az iskoláról kapta a nevét, ahová apánk, Harris járt gyerekként. Dean bácsi és az unokatestvéreim Pevensie-ben laktak, amelyet a Narnia-könyvekben szereplő családról neveztek el. Goose Cottage-ban egy dada is vendégeskedett egész nyáron. A személyzeti épület a házvezetőnőnek, a kertésznek és esetleges más alkalmazottnak

volt fenntartva, de csak a házvezetőnő aludt ott rendszeresen. A többiek hazajártak a szárazföldre.

Egész délelőtt úsztam a nővéreimmel és az unokatestvéremmel, Yardley-val. Tonhalas szendvicset és zellerszárat szedtünk ki a hűtőtáskából, amelyet anya a lábánál tartott.

Az ebédőtől és a testmozgástól elálmosodva lehajtottam a fejem, és egyik kezemmel Rosemary húgomra támaszkodtam. Ott szunyókált mellettem a pokrócon, nyolcéves karját szúnyogcsípések lepték, a lábát pedig homok. Az ő haja is szőke volt, mint a többieké, tele gubancos hullámokkal. Puha, barackszínű arcocska, vékony és esetlen végtagok. Szeplők, gyakori kancsalítás, bárgyú nevetés. A mi Rosemarynk. Eperlekvár, heges térd és egy kicsi kéz az enyémben.

Szundítottam egy kicsit, mialatt a szüleim beszélgettek. Kempingszékeken ültek egy fehér esernyő alatt, kicsit távolabb tőlünk. Amikor Rosemary az oldalára fordult, felébredtem, és utána csak feküdtem csukott szemmel, hónom alatt érezve a szuszogását.

– Nem éri meg – mondta anyánk. – Kizárt dolog.

– Nem kéne ekkora ügyet csinálni belőle, ha egyszer megoldható – vágta rá Harris.

– Számít a szépség... de azért nem minden. Úgy állítod be, mintha a legfontosabb lenne.

– Itt nem a szépség a lényeg. Segíteni kell egy emberen, aki gyengének néz ki. Olyan *sutának* tűnik.

– Miért gorombáskodsz? Felesleges ilyeneket mondani.

– Csak gyakorlatias vagyok.

– Téged érdekel az emberek véleménye. Pedig nem kéne foglalkoznunk vele.

– Rutinműtétről van szó. Nagyon tapasztalt az orvos.

Hallottam, hogy anya rágyújt egy cigarettára. Akkoriban még mindnyájan dohányoztak. – Arra nem gondolsz, hogy bent kell maradni a kórházban – érvelt Tipper. – Folyékony étrend, duzzanat, meg ilyenek. Rengeteg fájdalmat kell elviselnie.

Kiről beszéltek?

Milyen műtét? Folyékony diéta?

– Nem tud rendesen rágni – mondta apa. – Ez tény. „Nincs más út, csak keresztül.”

– Most ne pufogtass Robert Frost⁽¹¹⁾-idézeteket!

– A végső célt kell szem előtt tartanunk. Nem azon rágódnunk, hogyan jut el odáig. Neki sem fog ártani, ha a külseje egy kicsit...

Egy darabig hallgatott, mire Tipper közbevágott. – Úgy beszélsz a fájdalomról, mintha csak valami testedzés lenne. Mintha kizárólag az erőfeszítésen múlna. Mintha küzdelem lenne.

– Amibe erőfeszítést teszel, abból nyersz valamit.

Egy szippantás a cigarettából. A hamuszerű illat összekeveredett a sós levegővel. – Nem minden fájdalom éri meg – közölte Tipper. – Van olyan fájdalom, ami csak fájdalom, semmi több. – Kis ideig hallgattak. – Bekenjük Rosemaryt naptejgel? Kezd vörösödni.

– Ne ébreszd fel!

Megint szünet. – Carrie úgy gyönyörű, ahogy van – szögezte le végül Tipper. – Ahhoz a csontot is át kell vágniuk, Harris. A csontot átvágni.

Hirtelen megdermedtem.

Rólam társalogtak.

Mielőtt a szigetre jöttünk, elvittek egy fogszabályzós orvoshoz, majd egy szájsebészhez is. Nem érdekelt. Szinte oda se figyeltem. Az iskolában minden második gyereknek volt fogszabályzója.

– Nem jó, ha hátrányból indul – mondta Harris. – Ha így marad az arca, az jelentős hátrányt jelent neki. Megérdemli, hogy úgy nézzen ki, mint egy Sinclair: hogy pont olyan erősnek lássák, amilyen erős belülről. És ha ennek ez az ára, akkor meg kell fizetnünk.

Akkor jöttem rá, hogy el akarják törni az állkapcsomat.

3.

Amikor végül engem is bevontak, közöltem velük, hogy szó sem lehet róla. Kijelentettem, hogy semmi baj a rágással (bár a szájszész más véleményen volt). Tudattam velük, hogy elégedett vagyok magammal. Hagyjanak békén.

Harris visszavágott. Keményen. Kikoszított a sebészek tekintélyéről, meg arról, hogy ők tudják a legjobban.

Tipper azt mondta, hogy bájos vagyok, szép és előkelő. Hozzátette, hogy imád engem. Kedves volt, szűklátó körű és kreatív, nagylelkű és életvidám. Mindig megerősítette a lányaiban, hogy gyönyörűek. Ettől függetlenül ő is úgy gondolta, hogy fontolóra kéne vennem a műtétet. Aludjunk rá néhányat. Napoljuk el a döntést. Nem kell sietni.

Ismét nemet mondtam, de rossz érzés motoszkált bennem. Valami nem stimmelt az arcommal. Gyenge volt az állkapcsom. Furán néztem ki. A biológiai sors szeszélye folytán mindenféle hiedelmeket ébreszttek az emberekben a karakteremmel kapcsolatban. Már én is észrevettem, hogy feltételeznek rólam ezt-azt, még hozzá enyhe leereszkedéssel a hangjukban. Vajon felfogom a viccet?

Lassan rágni kezdtem, és ügyeltem rá, hogy szorosan zárva tartsam a számam. Hirtelen megingott a fogaimba vetett bizodalمام, nem tudtam, hogy úgy őrlík-e az ételt, mint mások fogai. Kezdttem szokatlannak érezni az illeszkedésüket.

Azt már tudtam, hogy a fiúk nem látnak szépnek. Bár népszerű voltam – eljártam bulizni, és még a diáktanács elsős képviselői közé is beválasztottak –, táncolni mindig az utolsók között kértek fel. Akkoriban a fiúk még felkérték a lányokat.

Tánc közben a partnereim sosem fogták meg a kezem. Nem csókoltak meg, és nem toltak be a táncparkett sötétjébe. Nem merült

fel, hogy találkozunk-e még, elmegyek-e velük moziba, pedig a barátnőim kaptak ilyen kérdéseket.

Figyeltem, ahogy Penny nővérem, akit példásan szögletes állkapcsa semmiben sem akadályozott, beszéd közben tömi magába a kaját. Teli szájjal nevetett, a nyelvét is kidugta, és az egész világnak megmutatta csillogó fehér őrlőfogait.

Megnéztem Besst is, akinek teltebb és igézőbb volt a szája, az állkapcsa pedig karakteres, de nőiesen ívelt. Azért siránkozott, mert hat hónapig fogszabályzót kellett hordania, azután rögzítőt. Nyögve pattintotta fel a rögzítő kék műanyag dobozának fedelét, miután Tipper emlékeztette rá, hogy étkezések után ki kell cserélnie.

És Rosemary. Szögletes arca tükörképe volt Pennyének, csak szeplős volt és butácska.

A lánytestvéreim gyönyörű csontokkal rendelkeztek.

4.

Azon a nyáron, amikor tizenhat lettem, szokás szerint Beechwoodon voltunk. Kajak, főtt kukorica, vitorlások és búvárkodás (bár néhány rákon kívül nem sok mindent láttunk). A július negyedikei ünnepség is a szokásos módon zajlott, csillagszórókkal és énekléssel. Lezajlott az éves máglyaéjszaka, a citromvadászat és a szentivánéji fagyibuli.

Csakhogy abban az évben – Rosemary megfulladt.

Tízéves volt. A legfiatalabb közülünk.

Augusztus végén történt. Rosemary a Goose Cottage mellett húzódó partnál úszkált, amit Kis Strandnak hívunk. Zöld színű, apró farmerzsebekkel díszített fürdőruhát viselt. Nevetséges zsebek voltak. Semmi sem fért el bennük. Mégis azt szerette legjobban.

Nem voltam ott. Senki sem volt jelen a családból. A gyerekcsősz ment vele, akit abban az évben alkalmaztunk, egy húszéves nő Lengyelországból. Agata.

Rosemarynek mindig később jött meg a kedve az úszáshoz, mint a többieknek. Ha megengedték neki, jóval azután ment el úszni, hogy mindnyájan leöblítettük a lábunkat a slaggal Clairmont öltözőkamrája mellett. Gyakran előfordult, hogy akkor bukkant fel valamelyik strandon Agatával.

Aznap viszont beborult az ég.

Aznap Agata bement a házba, hogy pulóvereket vigyen ki mindkettőjüknek.

Aznap Rosemary, aki egyébként jól úszott, egy felcsapódó hullám alá került, és magával rántotta egy örvény a mélységből.

Mire Agata visszaért a partra, Rosemary már messzire sodródott, és az életéért küzdött. Elhagyta az öblöt szegélyező gonosz fekete sziklákat.

Agata nem volt vízimentő.

Nem tudta, hogy kell valakit újraéleszteni.

Nem is tudott elég gyorsan úszni ahhoz, hogy időben utolérje Rosemaryt.

5.

Később visszatértünk a bentlakásos iskolába, Penny és én. Bess akkor kezdte el.

Alig két héttel Rosemary halála után otthagytuk szüleinket, hogy a North Forest Academy kampuszán tanuljunk tovább. Anya leparkolt az iskola mellett, szorosán átölelt minket, és csókot nyomott az arcunkra. Biztosított minket a szeretetéről. Aztán elment.

Nekem kellett vigyáznom Bessre. Abban az évben lettem harmadikos, ő pedig elsős. Segítettem berendezni a kollégiumi szobáját, bemutattam pár embernek, és vittem neki csokit a büféből. Vicces üzeneteket hagytam a postaládájában.

Pennyvel nem kellett ennyit foglalkoznom. Neki már voltak barátai, és a második héten új pasija is akadt. De időnként azért ránéztem. Megálltam a szobája előtt, megkerestem az étkezőben, leültem az ágyára, és végighallgattam, amit az új szívügyéről mesélt.

Támasza voltam a testvéreimnek, de a Rosemaryvel kapcsolatos érzéseinket egyedül kellett feldolgoznunk. Nekünk, a Sinclair család tagjainak *arcizmunk sem rezdül. Mindenből a legjobbat hozzuk ki. A jövőbe tekintünk.* Harris mottói, amelyeket Tipper is átvett.

Minket, a lányait, soha nem tanítottak meg gyászolni, dühöngeni vagy kimondani a gondolatainkat. Mi a hallgatás művészetét fejlesztettük tökélyre, az apró, kedves gesztusokat, a vitorlázást és a szendvicskészítést. Lelkesen beszéltünk irodalomról, és elsőrangú vendéglátók voltunk. Az egészségügyi témákat is kerültük. Nem őszinteséggel és gyengédséggel mutattuk ki a szeretetünket, hanem hűséggel.

Légy méltó a családhoz. Ez is a számtalan mottó egyike volt, amelyeket apánk a vacsoraasztalnál mondogatott. Arra célzott vele: *Képviseljétek minket méltó módon. Ne magatok miatt teljesítetek jól, hanem a Sinclair család tiszteletet parancsoló hírneve miatt.*

Amilyenek titeket látnak az emberek – olyanak látnak mindnyájunkat.

Olyan sokszor mondta, hogy már viccelődünk is vele. Néha elsütöttük egymásnak a North Forestben. Elvonultam Penny mellett, akit egy srác a folyosó falához nyomott, és anélkül, hogy félbeszakítottam volna a csókolózást, odasúgtam: – Légy méltó a családhoz!

Amikor Bess rajtakapott, hogy egy doboz omlós kekszet csempészek a kollégiumba – ugyanaz.

Penny észrevett egy paradicsomszószfoltot Bess blúzában – ugyanaz.

Amikor főztünk egy kanna teát. – Légy méltó a családhoz!

Vagy csak kimentünk kakilni. – Légy méltó a családhoz!

Jót derültünk rajta, de Harris komolyan gondolta. Teljesen átélte, hitt benne, és bár kacarásztunk, mi is hittünk benne.

Akkor sem csüggedtünk, amikor Rosemary meghalt. Ugyanolyan jók maradtak az osztályzataink. Keményen hajtottunk az iskolában és a sportban is. Nagyon ügyeltünk a megjelenésünkre és az öltözködésünkre, meg arra is, hogy az erőfeszítéseink észrevétlenek maradjanak.

A suli őszi karneválja október ötödikére esett, arra a napra, amikor Rosemary betöltötte volna a tizenegyet. Az udvar megtelt standokkal, egymást érték az ostoba játékok. Az emberek sorba álltak arcfestésért. Hoztak vattacukor-automatát. Körkörös festményeket lehetett készíteni fúróval. Berendeztek egy műtököltetvényt. Diákzenekarok léptek fel.

Nekitámasztottam a hátam a kollégium épületének, és elkortyolgattam egy csésze forró almabort. A softballos barátaim annál a standnál gyűltek össze, ahol babzsákkal lehetett dobálni az egyik matektanárt. A szobatársam a pasijával papírokra firkantott dalszövegek fölé görnyedt, és átvették a zenekaruk repertoárján szereplő számokat. A srác, aki akkoriban tetszett nekem, tüntetőleg került.

Más években október ötödikén, amikor még otthon laktam, anya tortát sütött, csokitortát vaníliabevonattal. Vacsora után hozta be, és mindig Rosemary kedve szerint díszítette fel. Egyik évben kis játékoroszlánokat és gepárdokat tett rá. Egy másik évben ehető ibolyát. Egy harmadik évben Snoopy-képet. Hétfvégén aztán bulit is rendeztek, és meghívták Rosemary kis barátait, akik koktélruhácskákból és balerinacipőkből jelentek meg, olyasféle öltözékben, amilyenben ma már senki sem bulizik.

Rosemary viszont meghalt, és olybá tűnt, mindkét testvérem megfélekedett róla.

A karneváli forgatag szélén álltam a kollégium téglafalának támaszkodva, kezemben a forró almaborral. Könnyek peregtek le az arcomon.

Próbáltam azzal nyugtatni magamat, hogy úgysem tudja, emlékszünk-e a születésnapjára.

Már úgysem akarhat tortát. Már minden mindegy. Elment.

Csak hogy nekem nem volt mindegy.

Megpillantottam Bess nővéremet elsőéves lányok és fiúk gyűrűjében. Narancssárga léggömbökre rajzoltak különféle arcokat. Úgy mosolygott, mint egy szépségverseny győztese.

És ott volt Penny is, fakó haját kötött sapka alá rejtette, és kézenfogva vonszolta oda a pasiját a legjobb barátjához, Erin Riegerhez. Kicsípelt egy maréknyi adagot Erin kék vattacukrából, és a szájába tömte.

Végül rám nézett. Megdermedt. Odasétált hozzám a fal tövébe.

– Jaj, hagyd már abba! – szólt rám. – Ne gondoldj rá!

De én gondolni akartam rá.

– Nézd meg, hogy készítik a vattacukrot! – javasolta Penny. – A pasi annyira cukin forgatja azt a ketyerét!

– Most lett volna tizenegy – bökte ki. – Megkapta volna a feldíszített csokitortáját. Vajon mit kért volna a tetejére?

– Carrie! Ne hagyd, hogy lehúzzon! Ez egy mély gödör, semmi jót nem fogsz találni benne! Gyere, szórakozz egy kicsit, máris jobban fogod érezni magad!

– Azt mondta, egy Simple Minds tortát forgat a fejében – mondtam. A Simple Minds egy zenekar volt. – De szerintem Tipper lebeszélte volna róla. Túl nehéz feladat. Meg valahogy... nem is tudom... olcsón nézett volna ki.

Közben Bess is odajött hozzánk. – Jól vagy? – kérdezte.

– Nem igazán.

– Próbálok rábeszélni egy kis vattacukorra – felelte Penny. – Muszáj valami normálisat csinálnia.

Bess végignézett az új barátain, majd az idősebb diákokon is, akiket még nem ismert. – Pocsék az időzítés – közölte, mintha bármire is megkértem volna. Mintha én hívtam volna oda magamhoz. – Egy csomóan várnak rám.

A testvéreim szerették Rosemaryt. Biztos voltam benne. Meggyőződésem, hogy gyászolták is. De nem tudtam, hogyan beszélhetnék róla. Valahányszor szóba hoztam, rögtön témát váltottak, mint ahogy most is.

Nem azért jöttek oda hozzám, hogy megnézzék, hogy érzem magam.

Azért jöttek oda, hogy rám szóljanak: ne érezzek úgy.

Leléptem a karneválról.

Felmásztam a koleszom tetejére, és kisétáltam a tetőn körbeívelő futóhídra.

Kivettem egy szövegkiemelő filcet a hátizsákomból, és ráírtam a viharvert fakorlára:

ROSEMARY LEIGH TAFT SINCLAIR

Szerette

Snoopyt és a csokitortát,

a krumplicsipszet, a nagymacskákat

és a Simple Minds együttest.

Szerette

a zöld fürdőruháját és az óceán kegyetlen hullámain.

Szerette

a nővéreit,
bár ők nem voltak méltók hozzá.
Ma lett volna tizenegy éves.
Szerettem őt.
Boldog születésnapot Rosemarynek, most és
mindörökké!

Amikor hálaadásra hazamentünk, Tipper sugárzó arccal fogadott minket. Segített kipakolni a bőröndjeinket. Gyönyörű pitéket süített, és a rokonainkat is meghívta a megszokott lakomára. Harris lázasan bohóckodott, felváltva akart sakkozni, illetve könyvekről és filmekről diskurálni.

Rosemaryt egyikük sem említette, legfeljebb érintőlegesen, amikor azt mondták, sokkal hangulatosabb és hangosabb lett a ház a hazaérkezésünk után. Csendes őszt tudhattak maguk mögött.

Rosemary szobáját kiürítették. Az emeletes ágját a vendégeknek szánt franciaágyra cserélték.

Tudom, hogy a szüleim azt tették, amit a legjobbnak tartottak – számunkra és számukra. Fájt emlékezni a veszteségre, akkor miért kellett volna bárkit is emlékeztetni?

6.

Abban az évben, a téli szünetben Harris újra szóba hozta az állkapocsműtétet, ezúttal sürgetőbben. Makacsul hangoztatta, hogy orvosilag szükséges. Csak vesztegettük az időt azzal, hogy tizennégy éves korom óta halogattuk a döntést. Mindent akkor kell elintézni, amikor itt az ideje.

Próbáltam tiltakozni, de emlékeztetett rá, hogy az életfilozófiájának egyik fontos eleme: „A »nem« nekem nem válasz”.

Muszáj volt engedelmeskednem.

Utólag, felnőttként úgy gondolom, hogy „A »nem« nekem nem válasz” helyett sokkal jobb lenne arra tanítani a fiúkat, hogy „A nem az nem”. Arra is rájöttem, hogy az apámnak sokkal fontosabb volt, hogy hasonlítsak rá, mint az, hogy szép legyek. Akkor viszont a lényem egy része megkönnyebbült. Harris volt a főnök, és mindig arra tanítottak, hogy neki van igaza.

Februárban otthagytam az iskolát, a tervek szerint két hétre. Az orvosok szétvágták az állkapocsomat, és egy éket helyeztek bele. Aztán felépítették a csontot, előrébb húzták, majd visszaerősítették a csontvázamnak ahhoz a részéhez. Végül összedrótozták az alsó-felső fogaimat, hogy minden az ideális helyén gyógyulhasson be.

Kodeint kaptam, kábító hatású fájdalomcsillapítót. Az utasítás úgy szólt, hogy eleinte négyóránként kell bevenni, majd szükség szerint. Furcsa érzéseim támadtak a szertől – nem nyomta el a fájdalmat, hanem úgy tapasztaltam meg, mintha valaki mással történe.

Az állkapcsom. Rosemary elvesztése.

Egyik sem fájt, ha négyóránként bevettem a gyógyszert.

A folyékony étrend sem volt olyan rossz. Tipper hozott fagyasztott joghurtot. Már nem volt dadánk, de Luda, a

házvezetőnőnk a szokásosnál is kedvesebben viselkedett. Eredetileg Belaruszból jött, nádszálvékony volt, olyasfajta szőkített hajjal és szemsminkkel, amelyet anya már közönségesnek talált. Luda lány, majdnem folyékony sodót készített nekem, csokoládésat és vajkaramellest. – Hogy egy kis fehérje is jusson a szervezetedbe – mondta. – Nagyon tápláló.

A család kutyái rászoktak, hogy napközben a szobámban aludjanak. McCartney és Albert, a két golden retriever meg Wharton, az ír szetter. Wharton nemesnek látszott, de ostoba volt. Őt szerettem a legjobban.

A fertőzés hirtelen támadt rám, egyik éjjel. Éreztem, ahogy a gyógyszeres alvás ködleple alatt maga alá gyűr. Elborított a lüktetés, az állkapcsom jobb oldalán vörös fájdalomgömb robbant.

Felébredtem, és bevettem még egy kodeint.

Készítettem magamnak jeges borogatást. Az arcomhoz nyomtam.

Öt nap is beletelt, mire megkértem a szüleimet, hogy vigyenek orvoshoz. Apám azt vallotta, hogy az erős akaratú ember nem panaszkodik. – Semmivel sem gazdagítja a társaságot – hangoztatta. – *Ne panaszkodj, ne magyarázkodj!* – Ezt Benjamin Disraeli mondta. Egy angol miniszterelnök.

Eleinte félvállról vettem oda Ludának és Tippernek, hogy fájdalmaim vannak. – Figyeljete csak, ezen az oldalon fáj egy kicsit! – jelentettem be. – Talán jobb lenne megnézetni. – Harrisnak egyáltalán nem szóltam róla.

Mire orvoshoz kerültem, a fertőzés már elfajult.

Harris bolondnak nevezett, amiért hagytam elburjánzani egy ilyen nyilvánvaló problémát. – Mindent akkor kell elintézni, amikor itt az ideje! – intett. – Ne várj! Ez egy életre szóló lecke.

A fertőzés még nyolc hétig tombolt a szervezetemben. Antibiotikumok, újabb antibiotikumok, egy másik orvos, egy harmadik, egy második műtét, fájdalomcsillapító és még több fájdalomcsillapító. Jég. Törölközők. Vajkaramella-puding.

Aztán vége lett. Meggyógyult az állkapcsom. Eltávolították a drótokat. Rendes fogsabályzót kaptam. A duzzanat lelohadt.

Idegen arcot láttam a tükörben. Sápadtabb voltam, mint valaha. Vékonyabb a normálisnál. De az állam volt a legfurcsább. Előrefelé nyúlt, határozott vonalat képezett az államtól a fülemig. A fogaim ismeretlen helyeken koccantak egymáshoz, érzékenyen reagáltak a diófélékre és az uborkára, egy sertésszelet elrágásához is túl gyengék voltak, de legalább szép szabályosak.

A tükör előtt állva oldalra fordítottam az arcomat, megérintettem, és azon tűnődtem, vajon milyen jövőt hoz nekem ez a műcsontdarab. Most már lesz olyan helyes fiú, aki hajlandó megérinteni? És figyel is majd rám? Meg is akar érteni? Arra vágytam, hogy végre különlegesnek és méltónak lássanak. Olyan kétségbeesetten sóvárogtam utána, ahogy csak azok tudnak, akiket még soha nem csókolt meg senki

kuszán, de szenvedélyesen,
úgy, ahogy a homályos filmbeli csókjelenetekben szokták,
meg egy kicsit úgy is, ahogy anya táncokról és fűzőkről szóló meséiben szerepelt,

meg arról, ahogy apa többször is megkérte a kezét.

Szerelemre vágytam,

és egyre sürgetőbben érdekelt a szex,

ugyanakkor azt is akartam, hogy lászon,

meghallgasson,

elismerjen

egy másik ember, úgy őszintén.

Így éreztem magam, amikor először találkoztam Pfeff-fel. Szerintem ezt láthatta meg bennem.

Májusban visszamentem a suliba, és a tőlem telhető legjobb teljesítménnyel zártam a félévet. A softballt is újrakezdtam, ahol mindig is erős ütőként tartottak számon, és méltó voltam a családomhoz. Abban a szezonban mi lettünk a bajnokok.

Visszatértem a baráti körömbé. Keményen hajtottam matekból és kémiából, magánszorgalomból órákat töltöttem el a könyvtárban, hogy felzárkózzak.

De sok minden nyomasztott. Azon kaptam magam, hogy megszállottan pörgetem az agyamban a hírekből ismert történeteket – AIDS-ben haldokló férfiak sztoriját, a legújabb egészségügyi válságot, a texasi Brownsville-ben tomboló árvizet, a hullámokban megsemmisült családi otthonokat. Felidézek újságfotókat: egy csontsoványra fogyott férfit az ágyán, tüntetőket New York City macskaköves utcáin, egy gumicsónakban menekülő család képét két kutyával. Egy derékig vízbe merülő nőt a konyhájában.

Eszembe jutottak a képek...

haldokló emberekről, fulladozó városokról...

és így nem kellett a haldokló, fulladozó Rosemaryre gondolnom.

Úgy élhettem meg a fájdalmat, hogy nem a saját életem képkockáit pörgettem. Ha kizártam volna azokat a fotókat, egyfolytában csak Rosemary sorsán rágódtam volna.

A kodein tompította az ilyen rögeszmés gondolatokat. Több különböző orvos is felírta, szóval szinte végtelennek tűnő készlet lapult a fiókomban a kis barna üvegekből. Az iskolai nővér is adott a szüleim engedélyével, valahányszor fogfájásra panaszkodtam.

Este elalváshoz is bevettem a tablettákat. Néha nagyon korán szállt le az éj.

Például vacsora előtt.

Vagy ebéd előtt.

Harmadik rész:
A FEKETE GYÖNGYSOR

7.

A szigetünk elég messzire van Massachusetts partjaitól. A víz mély és sötétkék.

Néha nagy fehér cápák cirkálnak a közelében. Tengerparti rózsák pompáznak a fövényen. Beborítják az egész szigetet. És bár a partokon többnyire sziklák sorjáznak, van két meghitt öblünk, amelyeket foltokban fehér homok lep.

A vidék először az őslakosoké volt. Az Európából érkezett telepesek vették el tőlük. Senki sem tudja, mikor, de biztosan így történt.

Dédapám 1926-ban vásárolta meg a szigetet, és a déli partján épített egy házat. A fia megörökölte – és amikor ő is meghalt 1972-ben, az apámra és a testvére, Deanre szállt. Nekik pedig terveik voltak vele.

A Sinclair fivérek lerombolták a nagyapjuk által épített régi házat. Kiegyengették a földet, ahol szükséges volt. Homokot talicskáztak a sziget strandjaira. Építészekkel való konzultálás után három házat építettek – minden fiútestvérnek egyet, meg egy vendégházat. A házak a tradicionális Cape Cod-i stílusban készültek: meredek tetők, faszindelyek, redőnyök az ablakokon, óriási tornácok.

A szükséges anyagi háttér többek között anya vagyongazdálkodó alapjából származott. Tipper családjának vagyona (részben, néhány generációra visszamenőleg) egy Charleston melletti cukorültetvényről érkezett, Dél-Karolinából. Az ültetvényen rabszolgákat dolgoztattak. Mocskos pénz volt.

A többi tőkét apa családja biztosította. Egy patinás bostoni könyvkiadó volt a Sinclairek tulajdonában. Apa is sok pénzt termelt a munkájával. Pályafutása kezdetén vásárolt egy kis céget, amely többféle irodalmi és hírmagazint publikált.

Az is mocskos pénz. Csak másképpen. Annak a cégnek a történelme is tele van kizsákmányolt munkaerővel, szerződészegéssel és tengerentúli gyerekmunkával – bár kétségkívül szerepet játszott benne az újságírói feddhetetlenség és a sajtószabadság is.

Mire a Sinclair fivérek végeztek a házak kialakításával, a sziget már gazdagabb volt két kikötővel, egy csónakházzal és egy személyzeti épülettel. Fából ácsolt sétányok szótték keresztbe-kasul a szigetet, és egymást érték az orgona- és levendulaágások.

Ötéves koromtól fogva minden nyarat ott töltöttem.

1987 júniusában járunk. Ezen a nyáron érkeznek a fiúk. Ez Pfeff nyara.

Bostonból autózunk le Cape-re. Gerrard, a beechwoodi kertész Woods Hole városában találkozik velünk. Elhozta a nagy motorcsónakot.

Gerrard hatvan év körüli, alacsony és mosolygós. Nagyon keveset beszél, akkor is leginkább anyához szól. Tipper lázasan faggatja a rododendronokról és az orgonákról, a különféle szükséges javítási munkálatokról és egy új szárítógép felszereléséről. Pár nap múlva Luda majd további holmikat hoz le egy bérelt autóval a bostoni házból.

A megrakott motorcsónak két órán át suhan a sziget felé. Gerrard kormányoz. Penny, Bess és én egymás mellett ülünk, hajunkat ide-oda csapkodja a szél.

Ugyanúgy utazunk, mint minden évben, csak most nincs köztünk Rosemary a narancssárga mentőmellényében.

Nélküle megyünk.

A Clairmont-ház ugyanúgy néz ki, mint mindig – három szint, a tetején torony. A faszindelyek megszurkultak a sós levegőtől. Egy széles tornác fogja közre a két oldalát. Az egyik végében függőágy, a

másikban kényelmes karosszékek. A gyepen extra méretű, egyedi gyártású piknikasztal áll. Legtöbbször ott vacsorázunk. A füves terület lenti szegletében juharfa magasodik, amelynek egyik alsó ágán lóg az abroncshintánk, egyetlen vastag kötél.

A kikötőből felérve Penny a pázsitra dobja a bőröndjeit, és odafut a hintához. Belekucorodik és vadul forogni kezd. – Carrie, gyere ide! Köszönni kell a hintának! – kurjantja.

Hát jó. Búskomor vagyok Rosemary miatt – de azért odamegyek. A végén már futok, és felmászom az abroncsra, lábaimat megvetve Penny testének két oldalán. A levegő zúgása a fülemben, a szédülés – egy pillanatra elfeledtetnek minden mást.

– Végre nyár van! – kiáltja Penny.

Amikor Bess felérkezik a kikötőből, lerakja a poggyászát, és csatlakozik hozzánk. Már túl nagyok vagyunk, nehezen férünk el, de belefeledkezünk a káprázatos szédülésbe, mint kisgyerekként annyiszor.

Clairmontban kopottak a szőnyegek, de gondosan olajozott minden fafelület. A konyha nagy, kerek asztala büszkén viseli magán a festékfoltokat és karcolásokat, amelyek egy soktagú család életének elkerülhetetlen velejárói. A nappaliban még egy csomó olajfestmény lóg a falon, a bárkocsi palackok tömkelegétől csillog, de a társalgó kifejezetten meghitt. Tele van könyvekkel és pokrócokkal, kockás flanel kutyaágyakkal és újságkupacokkal. Apa földszinten kialakított, tömzsi bőrbútorokkal teli dolgozószobájának falait bekeretezett *New Yorker* képregények díszítik, anya pedig egy másik helyiségben kézműves kuckót rendezett be magának, ahová foltvarrós anyagokat, gombokkal teli üvegeket, kalligráfiai tollakat és szép íróeszközös dobozokat gyűjtött be.

A szüleim szobája a harmadik szinten van, távol a gyerekzsivajtól. Amikor nagyjából fél órával a megérkezésünk után bemegyek, anya épp a táskákat pakolja ki, ingeket csúsztat egy fiókba. Bézs lenvászon ruhája összegyűródött az utazás alatt.

Wharton (az ír szetterünk) az óriás franciaágy lábánál fekszik kinyúlva. Letelepszem mellé.

– Engem is engedj ide, te gyönyörű, mafla kutyakirálynő!

– Jaj, ne mondj ilyeneket! – szid Tipper. – Rosszulesik neki.

– De pont ettől olyan cuki! – Megsimogatom Wharton puha füleit. – Harris zokniját eszi.

Tipper odajön, és kiveszi a zoknit Wharton szájából.

– Ez nem kutyatáp! – szól rá a kutyára.

Wharton esdeklően néz anyára, majd nyalogatni kezdi az ágytakarót.

Tipper a komód és a fésülködőasztal között pepecsel, a gardróbban forgolódik, ide-oda járkál a bőröndök és a szekrény között. Amikor beteg voltam, sokszor maradtam kettesben vele, de a tanév vége óta csak úgy találkoztunk, hogy a tesóim is jelen voltak.

Lecseréli a ruháját, és kikeféli a haját a fésülködőasztalánál.

– Gyere ide! – Kihúz egy széles, sekély, fekete filccel bélelt ékszeres fiókot. – Bizonyos dolgokat egész évben itt tartok – vallja be, és ujjával megérinti a darabokat. – Emiatt valahányszor kinyitom ezt a fiókot, olyan, mintha ajándékokat kapnék. Elfelejttem, hogy mim van, aztán egyszer csak... ó, helló! Gyere csak ide, te gyönyörűség!

Annyira jellemző ez a játék Tipperre! Igyekszik az élvezet utolsó cseppjeit is kifacsarni egy-egy helyzetből, hogy örömet szerezzen és meglepetést okozzon, amikor csak tud.

– Ez a nagyim gyűrűje volt – közli, és felemel egy szögletes gyémántot. További darabokra mutat rá, ősi jádekövekre és nemrég vásárolt zafírokra. Óvatosan az asztalra rakja az összes ékszert, hogy felpróbálhassam. Mindegyik női családtörténetünk egy-egy darabja, végigmutatnak a generációk során, az ő ágán és Harris ágán is.

Köztük van az eljegyzési gyűrűje is, egy gyémántokkal körberakott smaragdkövel. A szüleim a Harvard Radcliffe Egyetemen találkoztak, ahol Harris négyszer is könnyögött Tipper kezéért. – Agyonszekáltam – szokta mondani apa. – Végül csak azért mondott igent, hogy maradjak csöndben.

Anya nevetve hallgatja, amikor Harris ezt meséli.

– Negyedszerre már az is eszedbe jutott, hogy vegyél egy gyűrűt.

Elővesz egy nyakláncot, egy sötéten fénylő gyöngysort, amelynek mélyszürke gömböcskéiben galaxisok forognak.

– Ezt a második évfordulónkra vette nekem apád, amikor téged vártalak. – Megengedi, hogy megfogjam. Csúszós és nehezebb, mint amilyennek hittem. Visszaveszi, és a nyakába akasztja, ahol valósággal csillog ruhája égszínkéjén. – Komoly jelentősége van – mondja. – Nem voltunk könnyű helyzetben.

– Miért? – kérdezem.

– Már alig emlékszem – válaszol, és előrenyúl, hogy megérintse az arcom. – De egy nap majd neked szeretném adni.

– Rendben.

– A fekete gyöngysor – teszi hozzá a nyakában lógó ékszert simogatva – Carrie-é.

A fiók bélése alatt megpillantok egy fehér szegélyű fényképet, amely már egészen narancssárgává fakult. Csak a jobb alsó sarkát látom.

– Mi van azon a képen? – kérdezem, és utánanyúlok.

Anya lefogja a kezem.

– Semmi.

– Rosemary?

Átsuhan az arcán egy kifejezés. Bánat.

– Nem.

A hátam mögé dugom a kezem.

– Csak azt akartam látni, hogy Rosemary van-e rajta.

Anya rám néz, és egy pillanatig úgy érzem, mindjárt sírva fakad – siratni fogja elvesztett kisbabáját. Vagy azt fogja mondani, hogy teljesen normális, ha hiányzik Rosemary. Normális, ha folyton rá gondolok, ő is azt teszi.

De megkeményíti magát.

– Tudod, mit? – kérdezi. – Szerintem vedd fel ma este!

Leakasztja nyakából a fekete gyöngysort, és a nyakamba teszi.

8.

Mesélek még egy kicsit Pennyről és Bessről. Sokszor mondják ránk, hogy olyanok vagyunk, mint egy (nyugati) mese hercegnői. Három magas, nádszálkarcsú, szőke lány. Anya hasonmásai. Ezért vagyunk olyan vonzók az emberek szemében. Tetszik nekik a komoly tekintetünk és a vidám nevetésünk. Talán azt gondolják, hogy egy megmentőre várunk. Fehér pamut vagyunk, homokos talpak, régi vagyon és orgonavirágok, mindegyikünk.

Mégis könnyű megkülönböztetni minket.

Bess (Elizabeth Jane Taft Sinclair) tizennégy éves, állandóan fut, hogy utolérjen engem és Pennyt. Ő az igyekvő, az emberek kedvében járó, a mártír. Segít anyának a konyhában, fagylaltot kever és pitét süt. Árnyalatok szerint rendezi a szájfényeit, egy szép kis tálcára sorakoztatja őket a komódján. Színek szerint tárolja a blúzait és a pulóvereit.

Bessnek pattanásos a homloka. Állandóan babrálja – krémekkel, tonikkal, alkohollal, korrektorral kenegeti. Meg akarja oldani a kérdést, legyőzni a pattanásokat. Ilyen tekintetben apánkra hasonlít. Sikerült magáévá tennie a munkamorálját, és hasonlóképp büszke is rá, de akárcsak apa, a legkisebb kudarc is felbőszíti. Bess nyomtatott virágos minta, kihegyezett ceruzák egy takaros kis üvegben, szép kézírással kitöltött heti rendszerező. Időnként kellemetlen – nem is ritkán. De mindig rendes.

Penny (Penelope Mirren Taft Sinclair) azzal az egyedülálló képességgel rendelkezik, hogy mindig megkedvelteti magát az emberekkel, igaz, nagyon önző. Meg akarják érinteni. Ő a szépség a családban, rögtön kitűnik a fotókon. Amikor M nagyfi még élt, gyakran megjegyezte, hogy Penny fizikai jelenlétének magnetikus vonzereje van. – Micsoda báj! – hangoztatta, és félrevonta Pennyt, hogy vajkaramellát dugjon a kezébe.

Engem „jó kislánynak”, Besst pedig „kis segítőnek” titulálta.

Ha az én hajam vajszínűnek mondható, akkor Bessé kora tavaszi napsütést idéz, Pennyé pedig tejszínszerű. Ő tizenhat éves, és leginkább egy karcsú agárra emlékeztet. Ha akar, teljes lelkesedéssel tud játszani. A kemény munka elég távol áll tőle. Szereti a szép dolgokat, és merev utálattal néz azokra az emberekre, akiket valamiért megvet.

Penny szereti a rendet, de máshogyan, mint Bess. Azt akarja, hogy simán történjenek a dolgok, konfliktusok nélkül. – Csak normálisan! – szokott figyelmeztetni. Arra céloz, hogy ne húzzam fel magam, ne ingassam a csónakot, csak sodródjak. A nyugtalanság és zúrzavar felzaklatja. Olyankor hirtelen rideg és néma lesz, és ez a rideg némaság megóvjja az érzéseitől. Ő csak a sima felszínen tud igazán működni.

Ami engem illet, sportolok és fájdalomcsillapító-függőségben szenvedek.

Vezető egyéniség vagyok, aki éppen gyászol.

A külső szemlélő szürke szeműnek és vajszőkének lát, most már az állkapcsom is határozott vonalú, és fogaimat szabályzó rendezi. Bőröm sápadt, arcom rózsás. Kicsit magasabb vagyok a tesóimnál, és sok korombeli fiúnál is. Járásom magabiztos, és a kiváló softballjátékosok erős vállával büszkélkedhetek. Mosolyogva állok ki a tömegek elé. Megoldom a nővéreim problémáit. Ezek a szembeötlő tulajdonságaim.

Belül viszont tengervíz tölt ki, megvetemedett fa és rozsdás szögek.

9.

A megérkezésünk utáni reggelen hatkor kelek. Pulóvert húzok a hálóingemre, mivel Beechwoodon dermesztően kezdődnek a napok. Miközben lesétálok a lépcsőn kávézni, megállok Rosemary régi szobájának ajtaja előtt.

Semmi sincs odabenn. Az emeletes ágyakat precízen elrendezték, anya foltvarrásos takarói fedik őket. Régen Rosemary nagyjából harminc plüssállatot tartott az emeletes ágy felső részén, ahol aludt, főleg oroszlánokat. De azóta eltűntek. Még a kedvenc oroszlánja is, egy Sampon nevű kajla, fehér jószág.

Rosemary könyveit is elhordták: régi képeskönyveket és sorozatok köteteit, mesegyűjteményeket. Nincsenek már Barbie-k a szobában, nincs ott a rajzolós spirálfüzete, sem a mágikus 8-Ballja. A szoba beépített polcain hever néhány szép tárgy, amelyekre nem is emlékszem, meg van ott egy zöld-fehér váza és néhány botanikai témájú könyv. Ha kinyitom a szekrényt, ürességet látok, csak pár szépen összehajtogatott takaró fekszik benne.

Anya rengeteget fáradozhatott azért, hogy Rosemary összes emlékét eltüntesse szem elől, nehogy fájdalmat okozzon bárkinek, aki véletlenül betéved a helyiségbe.

Felmászom a felső ágyra, ahol régen a húgom aludt.

Többször kellett volna „oroszláncsaládosat” játszanom vele.

Be kellett volna fonom a haját, bár Bess megtette neki.

Készíthettünk volna több sütit együtt, noha erre is volt példa.

Olyan kisbaba volt, aki ezerszer akart fel-le tipegni a veranda lépcsőjén, mindig jobb lábbal lépve felfelé, majd a ballal követve. A négyéves tűtüszoknyás, aki varázspálcával rohant végig a sétányokon. A hétéves bűvármaszokban és békalábbal, aki csalódottan toporzékolt, mert senki sem akarta levinni a tengerpartra. A tízéves, aki ütött-kopott Diana Wynne Jones-regényeket őrzött,

repetát kért az epres-rebarbarás pitéből, vajkaramella-darabokat szórt a saját süteményeire, és meseolvasást követelt tőlem, bár már rég kinőtt abból a korból, amikor fel kellett olvasni neki.

– Mikor ürítette ki anya ezt a szobát? – Penny az ajtóban áll. Fényes, sápadt haja kaotikusan meredezik az alvástól. A zöld North Forest rövidgatyáját viseli, egy régi düftipólót meg a kedvenc papucsát, amelynek orra bárányszerűen végződik.

– Nem tudom. Talán Luda csinálta tavaly ősszel.

– Kávét akarok – közli Penny. De azért felmászik velem Rosemary ágyára.

Tudom, hogy nem kíván a húgunkról beszélni. Az érzéseinkről. Soha nem hajlandó rá. Totál kiakad, ha erőltetem, ezért inkább csendben maradok.

Penny a levegőbe emeli a lábát, még rajta van a báránypapucs. Eléri a plafont.

Én is felemelem a lábam a kék buggyos zoknimmal.

Együtt mozgatjuk a lábujjainkat a plafonon.

– Nincs kedved kincsekre vadászni a padlásra? – vetem fel hirtelen. – Mondjuk, kereshetnénk régi könyveket. Vagy játékokat. Talán felcsigáznának. – Rosemary más holmijait nem említem, sem a ruháit, sem a plüssoroszlánjait, semmit.

– Mondjuk, egy Clue-ra nem mondanék nemet.

– Én a Diana Wynne Jones-könyveket fogadnám el – mondom.

– Imádtam őket – vágja rá Penny. – Némelyiket tuti szívesen újraolvasnám.

Felcaplattunk a szüleink szintjére. A folyosó végén lévő ajtó egy keskeny falépcsőre nyílik. Az a feljáró a padlásra – a toronyba. A hatszögletű helyiségben két ablak van, meg egy precízen befejezett fapadló, de többnyire sötét és forró, ezért Tipper raktárnak használja.

Fa és por szaga kering a levegőben. Néhány összetekert szőnyeget fedezünk fel. Felcímkézett bőröndöket, kartondobozokat, anya kézírásával ellátva. Ahogy számítottam rá: egy csomó új

keletűnek látszó doboz is hever az egyik fal mellett, frissen, takarosán leragasztva.

Pennyvel a következő fél órában alaposan átböngésszük a tartalmukat. Köszönök Samponnak és a többi plüssoroszlánnak, Rosemary sortjainak és pólóinak. Annyira hiányzik! De nem akarom, hogy Penny magamra hagyjon, ezért gyorsan lezárom a dobozokat. Inkább a játékokra koncentrálok. Találunk Clue-t, Scrabble-t, és a mágikus 8-Ball is előkerül. Kell a Spirográf készlet is? Nem.

Penny kipróbálja az 8-Ballt, miközben tovább kotorászunk: – Leszek szerelmes? – kérdezi tőle.

A labda azt feleli: *Jobb, ha most nem árulom el.*

– Legalább randizni fogok valakivel? Ezen a nyáron? Bárkivel?

Bizonytalan a válasz. Próbálkozz újra!

– Öhm... csók lesz? – kérdezi egyre elgyötörtebben.

A jelek az igen felé mutatnak.

– Ez már jobban tetszik – bólint Penny.

Amióta elkezdte a North Forestet, a fiúk versengenek a kegyeiért, de Penny makacsul állítja, hogy egyikbe sem volt soha szerelmes. – Akadtak köztük nagyon cukik is – vallotta be nekem egyszer. – De olyan buták voltak, hogy nem tudtam beléjük szeretni.

Igazságtalannak tűnik, hogy Penny ilyen feltűnő mágneses vonzerőt és szépséget kapott, mintha tündérek ajándékozták volna neki a születésekor, és ennyire kevésre becsüli. Rengeteg emberrel csókolózott, már számon sem tudja tartani, mindig az elsők között kéri fel táncolni, és csak akkor van egyedül, ha ez a szíve vágya. Értékeli eszményi járomcsontját, ígéző kék szemét és extra hosszú nyakát. Penny mindig is így létezett a világban, ezt ismeri.

– Carrie szerelmes lesz? – kérdi az 8-Ballt.

Úgy látom, igen.

– Jaj, Carrie, bele fogsz zúgni valakibe!

– Nem jelezte, hogy mikor – figyelmeztetem. – Lehet, hogy csak harmincéves koromban.

– Carrie *idén nyáron* lesz szerelmes? – kérdezi Penny a játékot.

Biztosan.

– De itt nincs senki, akibe bele lehetne szeretni – közlöm a labdával. – Penny sem csókolózhat errefelé senkivel.

Penny sóhajt. – Ez igaz.

Akkor még nem tudjuk, hogy nemsokára érkeznek a fiúk. Sejtelmünk sincs, hogy mindent a feje tetejére állítanak majd, kiforgatnak minket önmagunkból, átformálják a magunkról alkotott képünket, és úgy felzaklatják az életünket, mint a halandók sorsával játszadozó részeg istenek.

De abban a hangulatban nem bánjuk a zűrzavart.

Penny újabb nevetséges kérdésekkel bombázza az 8-Ballt. – Meg tudom valaha tanulni a periódusos rendszert? Hozzámegyek Simon LeBonhoz? – Az egyik kedvenc együttesének az énekeséhez. – Van idegesítőbb ember a világon Bessnél, vagy ő a legrosszabb? Wharton leküzdí valaha a sirályoktól való félelmét?

Magunkhoz vesszük a Clue-t, a Scrabble-t és egy dámajátékkészletet, meg néhány kopott Wynne Jones-regényt. Végül kinyitjuk a Rosemary mesekönyveivel teli dobozt is. Akadnak köztük nagyon régiiek, talán még apa gyerekkorából vagy még az ő anyja idejéből. Jó nagyok, tele titokzatos képekkel. A fejezetek kacskaringós betűkkel kezdődnek. Ezekből a könyvekből olvastam fel Rosemarynek elalvás előtt.

– Anya ezekből mesélt nekem és Bessnek – szólal meg Penny, megérintve a kupac tetején lévő mesekönyvet. – De nem emlékszem, hogy Rosemaryhez kerültek volna.

– Pedig úgy volt.

– Remélem, nem ijedt meg tőlük. Egyik-másik nagyon véres.

– Soha nem félt a meséktől.

Leviszem a könyveket a szobámba. Aztán Pennyvel lemegyünk a földszintre, ahol Tipper épp kiveszi a sütőből a friss, mazsolával, kókusszal és dióval megszórta sárgarépas muffint. Iszunk pár bögre tejeskávét, és a forró muffinokat a tornácon faljuk fel, ahol a nap már erősen melegíti a levegőt.

Megverem Pennyt Scrabble-ben.

10.

– Carrie! – kiáltja Bess a homokból, miközben a Nagy Strand felé sétálok. – Szükségünk van rád!

A testvéreim mindig ezzel jönnek. Csak azért, mert én vagyok a legidősebb. Jelen esetben egy hatalmas, kék-fehér, faramuci szerkezetű napernyő felállításához kellek nekik – eleinte a cipőfűzőjük megkötése miatt kiabálták, hogy „szükségünk van rád”, később jött a „szükségünk van rád a sellős játékhoz”, majd a „szükségünk van rád a papírbabák kivágásához”, végül a „szükségünk van rád, mert el kell mondani a dadának, hogy nem direkt festékeztük össze az étkezőasztalt”.

Újabban a „szükségünk van rád” inkább arról szól, hogy meg akarják tanulni, hogyan kell leborotválni a lábukat, segítenem kell Bessnek dolgozatot írni, vissza kell juttatnom Pennyt a teniszcsapatba, miután egy csomó edzést kihagyott. Segítenem kell Pennynek bepakolni, mert az utolsó pillanatra hagyta, meg kell győzőnöm Tippert, hogy Bess felvehesse a hón vágyott, mélyen kivágott ruháját, csírájában el kell fojtanom az iskola körül keringő pletykákat, amikor Penny az év vége előtt két héttel dobja Lachlant. A „szükségünk van rád” azt jelenti, hogy a testvéreim szeretnek, bíznak bennem, csodálnak.

Miután felállítom a napernyőt, mindhárman alatta heverészve töltjük el a déli órákat. Időről időre a szüleink is kijönnek, Gerrard a munkája szünetében megmártózik a tengerben, de mi a húgaimmal valóságos tábornokverünk azon a helyen. Két nyomott mintás pamutpokrócot terítünk le sorban. A napernyő árnyékot szolgáltat. Van nálunk eper, szeder, sonkás-kéksajtos bagett és vékony vajjas süti. Egy innivalóval teli hűtőtáska. Magazinok egész kupaca, meg egy hordozható magnó, amit csak akkor kapcsolunk be, ha anyánk nincs ott a közelben. Utálja a zenét a tengerparton.

Kazettákat hallgatunk: Terence Trent D'Arby, Pet Shop Boys, REM, Duran Duran. A hátunkon fekvő táncolunk, a levegőben lengetjük a karunkat és a lábunkat.

Ha úszunk, együtt csináljuk. Nem beszéljük meg, de soha egyikünk sem úszik egyedül.

– Tipper egy titkos fotót rejteget az ékszeres fiókjában – árulom el a húgaimnak, amikor leroskadunk a pokrócra, csuromvizesen, zihálva. Nem akartam kibökní, ami a nyelvem hegyén volt, de magától kijött.

Bess szeme elkerekedik.

– Mi van rajta?

– Nem láttam – felelem. – Csak a csücskét. Bedugta a bélés alá, hogy ne lássam.

– Biztos Rosemary – tűnődik Penny.

– Rosemaryt megmutatná nekem. Sőt meg is kérdeztem, hogy Rosemary van-e rajta.

– Talán mégse mutatná meg. Fél, hogy elszomorítana.

– Lehet, hogy Chris bácsi – veti fel Bess. Anyám testvére, Christopher Taft Dél-Amerikába szökött egy nála valamivel idősebb nővel. Ennyit tudok róla. Közülünk, gyerekek közül senki sem találkozott vele, és tudtommal Tipper sem kap róla híreket. A szülei „mosták kezeiket Chrisszel kapcsolatban” – ezt mondogatta a néhai M nagyí.

– Ja, igen, Christopher – bólogat Penny. – Meglessük?

– Hát hogyne! – vágja rá Bess.

– Nem kutathatunk a cuccai között! – Hirtelen megijedek, hogy fel fognak szaladni az emeletre, és kipiszkálják a fényképet, homoknyomokat hagynak maguk után, és feltúrják anya ékszergyűjteményét.

– Nem helyes, hogy ennyit titkolozik előttünk – biggyeszi le a száját Bess. – Megérdemeljük, hogy láthassuk az összes fotóját.

– Ugyan már! – fordul felém Penny. – Nem hoztad volna szóba, ha nem lennél kíváncsi.

- Fellopózhatnánk, amikor a kertben dolgozik – teszi hozzá Bess.
- Te őrködsz, mi pedig Pennyvel ellopjuk a fényképet.
- Nem! – jelentem ki határozottan. Nem akarom, hogy felzaklassák a szüleinket. – Mi van, ha meztelenül kapták le őket Harisszel?
- Pfuj, brrr! Azt nem! – Penny kidugja a nyelvét.
- Bah, fogjatok le! – teszi hozzá Bess. – Amúgy nem hiszem.
- Az örökre beleégne a retinánkba – közlöm velük.
- Oké, rendben, hagyjuk – sóhajtja Penny. – Te hoztad fel.

11.

Este Tipper kora nyári virágokat szed a konyhakertben. Leteríti a piknikasztal közepét egy futóval. Tiszta fehér kötényben lazacot süt. Kerek citromszeletek lebegnek a poharunkban. Evés után, mivel Luda még nem érkezett meg, mindhárman segítünk neki mosogatni.

Később Penny lop egy üveg bort a pincéből. Én szerzek egy dugóhúzó, és átmegyünk Pevensie tornácára, Dean bácsi nyaralójába.

Pevensie kisebb Clairmontnál. Az újonnan épült teniszpályákra és a házakat összekötő deszkasétányokra nyílik belőle kilátás. A távolban felsejlik a családi kikötő. Ott imbolyog a kicsi motorcsónakunk (Guzzler) és a vitorlášajónk. A nagy motorcsónak rendszerint a hátsó dokknál van, a személyzet tagjai használják.

Papírpohárba töltögetjük a bort, és beszélgetünk, főleg az iskoláról, bár végre kiszabadultunk onnan. Penny barátnője, Erin Riegert holnap érkezik határozatlan időre. North Forestben ők ketten elválaszthatatlanok voltak.

- Remélem, nem fog megutálni, amikor ideér – tűnődik Penny.
- Miért utálna meg? – kérdezem.
- Az lehetetlen – teszi hozzá Bess.
- Erin egy lakásban él. Kettesben az anyjával. Azt hiszem, ösztöndíjat kapott, vagy mi.
- Nem tudod biztosan, hogy ösztöndíjas-e?
- De, *biztos*, hogy az. Oké? Tudom.
- Bárcsak engem is meglátogatna egy barátom! – sóhajt Bess.
- Miért is ne? – kérdezi Penny.
- Anya nem engedi. Azt mondta, túl sok ember lesz itt, és ez a te éved.

Ez a mondat Tipperre vall. Soha semmit nem próbált egyenlően elosztani a gyerekei között, inkább mindig eldönti, hogy kin van a

sor, vagy hogy éppen melyikünk a királynő.

– Eljöhetsz velünk kajakozni – ajánlja Penny Bessnek –, meg le a strandra, meg minden. Használhatjuk együtt a fagyaltkészítő gépet. Ha viszont Erinnel teniszezünk, vagy kettesben akarunk maradni a szobámban, esetleg elugranánk Edgartownba, akkor békén kell minket hagynod, más elfoglaltságot kell keresned magadnak.

– Gonosz vagy – mondja Bess, és ismét tölt egy kis bort.

– Nem – közli Penny. Jellegzetes szokása ez: kategorikusan tagadja, hogy belemart volna valakinek a lelkébe. – Felsoroltam egy csomó dolgot, amit együtt csinálhatsz velünk. A fennmaradó időben lójj Carrie-vel.

– Carrie-nek ott lesz Yardley – siránkozik Bess.

Igaza is van. Az unokatestvérünk, Yardley egy éves idősebb nálam, és ha velünk nyaral, elválaszthatatlanok vagyunk.

Késő van, ezért visszaindulunk Clairmontba, de amikor odaérünk a házhoz, a szüleinket a tornácon találjuk. Az étkezőbe vezető szűnyoghálós ajtón a lemezjátszó hangja szűrődik át: klasszikus muzsika, vonósnégyes.

– Ó, a francba! A bor! – jajdulok fel. Üres az üveg a kezemben. Bess felemeli a papírpoharakat.

– Ha meglátják, egész nyárra bezárnak minket – mondja Penny.

– Tudom – teszi hozzá Bess, holott nem tud semmit. – Átdobjuk a korláton? – A deszkázott ösvény szélére céloz, ahol megálltunk. Fű hullámszik alatta, pár alacsony rózsabokorral.

– Nem – mondja Penny. – Ha megtalálja valaki, tudni fogja, hogy mi dobtuk el.

– Akkor toljuk be a sétány deszkái alá! – javasolja Bess.

– Pszt! – mondom nekik. – Kitaláltam valamit.

Visszavezetem őket a sziget északkeleti részére.

– Hová megyünk? – kérdezi Bess.

– Mindjárt meglátod. – Mókás érzés, hogy ilyen tágra nyílt szemmel jön utánam. Meleg pulcsiként burkol be az érzés. Én állítottam le azt a szemét csajt a focicsapatból, hogy hagyja békén Bess az öltözőben. Az én ötletem volt, hogy beadjam a szüleinknek:

Penny Erint látogatja meg, miközben Lachlannal kavart. Én juttattam vissza Pennyt a teniszcsapatba. Ilyen szempontból én hasonlítok legjobban apára. Mindig talál egy járható ösvényt. Megoldóember.

Goose Cottage felé indulunk. A többihez képest csak egy kunyhó, a ferde tetőtéri mennyezet alatt négy kicsi, meghitt hálószobával, és mindössze egy teakonyhával. Jelenleg nem lakik benne senki.

Kinyitom az ajtót – egyetlen ajtó sincs zárva a szigeten –, és a ház szemetesébe dobom a borosüveget. Elveszem a papírpoharakat Besstől, leöblítem róluk a bort, és azokat is a szemétbe dobom. – Probléma letudva.

Megállunk az üres nappaliban, megtapogatjuk az ismerős tárgyakat, és újraismerkedünk a hely szellemével. Az ablakok a tengerre néznek. A televíziót por lepi.

– Hé, hé, hé, hé! – Furcsa hangot sodor a szél. Már-már beszédhang, de rendkívül lágy. Szinte éneкли a szavakat. Merő suttogás.

– Mi volt ez? – kérdezi Penny.

– Hé, hé, hé, hé! – Újra hallani.

– Mintha egy macska nyivákolna – találgat Bess.

– Nem lehet macska a szigeten – mondom. – Egyáltalán hogy jutna ide?

– Talán Gerrardé – veti fel Bess.

– Ő nem itt lakik – mondom. – Legtöbbször hazamegy éjszakára.

– Ez nem macska – közli Penny. – Inkább... olyan, mint Rosemary hangja.

– Hé, hé, hé, hé! – Megint énekszerű a zsongás, mint egy Simple Minds-dal első akkordja, amely néhány évvel korábban volt nagyon népszerű.

– Imádta ezt a dalt – mondja Bess. – Istenem! Mindig ezt énekelte.

Penny énekelni kezd. – *La... la, la, la, la! La, la, la, la!* – Egy kicsit az átkötő részből.

– Ne szórakozz már ilyenekkel! – förmedek rá Pennyre. – Megijeszted Besst.

– Már így is félek! – mondja Bess. – Nem hasonlít Rosemary hangjára?

Megborzongok.

De nem hiszek a szellemekben. És kicsit be is csicscentettünk. Hülyeség belelovalni magunkat.

– Húúúúúú! – búgja Penny. – A vendégházban senki sem hallja a kiáltásaidat.

– Penny! – szól rá Bess.

– Penny, fejezd be! – mondom. – Biztos egy sirály keresi a párját. Vagy egy fóka, vagy ilyesmi. Ki kell öblíteni a szánkat. Az emeleti fürdőszobában biztos van fogkrém.

A nővéreim feljönnek utánam a lépcsőn. Felkapcsoljuk az éles fényű fürdőszobai lámpát, mire zörögve elindul az elszívó ventilátora, és elnyomja a tengermorajt meg a többi furcsa hangot.

Mivel a fogkrém egész évben ott hevert a gyógyszeres szekrényben, megkeményedett és ragacsossá vált a tubusban. Nyomunk belőle a mutatóujjunkra, és átdörzsöljük vele a fogainkat meg a nyelvünket, hogy elúzzuk a bor szagát a leheletünkéből.

Miután elmúlt a riadalma, ellenben a bor a fejébe szállt, Bess összevissza halandzsázik.

– Micsoda romlott népség! És most már mind középiskolások vagyunk. Én is veletek fogok lógni. Sőt, Erin is eljön! Állati jó buli lesz! A valaha volt legjobb nyár!

Hirtelen feldühödöm.

– Hallgass! – Keményen megragadom Bess vállát. – Ne mondj ilyet!

– Milyet?

– Hogy a legjobb nyár.

– Én csak...

– *Nem* ez a legjobb nyár!

– Arra céloztam, hogy... nagyon klassz lesz. Semmi egyéb. Sokáig fent maradunk, besurranunk a vendégházba.

– Rosemary meghalt – hajlok közelebb az arcához. – Hogy hívhatod ezt a *legjobb nyárnak*? Örökre *elment*.

– Sajnálom. Én csak...

– Nem törölközhetsz csak úgy ki az emlékéte. Nem örülhetsz így.

Miféle alak vagy te?

– Nem úgy értettem – suttogja Bess. – Csak locsogtam.

– Miért ne várhatná ezt az istenverte nyarat? – kérdezi Penny közömbösséget színlelve, és szájfényt ken magára a fürdőszobai tükörben. – Miért nem lehet egy kicsit boldog? Atyaisten, Carrie!

– Úgy van! – áll mellé Bess, akinek teljesen megváltozik a hangulata attól, hogy Penny megvédte. – Hadd nézzek előre!

– Mindig ez a drámázás! – folytatja Penny. – Most tényleg, mi a gond azzal, hogy egyszerűen csak örül? Inkább örüljön, mint hogy tócsává olvadjon a gyásztól. Nincs igazam? – fordul Bess felé.

Bess bólint.

– Nem mondhatod meg nekem, hogy érzem magam, Carrie! – figyelmeztet. – Állandóan kioktatsz, hogy milyen hangulatban kell lennem.

– Rendben. – Azonnal beadom a derekam. Már csak ez a két húgom maradt. – Felfogtam.

Ahogy kilépünk a Goose Cottage tornácára, fülelni kezdek, hátha megint felhangzik a „hé, hé, hé, hé”. Ösztönösen teszem.

De nem hallom többé.

Visszamegyünk a clairmonti konyhába, ahol megrohamozzuk a fagyasztót. Találunk egy liter csokis jégkrémet és egy kiló mentás csokicsipszet.

Körbeüljük a konyhaasztalt, és közvetlenül a dobozokból kanalazgatunk.

12.

Beveszek egy kodeint, hogy könnyebben elaludjak. A partot nyaldosó tenger hangja erősnek és ismeretlennek tűnik, ahogy ott fekszem az ágyamon.

Amikor végre elszundítok, azt álmodom, hogy Rosemary négykézláb mászik felfelé a Kis Strandról felvezető hosszú lépcsőn. Vizes a haja, a zöld fürdőruhát viseli, amelyen zsebek vannak. Amelyikben megfulladt.

Eleinte félek tőle álmomban. Egy szellem, aki kimászott a tengerből, és visszatért a helyszínre, ahol senki sem szerette őt eléggé ahhoz, hogy vigyázzon rá.

Bár szerettük őt.

Mindig is szerettük.

Mindig is szeretni fogom.

– Szeretlek, Rosemary – mondom neki.

És álmomban Rosemary elmosolyodik, amint felér a lépcső tetejére. Örül a találkozásnak. – Hé, hé, hé, hé! – énekl.

Lefekszik a sétányon, nedves ruhája nyomokat hagy a száraz deszkákon. Feje fölé nyújtóztatja a karját.

– *La, la, la, la, la! La, la, la, la, la!*

Amikor felébredek, a nap már átsüt a függöny résein. Megint korán kelek, a tabletták ellenére.

Rosemary pedig ott térdel a szőnyegemen virágos nyári hálóingben és Penny báránymintás papucsában.

13.

Előtte van a Scrabble-tábla – amit Pennyvel előző reggel a tornácon hagytunk. Magában dúdolván rakosgatja ki a szavakat a betűkből. A *palacsintán* keresztbe fut a *kenguru*, azon a *sampon*, azon pedig a *sütőtök*.

Döbbsenten bámulom.

Pont úgy néz ki, mint régen. Lebarapult a bőre, mint általában nyaranként, orrát szeplők borítják. Pizkosszőke hajába világosabb szálak vegyülnek. Egy nagy zacskó krumpliszírom van mellette, amelyből szórakozottan falatozik.

Tudom, hogy halott.

Nem hiszek a szellemekben.

De azt sem hiszem, hogy hallucinálok.

– Jó reggelt! – üdvözl Rosemary, és fel sem néz.

– Jó reggelt, csuporka! – mondom szájtátva. – Hogy kerülsz te ide?

– Hiányoztál – közli Rosemary. – Ezért visszajöttem egy kicsit. – Mosolyogva néz rám, és felemeli a zacskót. – Csipszet eszem reggelire.

Csipsz reggelire – csináltunk egyszer ilyet, mi ketten. Ebben a házban szinte lehetetlen gyorsételhez jutni, főleg reggel, mivel anya és Luda korán kelnek, tüsténkedve sütik a szalonnát és facsarják a narancslevet. Bekapcsolják a nemzeti rádiót, az NPR-t a konyhai készüléken, és úgy pepecselnek együtt, mintha barátok lennének. Persze a szemetet csak Luda viszi át a személyzeti épület melletti kukába, és csak ő törli le a zsírt a tűzhelyről. A menü összeállítása pedig kizárólag Tipper kiváltsága. Mégis úgy tűnik, jól elvannak együtt a konyhában.

Mindegy, szóval egyszer, amikor Rosemary hétéves volt, valamiért felébredt hajnali ötkor, és átjött hozzám. Lábujjhegyen

leosontunk a földszintre, és készítettünk magunknak teát sok tejjel és cukorral. Kétféle krumpliszirmot csórtunk ki a kamrából: egy bordázott fajtát grillhús fűszerezéssel, és egy szimpla sósat. A teásbögrékkel együtt magunkkal vittük a családi kikötőbe. Néztük, ahogy a nap felfelé araszol az égbolton. Rosemary kívánságának megfelelően azt énekeltük a sirályoknak, hogy „Billie Jean is not my lover”. Tetszett neki a dal. Fogalma sem volt, miről szól.

Később gyakran megkérdezte, hogy nem reggelizünk-e krumplicsipszet. Néha azt feleltem, hogy: – Ébressz fel korán, és akkor lehet róla szó! – De soha nem érkezett elég korán. Anyánk és Luda mindig hamarabb lent termettek a konyhában. Máskor azt mondtam: – Jaj, ne, csuporka! Szeretnék még aludni. Egyél tojást, és légy méltó a családotodhoz! Okszi?

Mostanra megbántam, hogy akár egyszer is nemet mondtam neki. De mindenki így érez, ha meghal valakije, nem? Közhely. Visszaforgatnád az idő kerekét. Sajnálod.

– Jó testvér voltál – jelenti ki Rosemary, mintha a gondolataimban olvasna. – Penny vagy Bess miatt nem jönnek vissza. Még anyáért és apáért sem.

Felülök és megdörgölöm a szemem. – Szereted anyát és apát.

– Oké, őszintén szólva anya miatt is jöttem – vallja be. – Mert ő anya. Tegnap éjjel felmentem hozzá, és láttam.

– Tényleg? És mi történt?

– Hm.

– Mi az a „hm”?

Babrálni kezd az egyik hajfürtjével. – Elfordult tőlem.

– Tessék?

– Én... azt hittem, hogy szívesen találkozna velem. De tévedtem.

Rosemary átmászik a Scrabble-tábla fölött, és szétzilálja az összes kirakott szót. – Idejössz az ölembe? – kérdezem.

– Igen.

Már túl nagy, de azért bevacskolja magát az ölembe. Átkarolom. Kócos Rosemary-haja balzsamtól és tengervíztől illatozik. Tömörnek érzem, egyáltalán nem kísérteties. Lélegzik.

Egy ideig ölelgetjük egymást.

– Anya meglátott, és otthagyt – folytatja végül Rosemary. – Ledöbbsent arccal megfordult, kísétált a hálószobából, és végigment a folyosón. Követtem, mert azt hittem, át fog ölelni, vagy elsírja magát, esetleg mégis megőrül nekem, de a lépcső tetejéhez érve visszafordult, mielőtt elindult volna lefelé. Ezt mondta: „Kérlek, ne kövess! Ne látogass, és ne kövess! Tartanom kell magamat. A többi családtag kedvéért.”

– Jaj, csuporka!

– Igen. Megijedt tőlem.

– Szeret téged. Igen... szeret téged – ismétlem.

– Biztos. – Rosemary lemászik az ölemből, felveszi a csipszes zacskót, és az ágy lábához kucorodik. – Olvasol nekem egy mesét?

– Komolyan? – kérdezem. – Visszajössz a halálból, és egy röpké ölelgetés után mesét akarsz hallgatni?

– Jaja.

Elfog egy érzés, hogy az egész elmúlt egy év csak a képzelet szüleménye volt, ezért megérintem az állkapcsomat, hogy megbizonyosodjak: a műtét valóban megtörtént.

– Máshogy nézel ki... de jól! Kicsit furán... de majd megszokom – fűzi össze nehézkesen a mondatokat Rosemary, majd a szemét forgatja.

– Kösz.

– Fájt? – kérdezi. – Mert a halál nagyon fájt, de csak egy pillanatra, aztán tűrhető volt. A halálfélelem volt a legrosszabb az egészben. És amikor megnéztem az arcodat, mielőtt felébredtél, ezt a másmilyen arcodat, az jutott eszembe, hogy neked biztos több fájdalomad volt, mint nekem, ugye?

– Igen, elég sok. – Nagyon örülök, hogy nem szenvedett.

– Bakker, amit a te arcoddal műveltek, az a *halálnál* is jobban fáj. Nevetek.

– Oké, most olvass! – Rosemary felkap egy mesekönyvet, és átnyújtja nekem. – Tudod, hogy melyiket szeretném.

14.

A Hamupipőkét akarja. Mindig is az volt a kedvence, bár Tipperrel gyakran javasoltunk neki másokat is. Persze, hiszen a házasság körül forog az egész – az a típusú történet, ahol a rendes lány fő jutalma a jóképű herceg. Még Tipper is elavultnak tartotta. De Rosemary imádta.

– Miért pont a Hamupipőke? – kérdeztem tőle egyszer.

– A szép ruhák és a bál miatt, meg a sütőtökös részt is szeretem – áradozott. – A tök a csúcs.

Így hát felolvasom a Hamupipőkét, ámulok a bizarr szituáción, és próbálom minél hosszabbra nyújtani a bizarr módon meghitt hangulatot.

Miután befejezem, Rosemary feláll.

– Na szia, Carrie! Elfáradtam.

Úgy surran ki a szobám ajtaján, mint egy unalmas hétköznapon.

Ott maradok a könyvvel a kezemben.

A Scrabble lapocskái szanaszét hevernek a szőnyegen. Kiürült a csipszes zacskó.

A családuk mindig is szerette a meséket. Van bennük valami csúf és igaz. Fájdalmasak, furcsák, de nem tudjuk megenni őket, újra és újra elolvassuk mindegyiket.

Most el akarom mesélni Rosemary kedvencét. Illetve a saját verziómat.

Úgy érzem, a családom történetét és a tizenhetedik nyaramat tükrözi. Egyelőre sehogy másképp nem tudom megmagyarázni, ami történt.

Hamupipőke

Három nővér lakik együtt egy házban.

Kettőjüknek szép az arca, de a szívük torz.

A harmadik nővér, a mostohatestvér – Hamupipőke – nemcsak szép, de jámbor és kedves is.

Mégis nehéz sors jutott neki. Négykézláb szokta súrolni a padlót. Csupa hamu lesz a keze és az arca. A körme egészen megfeketedik a koromtól.

Egy nap a herceg kihirdeti, hogy ünnepséget rendez, napokig tartó bálokkal és mulatságokkal. Lesz bőven fülbemászó zene és ínycsiklandó finomság.

Persze mindenki részt akar venni rajta.

Hamupipőke is menne, de még fontosabb számára, hogy a testvérei elfogadják. Velük tarthatna az ünnepségre? Ha nagyon szépen kéri?

A válasz: nem. A hiú testvérek túlzottan a saját életükkel vannak elfoglalva,

vakok mások szenvedésére,

megrészegülnek a szülői elismerés vágyának forró nedűjétől,

kétségbeesetten vágnak a szerelemre és az elismerésre –

vetélytársnak tekintik Hamupipőkét.

A mostohaanya azt feleli, hogy Hamupipőke nem mehet el a bálba, mert nincs ruhája. Nélküle indulnak el.

Hamupipőke felkeresi néhai édesanyja sírját. A sír fölött madár kuksol egy mogyoróbokor ágán. A madár aranyruhát dob a lánynak, amelyet Hamupipőke felvehet a bálra.

Mindannyian tudjuk, mi a történet folytatása. Miután táncolt a herceggel, Hamupipőke elszalad. Elmenekül a herceg elől, mert szégyelli, hogy ő a számkivetett, hamulepte nővér.

Elhagyja az egyik cipőjét.

A herceg felveszi. Keresni kezdi őt.

Minden nő lábára felpróbálja a cipellőt, és amikor Hamupipőke otthonához ér, a mostohanővérek igyekeznek a kedvében járni. Az anyjuk kérésére (aki rangjukhoz méltó férfit képzelt el melléjük) megcsonkítják a saját lábukat, meg azért is, hogy rájuk találjon a szerelem.

Az egyik levágja a nagylábujját.

A másik levágja a sarka csücskét.

Sebesült lábukat a cipőbe csúsztatják, de az csupa vér lesz mindkét alkalommal. A herceg látja, hogy nem illik rájuk a lábbeli.

Amikor a herceg felveti, hogy a harmadik lányuk is próbálja fel a cipőt, a lány apja azt válaszolja, hogy a harmadik csak a „suta kis Hamupipőke”.

De azért ő is felpróbálja, és lába könnyedén csusszan a vérfoltos papucsba. Az ő lábfeje nincs megcsonkítva.

A herceg felismeri, és magával viszi, hogy feleségül vegye.

Ez az én történetem.

Vagyis én vagyok Hamupipőke.

A rendes lány,

a kívülálló,

a gyászoló.

Hozzám hasonlóan Hamupipőke is rút kiskacsából lett hattyú, aki a társadalom csúcsára emelkedett.

Az ő új külseje az én új külsőm.

De mostohanővér is vagyok.

Hiú vagyok, teljesen lefoglalt a saját életem,

megrészegít a szülői elismerés vágyának forró nedűje,

kétségbeesetten vágyom a szerelemre és az elismerésre,

megcsonkítottam magam,

vetélytársnak tekintem a testvéreimet.

Vérzek.

Negyedik rész:
A FIÚK

15.

Pár nappal azután, hogy Rosemary először megjelenik, megérkezik Dean nagybátyám a gyerekeivel, Yardley-val és Tomkinnal (teljes nevén: Thomasszal). Penny barátnője, Erin Rieger is velük jön a szigetre. Gerrard hozza őket a nagy csónakon, amelynek fedélzete alatt kabin is van.

Dean jó fej. Philadelphiában él. Ügyvéd, bár a jelek szerint nem szakad meg a munkában.

Amikor nyolc éve elvált a feleségétől, beleegyezett, hogy év közben az asszonynál legyenek a gyerekek. Ő viszont nyaranként kapja meg és rögtön el is hozza őket a szigetre. Szórakoztató apa, igyekszik bepótolni a kiesett időt. Amikor nálunk van, Luda mos rá, ki-be pakolja a mosogatógépét, lesúrolja a szappanlerakódásokat a fürdőkádjáról, de mindig is Dean volt az a felnőtt, aki a legtöbb programot csinálta velünk, gyerekekkel. Szívesen vitt el minket vitorlázni vagy Edgartownba fagyizni, amikor Tippet lefoglalták a háztartási teendők, Harris pedig üzleti ügyek miatt telefonálgatott az irodájából. Dean tényleg nyaralni jön a szigetre. Tomkin rajta szokott lovagolni a vízben. Nagyon él, vedeli a sört, vígan csapkodja mások hátát.

Beechwood övé és apáé, ám ezen a napon Harris úgy köszönti Deant, mintha vendég lenne. Délben érkezik a hajó. Mindnyájan levonulunk a mólóhoz.

– Hol voltál? – kiáltja felé Harris kedélyesen, miközben Dean kiszáll. – Nélküled kellett elkezdenünk a nyarat.

– Nyakig az üzletben – feleli Dean. – Van ebéd? Egy egész Cadillacet meg tudnék enni.

– Szendvics és sült krumpli – mondja anyám. – Elvileg egy órán belül elkészül Clairmontban.

– A kedvenc szeletelt marhahúsom a tormával?

– Már a kovászon. És tonhalsaláta. A saját hűtőd is tele van, ha nem tudsz várni. – Pevensie-t kiszellőztették, kitakarították és feltöltötték.

– Tomkinnak pisilnie kell – közli Dean. – Bess, elvinnéd pisilni?

– Egyedül is tudok pisilni – mondja Tomkin. Vézna és szeplős, a haja barna, az orra fitos. Tizenegy éves lábát horzsolások és poloskacsípések borítják. Többnyire azzal tölti az idejét a szigeten, hogy a dagály után visszamaradt pocsolyákat lesi, és sziklát mászik. Tavaly Rosemaryvel tündérházak sorát építették fel egy fatuskó körül Pevensie mögött. Némelyiket kövekből, másokat gallyakból, levéltetővel, így ideális otthont nyújtottak Rosemary legkisebb babáinak, de a többségüket üresen hagyták az igazi tündéreknek. Kagylók, mohadarabok, letépett csipkebogyók és tengerparti rózsák alkották a berendezést. Tomkin remek társaságot nyújtott Rosemarynek. Ért a lányok nyelvén. Nem is nőtt sokat az előző évhez képest.

Bess vele megy, viszi a bőröndjeit.

Penny már eltűnt a kikötőből. Elkapta Erin karját, és visítva iramodtak a ház felé, kezükben Erin táskáival. Erin persze Rosemary régi szobájában is alhatna, de Penny azt akarja, hogy vele legyen. Amúgy is kétszemélyes az ágya.

Anya megbökdös. – Yardley!

Vonakodom. Egyikőjükkel sem találkoztam karácsony óta, és az még a műtéttem előtt volt. Yardley-val beszéltem párszor telefonon. A műtét idején küldött nekem egy képeslapot. Tudom, hogy az anyja kényszerítette rá, de egész jól sikerült. Yardley kövér, pattogó betűi a képeslap egész belső felületét kitöltötték mindkét oldalon, és a hátuljára is átömlöttek.

%&\$*a nagy szívás lehet az a folyékony diéta. Csak most döbbsentem rá, mennyire imádom rágni. Függő vagyok, szinte a rágás megszállottja. Rágó! Medvecukor! Persze csak a vörös fajta. A jó rágós

cuccok, mondjuk, a karamell! Vagy a ropogós dolgok, mint a diófélék!

Oké, leszárom a diókat. De állandóan rágózok.

Bocsi. Nem az irigységet akarom felkelteni benned azzal, hogy ennyit ömlengek a rágásról. Fel akartalak vidítani ezzel a képeslappal!

Ja igen, van izgalmas témám is! Új pasim lett! Megszabadultam Reedtől, akiről karácsonykor meséltem, mert NEM támogatót, amikor a felvételi papírok beadása miatt szorongtam. Folyton át akart jönni, és le akart teperni, amikor épp a Harvardra próbáltam jelentkezni, és másnap le kellett adni a nyomtatványt.

Szóval rohadtul elegendő Reedből.

Az új barátom = George.

Ő is állandóan le akar teperni, de mivel már jelentkeztem az egyetemre, nem zavar. Válogatott kenus, nem is tudtam, hogy van ilyen sport, de a jelek szerint igen.

Rendben, kifogytam a helyből, de várom a válaszodat!

Szeretettel,

Yardley

Nem került be a Harvardra. A Connecticut College-ba jár, és orvos szeretne lenni.

Dean csalódott. Harrisszal együtt vérbeli Harvardosok. De Yardley alapvetően „méltó a családhoz”. Az arca és teste cingár, mégis erőteljes, a lába izmos és masszív. Neki is szeplős az arca és fitos az orra, mint Tomkinnak, a haja pedig nagyon dús barna, vagyis

egészséget és igazi amerikai fittséget sugároz. Határozott, meggyőző a hanghordozása, állkapcsa markáns vonallal köti össze az állát a fülével.

Yardley nagyon eltökélt tud lenni, képes keményen dolgozni, ugyanakkor állatian zizzent is. Hiányzik belőle a kreativitás – saját bevallása szerint is –, ezért szajtátva csodálja anyánk leleményességét a nyári bulik és tékozlások terén, sőt azoktól a rajzoktól és fonott barátságkarkötőktől is el van ájulva, amelyeket én szoktam készíteni.

– Carrie! – kurjant oda nekem, és lemászik a csónakról egy oldaltáskával, amelyben töltött kekszeket hozott, meg fémdobozos teniszlabdákat. – Gyere csak ide, drágám! Úristen, káprázatosan nézel ki!

Megölelem.

– Örülök, hogy megint itt nyaraltok!

– Ez most más lesz – mondja.

– Annyira nem.

– Jaj, dehogynem! Gyere, bemutatom neked a fiúkat!

Egy helyben állva hunyorgok rá.

– Milyen fiúkat?

– Hoztam neked egy ajándékot.

– Tessék?

– Csak viccelek. Vagyis nem. – Yardley felrángat a csónakba, majd behúz a kabinba, ahol két tinédzser fiú áll tétován egy harmadik fölött, aki a jelek szerint éppen behányt egy zöld vödörbe. – Tengerésznek csapnivalóak, de azért nagyon cukik – áradozik Yardley.

– Én jó tengerész vagyok! – ellenkezik az egyikük. Széles vállú, világos bőrű, haja sűrű fekete, járomcsontja magas. Olyan az orra, mintha már többször eltörték volna. Egy Live Aid-es fesztiválpólót visel és bő, csíkos pamut rövidnadrágot.

– Nagyon hánykolódtunk – szabadkozik a hányós fiú. Ő a hagyományos értelemben nem annyira jóképű, horgas orrú és magas,

vörös haját rövidre nyírták. New York City légkörét árasztja magából. A hőség ellenére bőrkabátot visel.

A harmadik fiú közelebb sétál, és odahajol Yardley füléhez.

– Ez a hányás életem legborzalmasabb pillanata volt – suttogja félig hangosan. Az egész lénye olyan bézs jellegű – világosbarna bőr és haj, amely eltakarja a homlokát, átlagos testalkat. Ezt a bézs benyomást azzal ellensúlyozza, hogy piros kockás sortot vesz fel egy felhajtott galléros rózsaszín pólóinghez.

Csakis George lehet. A kenuversenyző. Hacsak Yardley nem jött össze mással időközben. Ő egyébként nem az a feltűnő szépség – csinos, de nem lehengető, az öltözködése is hétköznapi –, de mindig akad párja. Nem tudom, mit esznek rajta a pasik. Talán az önbizalma vonzza őket. Yardley-nak – úgy vettem észre – meg sem fordulnak a fejében olyan dolgok, amelyek engem felzaklatnak. Biztosan érzi, hol van a saját helye a világban, önfelelt, boldog, nálam sokkal inkább képes szeretni és szeretve lenni. Amúgy imádom.

– Ő az unokatestvérem, Carrie – mutat be. – Tizenhét éves, bármelyikötöknél jobban forgatja a baseballütőt, tudja, hol vannak eltemetve holttestek ezen a szigeten, és ti mindnyájan nagyon örültök a találkozásnak. Úgy van?

Bézs George kezét fog velem.

A törött orrú, széles vállú fiú komikusan meghajol.

A vörös hajú, bőrkabátos fiú felnéz a vödörből.

– Sajnálom, ez baromi undorító.

– Köszönöm az ajándékot, Yardley – közlöm. Pimaszság, de komolyan gondolom.

– Szívesen. – Yardley odamegy a teleokádott vödörhöz, és felveszi. – Major! – szólítja meg a fiút. – Dobsz még taccsot?

– Nem.

– Megígéred?

A srác hunyorog.

– Most már szárazföldön leszünk, nem?

– De, megérkeztünk.

– Akkor megígérem.

Yardley kimászik a kabinból, és a csónak hátuljába megy, ahol kiüríti a vödört, és ki is öblíti a tenger vizével. Mindannyian követjük, a fiúk vonszolják a hátizsákjukat. Az utazótáskáikat már elvitte a személyzet.

– Kérsz egy mentolos rágót, Major? – kérdezi Yardley. – Lefogadom, hogy szükséged lesz rá, mielőtt találkozol a nagynénémmel és a nagybátyámmal.

Major bólint.

Yardley odaadja a fiúnak a rágót a sortja hátsó zsebében tartott papírtubusból.

– Rendben, fütykösök, szálljatok ki a csónakból, és ismerkedjetek meg mindenkivel! Nézzetek nagy szemekkel Tipper nénire, jó? Harris bácsival pedig kezet kell fogni.

Szóval a szüleim jókora nyüzsgés közepette találkoznak George Bryce-Amoryval, Yardley bézs jellegű, mégis rózsaszín és kockás kenus barátjával. George maga a fogpasztavigyor, két erős alkar, jóízű felkiáltások („Micsoda elragadó kis szigetük van!”), önkritikus közbeszúrásokkal tarkítva.

– Fú, én borzasztó szakács lennék! – mondja anyának, amikor felajánlja, hogy telepakolja Goose konyháját mindenféle földi jóval neki és a barátainak. – Döbbenetes, sőt ijesztő. Legfeljebb odakozmált kávéval, és... lássuk csak... nyers zabpehellyel szolgálhatok. Ennyi.

Anya azonnal felajánlja, hogy bármelyik reggel feljöhet Clairmontba reggelizni, sőt kedvére falatozhat a maradék pitéből.

– Reggel hatkor mindig kész a kávé – teszi hozzá. – Nyolcra pedig megsül a tojás és a muffin is. – Megígéri, hogy vesz nekik gabonapelyhet a kunyhóba, és mindegyik fiúból kiszedi, melyik a kedvenc márkája. George a Lucky Charmsot szereti. – Tudom, felháborító. Helyesebb lenne zabkorpát enni, de annyira szeretem! – szabadkozik.

Jeremy Majorino, vagyis Major, a vörös hajú, bőrdzsekis, rókázó tengeribeteg (mint megtudjuk) egy brooklyni művészeti magániskola

tanulója, és több éven keresztül együtt táborozott George-dzsal.

– Ha egyszer George úgy dönt, hogy a barátja vagy, akkor nincs más választásod – magyarázza, és esetlenül megrázza Harris kezét. – A leghűségesebb srác, akit ismerek.

Ezalatt a széles vállú, törött orrú fiú zsebre tett kézzel császkál a barátai mögött, és a tengert bámulja. Kopott pólóját lobogtatja a szél. Mindhárom kutyánk odamegy hozzá, ő pedig lehajol, hogy megsimogassa puha fejüket. Közben hallom, ahogy halkán beszél hozzájuk:

– Ó helló, cukipofa! Ja, persze, téged is üdvözöllek! Meg téged is. Pfuj, tiszta takony lett a kezem! Összekented a kutyaorrodal! Beletörölöm a szőrödbe, jó, nyálgép? Megérdemled. Igen, abszolút. Egyébként barátok vagyunk? Miért ne lennénk?

Megérzi, hogy nézem, és feláll. Mosolyog. Vastag szemöldök ível sötétbarna szeme fölött. Feketébe hajló haját időtlen idők óta nem nyírták.

Lawrence Pfeffermannek hívják, a szüleimnek szóló bemutatkozása alapján.

– Rövidebben Lor. Vagy Pfeff – teszi hozzá.

– Vigyázz! – súgja a fülembe Yardley.

– Miért? – kérdezem.

– Csak vigyázz, ennyi – mondja. – Pfeff nagyon sok tud lenni.

Úgy ejti a nevét, hogy „Feff”. George elmeséli a szüleimnek, hogy ő és Pfeff még a philadelphiai iskolájukban lettek barátok.

– Szoktál hajózni, Lor? – kérdezi apám, és gúnyosan Major felé int a fejével.

– Igen, uram.

– Akkor jó. Ma este kimegyünk a vitorlással megnézni a naplementét. Mindenki, kivéve őt. – Ismét Major felé int, hiszen ő hányt. – Benne vagy, George? Egy kis vitorlázásban?

George vonakodik magára hagyni Majort az első nálunk töltött éjszakájukon, de nem is kell megszólalnia, mert Tipper megelőzi. – Harris, ma este van a citromvadászat!

– Hé, de az időjárás...

– Nem – közli határozottan Tipper. – Napok óta készülök a citromvadászatra. Válasszatok egy másik estét!

Anya nagyon komolyan veszi a bulikat. Apa elvigyorodik.

– Akkor holnap – mondja George-nak és Pfeffnek. – Pompás naplemente lesz. Gyertek, megmutatom nektek Goose Cottage-et!

Felkapja valakinek a hátizsákját, és levezet minket a sétányon a vendégházhoz. Yardley és a fiúk követik.

Pfeff zárja a sort, és séta közben kezét oldalra nyújtva megérinti a tengerparti rózsákat. Felugrik, hogy elérje a sétány fölött átívelő fák egyikének ágát.

16.

Anya odafordul Dean bácsihoz.

– Helló!

– Gyönyörű vagy, mint mindig, Tipper. Jó látni téged – mosolyog rá a sógora.

– Mégis hogy gondoltad ezt? – kérdezi anya hetykén, mint egy régi fekete-fehér komikus sorozat jellegzetes feleségkarakterére. Oldalra billenti a fejét.

– Mit? Ők rendes fiúk! – feleli Dean, és cigarettára gyújt. Nagydarab ember, kicsit magasabb az apámnál, és enyhén pocakosodik. – Yardley öt hónapja jár George-dzsal. Már én is elhívtam egyszer vacsorázni. Néhányszor golfoztunk is együtt.

– *Megkérdzhetél* volna – mondja anya. – Nem is tudtad velem.

Dean kitekint a tengerre, és megrázza a fejét.

– Nem kell tudatnom veled, Tipper. *Megkérdznem* pedig végképp nem kell téged.

A szó szoros értelmében igaza van. Ő is tulajdonosa a szigetnek. De mivel Harris a bátyja, ráadásul Dean elvált, illetve még valószínűleg millió más ok miatt Dean csak a második lehet. Anyám a birtok úrnője, és Dean engedi is neki, hogy az ő házában is irányítsa a házimunkát végző személyzetet, valamint feltöltesse a hűtőszekrényét. Neki köszönhető, hogy Dean kamrája tele van a kedvenc süteményeivel és több üveg drága sörrel.

Tipper elmosolyodik.

– Mi lett volna, ha épp más vendégek laknak Goose Cottage-ban?

Dean vállat von.

– Négy hálószoba van benne. A srácok kettesével is aludhatnak, vagy valaki elfoglalja a kanapéágyat.

– Nem minden vendég örül annak, ha három tizenéves fiúval kell együtt aludnia.

Dean metszőn néz anyára.

– Lakik valaki Goose-ban, Tipper? És ha beengedtél valakit, nem kellett volna először megkérdezned? Vagy legalább tudatnod velem?

Anya elfordítja a tekintetét.

– Yardley tizennyolc éves – közli Dean. – Még egy kicsit a pasijával akar lenni az egyetem előtt, és jó eséllyel nem is látja többé. Ezért a srác is idejött, és elhozta magával pár haverját. Semmiség.

– Csak úgy betoppan három fiú – mondja Tipper. – Szerinted van annyi csirkém, amennyi megtölti a bendőjüket? Ma este?

Dean békülékenyebb hangnemre vált.

– Majd esznek hot dogot. Nem csinálnak belőle ügyet.

– Én igen. Nem akarom hot doggal etetni őket.

– Ők Yardley barátai – szólok közbe. – Szerinte elég jó családokból származnak.

Tipper felém fordul.

– Fogalmad sincs, milyen nehéz üzemeltetni egy ilyen birtokot, ha bármikor betoppanhatnak váratlan vendégek.

– De nem küldheted haza őket! – ellenkezem. – Gorombaság lenne, ha nem maradhatnának legalább egy hétig.

Tipper a homlokát ráncolja. Tudom, hogy utál goromba lenni.

– Vidámságot hoznak ide – teszem hozzá. Nem kell Rosemaryt említenem, így is érti, mire gondolok. Azért kell a vidámság, mert Rosemary elment. – Lehet, hogy jó multság lesz – folytatom. – Tudod, nekem és Pennynek. Kimehetünk velük kajakozni, vagy amit Harris javasolt, vitorlázni. Rendezhetnénk teniszversenyt, ezer lehetőség van. – Csoportos sporttevékenységek lehetőségével próbálok hatni rá.

Anya keresztbe fonja a karját.

– Kérlek, Tipper! – rimánkodom, és a vállára hajtom a fejem. – Te vagy a legjobb ember, a legkedvesebb anya a világon! Hadd terelje el valami a figyelmünket! Nekem ez ke-he-helll!

Felsőhajt, de érzem, hogy sikerült meggyőzőnöm.

– Nekem rengeteg dolgom van – csattan fel Dean felé. – Hálás lennék, ha átvállalnád a grillezést. Ma este. És többször is. Amint berendezkedtetek.

Dean elvigyorodik.

– Bármikor szívesen grillezek – mondja.

Miután Dean otthagya minket, anya hozzám fordul. – Gondoskodj róla, hogy jól érezzék magukat, oké?

– A fiúk?

– Ki más? Ha itt maradnak, jó háziasszonynak kell lennem. Te pedig leviszed őket a strandra, megmutatod nekik a kajakokat. És győződj meg róla, hogy tudják kezelni a videomagnót, a mosogatógépet meg ilyeneket, ne szenvedjenek hiányt semmiben. Felfoghatatlan, milyen arcátlan ez a Dean! – csóválja a fejét. – Három fiú előzetes egyeztetés nélkül! Még az ágyakat se készítettem elő a kunyhóban. Megtennéd a kedvemért?

Major, George és Pfeff. A főépületből is éreztem a jelenlétüket, mint valami lüktetést vagy szívdobogást, bár a vendégházban aludtak. Tesztoszteron, előjogok, hideg sör és nevetés.

Igent mondok anyának.

17.

Mire átérek Goose-ba, már teljes a káosz. A deszkasétányról nyíló udvaron George és Major pingpongozik, kivittek hozzá egy régi asztalt a kerti fészerből, ahol évek óta porosodott. Levették az ingüket. Az izmos George egyenletes barnasága jól illik bézsszínű hajához, Major viszont sápadt és nyúlánk. Boxeralsójuk kikandikál a nadrágjukból. George-é kockás, Black Watch márkájú, durván elüt tartánmintás rövidgatyájától. Majoré egyszínű kék.

– Hó! – George elkapja a labdát, hogy leállítsa a játékot. – Carrie, ugye?

– Igen.

Az utazótáskákat a tornácra dobták. Szinte kizúdultak belőlük a ruhák. Teniszütők, tacocsipszes zacskók. Egy írógépet is kinyitottak, papírdarabot is tettek bele.

Pfeff a tornácon ül, hátát a háznak támasztva. Egyik kezében dobozos kóla, a másikban a kék konyhai telefon. Kacsaringós zsinórja kinyúlik az ablakon keresztül.

– Sajnálom... Sajnálom... Mondtam, hogy sajnálom! – ismételgeti. – Tudom, de most hívlak... Igen, George barátnője, Yardley. Meghívott minket. – Felnéz George-ra és Majorre. – Mikor hívott meg minket Yardley?

– Engem már elég rég – vágja rá George. – Titeket, suttyókat, csak kedd este.

– Kedd este – mondja Pfeff a telefonba. – Nem, nincs meg az apja száma. Ő nem abban a házban lakik, ahol mi. Mi egy vendégházban vagyunk... Massachusettsben, azt hiszem. – Megint felnéz. – Massachusettsben vagyunk, igaz?

– Úgy van – hagyom jóvá.

– Aha – mondja Pfeff a telefonba. – Azt mondta... Major, meddig maradunk?

Major vállat von.

– Talán örökre. Csodás ez a hely.

– Talán örökre – ismétli Pfeff.

– Az anyja – magyarázza George nekem. Feldobja a pingponglabdát, és elkapja.

– Tudom, hogy szégyent hozok rád – mondja Pfeff. – És tudom, hogy rendes gyereket érdemelnél, ezért elég gáz, hogy ilyet kaptál, de tudom, hogy így is szeretsz... Persze hogy szeretlek. Azért lehetünk még barátok...? Egyébként is, elvileg felnőttem. Ez azt jelenti, hogy nem kell hazamennem. Oké.

– Azért jöttem, hogy megmutassam, hogyan kell kezelni a mosógépet meg a többi dolgot – szólalok meg.

– Yardley már megmutatta nekünk – közli Major.

– Kezdünk alkalmazkodni – mondja George.

Talán a két félmeztelen fiú zavar meg, ugyanis nem tudom levenni róluk a szemem. Vagy azért, mert már mindent a feje tetejére állítottak Goose Cottage körül, vagy egyszerűen a forráságból kifolyólag magamat is sikerül meglepnem.

– Akkor menjünk úszni! – mondom. – Aki még nem ment be a vízbe, nem is érkezett meg igazán Beechwoodra.

– Ez a beszéd! – kurjantja George. Pfeff leteszi a kagylót.

A strandtörölközők ott vannak az első szekrényben az ajtón belül. A fiúk megkeresik a fürdőnadrágjukat, Pfeff átkutatja az utazótáskáját, közben ingeket és farmereket dobál szét a tornácon, végül átvedlik az öltözőkamrában, és közben kikiabál:

– Ne gyere be, mert meglátod a fütykösömet!

Major visszakiabál, hogy az a fütykös nem is érdekel senkit, mire Pfeff kiakad az öltözőben:

– Ezzel most mi a francot akarsz mondani? Ez egy tök normális fütykös. Sőt egy remekbe szabott fütykös! Úristen, milyen szörnyűségeket gondolhat most rólam Carrie! Major, te nem is láttad soha. Carrie, nem látta soha. Komolyan.

George rászól, hogy fogja be, Major pedig közli, hogy *gyanúsan hevesen tiltakozik*. A másik két fiú villámgyorsan átöltözik az emeleti

hálósobákban. George felhívja Yardley-t, aki Pevensie-ben van, és később együtt sétálunk le a hosszú falépcsőn a Kis Strandra.

A két óra tökéletes időpont az úszáshoz Beechwoodon. A nap egész délelőtt melegítette a vizet, az öböl szélvédett. A part sziklás. A Nagy Strandon szebb a homok, de a Kis Strandon valami varázslatos, meghitt hangulat uralkodik.

A három fiú üvöltve rohan bele a vízbe, és amint a térdig érő hullámok közé érnek, le is merülnek a lágy tajtékok alá. Egy darabig állok a parton, és nézem őket. A hátizmaik is fodrozódnak. Válluk fényesen villog a víztől. Kisöpri a hajukat a szemükből, és egymást kezdik fröcskölni. George profinak tűnő karcsapásokkal tart az öblöt szegélyező éles sziklák felé, majd megáll, és a vizet taposva körülnéz. Major a hátán lebeg, és felnéz az égre. Pfeff felkiált, és elkezd kiúszni George-hoz.

– Nem jössz be? – kérdezi tőlem Major. – Nem harapunk.

Fürdőruhára vetkőzök, és bemegyek utánuk. A korábban bevett kodein leblokkol bennem minden gondolatot, ami felidézhetné, mi történt Rosemaryvel ebben az öbölben. Csak hallgatom a hullámok visszhangját, érzem a nap meleg dobverését és a tengervíz uborkaszerű hűvösségét a bőrömön.

Ébren vagyok. Tágulok.

Az ujjbegyeim idegvégződéseai ordítva vágynak valakinek az érintésére, megugrik a pulzus az ereimben.

Ezek a fiúk itt vannak a szigetünkön. Átalakítják. Valószínűleg meg is szentségtelenítik.

Lehet, hogy egy hétig maradnak.

Lehet, hogy örökre.

18.

Vacsora előtt felveszem a sok fehér pamutruhám egyikét. A sárgához túl öregnek érzem magam, márpedig a citromvadászaton sárgát vagy fehérét kell viselnünk. Megfésülködöm, és pirosítót kenek az arcomra.

A fekete gyöngysor ott hever a komódomon, néhány éjszakával korábban hagyta ott anya, és rádöbbenek, hogy nem végleg adta oda. Biztos ingerült lesz, hogy nem vittem vissza hamarabb. Nagyon érzékeny tud lenni az ilyesmire, az ő szemében az apró etikettszabályok megsértése azt jelenti, hogy valamit nem értékelünk. – A modor kedvesség – hangoztatja. Szerinte a modorral fejezzük ki, hogy értékelünk másokat; méltányoljuk az idejüket, a holmijukat, a kreatív erőfeszítéseiket.

Tudom, hogy éppen kötényben iparkodik a konyhában a földszinten, oldalán Ludával, ezért írok egy rövid üzenetet.

Legkedvesebb Édesanyám, a gyöngykölcsonzó!
Köszönöm, hogy lehetőséget adtál nekem a nyakék viselésére, és azt mondtad, hogy egyszer az enyém lesz.

Szeretettel,

Carrie

Nyitva van a szüleim ajtaja. A szoba üres, csak Whartont látom odabenn. Az ágy lábánál fekszik egy pamutpokrócon, és meg se rezzen, amikor belépek.

Harris egy karosszékre dobta a ruháit. Az éjjeliszekrényén van néhány szemüveg, egy western, egy regény az ausztrál telepesekről

meg egy kötet a CIA-ról, egy orrspray, egy zsebkendő és egy altatókkal teli narancssárga műanyag flakon. Halcion van ráírva.

Tipper asztalán csak egy illatos kézkrémmel teli csinos üvegtégely áll, meg a kis tányér, amelyre a fülbevalóit szokta rakni.

Pár pillanatig azt a felét nézem az ágynak, ahol Harris alszik.

Orrspray-t használ.

Tabletták kellene neki az alváshoz.

Nem szokta kidobni a zsebkendőit.

Az általam ismert Harris Sinclair mindig éber, mindig határozott. A teniszszervája brutális, akárcsak a véleménye. Az éjjeliszekrénye azonban sebezhetőségről árulkodik. Nyugtalanság és kimerültség nyomait viseli magán.

Körülnézek, és miután megbizonyosodom róla, hogy egyedül vagyok, kinyitom a halcionos üveget. Kirázok egy maréknyit a ruhám zsebébe, de azért elegendőt hagyok a fiolában. Visszacsavarom a tetejét.

Aztán odalépek Tipper fésülködőasztalához. Berakom a fekete gyöngysort az ékszeres fiókba, és alá dugom az üzenetet, mint valami meglepetést.

Értékelni fogja.

Már éppen becsuknám a fiókot, amikor megérezem a fénykép vonzerejét. Bár igyekeztem az ellenkezőjéről meggyőzni magam, titokban mindig is meg akartam nézni. És lehetőleg a testvéreim nélkül.

Felemelem a fekete bársonybélést, és kihúzom alóla a képet. Összegyűrődött, és kisimították. Hajtások szabdalják keresztbe-kasul.

Nagyjából a hatvanas évek végén vagy a hetvenes évek elején készülhetett. Az egyik oldalán anyámat látom. Egyetemista lehetett, az első házassága idején fotózhatták: fejpánt takarja a haját, mögötte jókora tupír. Egy padon ül, a szabadban. Ruháját Pán Péter stílusú gallér díszíti. Azt hiszem, a háttérben lévő épület a Harvard Radcliffe lehet. Régi téglá, terebélyes fák, a pázsit egy részlete. Tipper nevetve néz egy férfira – aki nincs ott.

Lekarcolták az arcát a képről, talán sniccerrel.

Csak annyit tudok megállapítani, hogy fehér bőrű és átlagos súlyú. Talán a nagybátyám, Chris, akivel soha nem találkoztam. Vagy valaki más. Sima fehér pólót és magas derekú, régimódi kék farmert visel. A lába lelóg a képről, ujjával a kamerára mutat, mintha épp utasítást adna a fotósnak, aki rosszkor nyomta meg a gombot.

Vajon anya karcolta és gyúrte össze a fotót – aztán meggondolta magát?

Visszabújtatom a képet az ékszeres fiók fekete bársonya alá, ügyelve a pontos elhelyezésre.

19.

A citromvadászatot mindig este rendezzük. Néha nyár elején kerül rá sor, néha a vége felé, és időnként kihagyunk egy-egy évet. Tippernek külön ruhája van erre az alkalomra, citromsárga, bordázott pamut nyári ruha. Fehér pamutkardigánnal hordja. Még hároméves koromból is emlékszem rá abban a ruhában. Penny és én citrommintás kötényruhát veszünk fel, amelyet kifejezetten erre az estére vásároltunk.

Amikor leérek, lampionok díszítik a tornácot, és fáklyák rajzolják körbe a füves udvart. Bess a kisebbik unokatestvérünket, Tomkint forgatja az előkert nagy fájáról lógó abroncshintán. Tomkin fehér inget visel fehér bermudanadrággal, amely már meglehetősen koszos. Bess nem vett fel cipőt, de buggyos ujjú élénksárga ruha van rajta, szív alakú nyakkivágással.

Ígéretéhez híven Dean bácsi menedzseli a grillsütőt, fehér bermudában és egy rettenetes kockás sárga ingben, amelyet alighanem golfozáshoz hord. Elemében van, irdatlan mennyiségű citromban pácolt csirkemellet bíztak rá.

A hatalmas piknikasztalt anya citrommintás terítői borítják. Egy külön asztalon gyülekeznek az első svédasztalos fogások. Temérdek zöld szalvéta, fehér és sárga virágcsokrok, „rágcsálnivalókkal” – vagyis a koktélorára szánt csemegékkal – teli tálcák és tálkák. Citromhéjjal kevert sós olajbogyók, lazacmousse és szezámmagos keksz, kesudió és sárga koktélpáradicsom.

Az unokatesóm, Yardley sportos alakját kihangsúlyozza sárga virágos ruhája, amely alól kilátszik az égszínkéék melltartópánt. Fejpánttal simítja hátra a haját az arcából. Segít (a tetőtől talpig fehérbe öltözött, fehér kötényes) Ludának az utolsó részletekkel tökéletessé tenni az italos asztalt. Három különböző limonádét készítettek – hagyományosat, epreset és citromos-lime-osat –, de

van ott szódavíz, tonik és némi alkohol is keveréshez. A hifiből Beethoven kilencedik szimfóniája szól, anya egyik kedvence.

Penny és Erin a Nagy Strandról sétálnak felfelé, cipőjükkel a kezükben. Erin Penny ruháját viseli – sárga pólót és fehér munkásoverallt. Penny az ő fehér nyári ruháját vette fel. Erin alacsony és erős testalkatú, hullámos vörösésbarna haját magas lófarokba köti. Angyalszerű arca van – szív alakú, szép piros szájjal és sötét szemöldökkel –, és az iskolában általában fekete garbót és hosszú, keskeny szoknyát hord a Doc Martens bakancsához. Az unalmas Penny mellett lankadatlanul energikusnak tűnik.

Miközben Penny hemperegni kezd a fűben, hogy ledörzsölje lábáról a homokot, lesétálok hozzájuk.

– Hamar eltűntél a kikötőből – mondom Erinnek.

– Már zúgott a fejem a csónakban tomboló férfiasságtól – mentegetőzik. – Nem tudtam, hogy az unokatesód, Yardley egy egész sleppet hoz.

– Én se tudtam.

– Az a Pfeff egész jó pasi! – jegyzi meg Penny a helyéről.

– Major is helyesebb lesz, ha felépül a hányásból – mondja Erin.

– Mondtam, hogy ő a menő közöttük.

– Nem értem, hogy lehet ilyen véleményed egy srácról, aki az orrod előtt okádta ki a beleit – közli Penny. – Anya megbékélt veled, hogy itt vannak? – kérdezi tőlem. Felveszi a spárgatalpú vászonszandálját megtisztított lábára.

– Dühös. De sikerült levenniük a lábáról. Én is győzködtem, hogy engedje őket itt maradni.

– Hol fognak ennyien aludni? – kérdezi Erin.

– Goose-ban van hely – mondja Penny. – Goose-ban fognak lakni, ugye?

– Ühüm.

– Úristen, ez a sziget! – mondja Erin. – Épp mondtam Pennynek, hogy fogalmam sem volt, mire számítsak.

Nem akarom, hogy feszenjen.

– Ez csak egy...

– Ez csak egy *komplett sziget!* – vág közbe Erin. – Ahol külön ház van az esetlegesen betoppanó vendégeknek. Ki tart fenn erre egy külön házat? Ti marslakók vagytok!

– Ha éhes vagy, hozhatsz ételt a konyhából – mondom neki. – Mármint ha egy egész pitét vagy ilyesmit látsz, azt ne edd meg, de almát, csipszet vagy sütit bármikor ki lehet hozni. Italokat meg kávét is. Szolgáljátok ki magatokat! A vacsora általában hétkor kezdődik, kivéve az ilyen rendkívüli estéken. Lássuk, mi van még! Nyugodtan használjátok a sampont, a balzsamot meg a hasonló cuccokat. Fényvédőt is. Ludával már találkoztál? – mutatok a házvezetőnőre. – Tőle kérjetelek, ha bármi kell.

Erin elvigyorodik.

– Kösz! Penny semmit sem mondott erről.

– Ugyan már! – mondja Penny. – Előbb-utóbb szóba került volna.

– Azt se mondta, hogy hozz fehér ruhát. Ugye? – kérdezem.

– Nem. – Erin a gyepen álló csoportra néz. – Alulöltözött vagyok.

– Semmi gond – vigasztalom. – A slepp is alulöltözött lesz.

A fiúk későn érkeznek, nem is akármilyen belépővel, mert végigfutnak a sétányon, és felkaptatnak köszönni anyának. George talpig fehérbe öltözött. Nem igazán passzol a bézs arcához és hajához, mégis nagyon elegáns benyomást kelt: pólóing dzsekivel és nadrággal, akár egy teniszező az 1920-as évekből. A másik kettő fehér pólót és halványsárga szövetnadrágot vett fel, Major fekete Converse-zel (egy kis New York-i sikk), Pfeff papuccsal („bánja az ördög” felkiáltással).

Tipper mosolyog és kacag, és mindenkinek poharat nyom a kezébe. Ráébredek, hogy örül a vendégeknek, akármit is mondott Dean bácsinak. A család mindig is rendezett citromvadászatot, a nyaraink szerves részévé vált. Már természetesnek vesszük Tipper citromos piskótatortáját, dunsztos üvegekbe töltött citromhadját. A fiúk és Erin új közönséget jelentenek neki.

Nem a piknikasztalnál eszünk, hanem a pázsiton. Fehér és sárga pamutpokrócok, régiek, össze nem illők, köztük foltvarrásos paplanok várják, hogy leüljenek a vendégek.

George Yardley mellé kucorodik a tornácon felakasztott függőágyon. Penny, Erin meg én Pfeff és Major mellett ülünk, míg Bess és Tomkin krokettkalapácsokat és karikákat vesz elő. Ők kevésbé lelkesednek a csirke, annál inkább a saláta és a kovászos kenyér iránt. Inkább a desszertnek tartogatják a helyet.

Nézzük, ahogy játszanak. A krokettkészletünk régi, annak idején Harris anyjáié volt. Ritkán használjuk. Inkább affektálás ez, mint valódi játék. Bess és Tomkin gyönyörűen hajlonganak, ütögetik a színes golyókat, futkároznak és röhögnek, egészen festői a látvány.

Major a *Meglógtam a Ferrarival* című filmről beszél, amit egyikünk sem látott. A történet minden mozzanatát elmeséli, de Pfeff félbeszakítja.

– Ne mondd el az egészet!

– Miért ne?

– Senki se akarja hallani egy film egész nyavalyás cselekményét, Major! Tönkrevágod az élményt.

– Én igen! – szólok bele. – Ki vagyunk éhezve a filmekre. Bentlakásos iskola, most meg itt... mindenről lemaradunk.

– Van pár videomagnónk – magyarázza Penny. – De nincs mit nézni. – Hanyatt vágja magát a pokrócon. A fiúk szeme a lábára szegeződik, ahogy a szoknyája a térde fölé csúszik.

– Szerintem maximum tizenkét filmünk van a három házban összesen – mondom.

– Tizenegy – helyesbít a heverésző Penny. – A lehető legkaotikusabb válogatás.

– Főleg gyerekfilmek – teszem hozzá. – Még kiskorunkból.

– Például az *Ágygömb és seprűnyél* – mondja Penny. – Legalább egymilliószor láttam.

– Meg néhány klasszikus, amik apa szerint nekünk valók – teszem hozzá.

– Nem is igazi klasszikusok – veti ellen Penny. – Inkább olyasmik, amiket az öregek szeretnek, például a Ben Hur... – Megrázza a fejét. – Úristen, micsoda egy baromság!

Mialatt beszélünk, le se veszem a szemem Pfeffről. Nem azért, mert olyan veszettül jóképű. Keskeny a szája. Az orra és a szája közötti tér alighanem túl kicsi ahhoz, hogy bármilyen szépségideálnak megfeleljen. De nagy étvágyú – mohón és lelkesen eszik, buzgón dicséri a csirkét és a kovászos kenyeret, Állandóan repetát szed magának.

– Beköltözöm, és a ti anyukátoknál fogok lakni a sajátom helyett – mondja nekem. – Az enyémből elegendem van. Örökbe fogadom a családokat. Ti pedig elfogadtok engem, és kész. Mindennap ennyit fogok lakmározni, amíg egyetemre nem megyek.

– Ne légy aljas! – szól rá Penny. Az *aljas* a kedvenc szava az idei nyáron, de egyáltalán nem azt jelenti, amire használja.

Pfeff továbbra is engem néz, miközben Pennynek válaszol.

– Az én szívemhez a gyomromon keresztül vezet az út, csak mondom.

– Amherstben csak menzaételek lesznek – közli Major. – Inkább most tankolj fel! – Major és Pfeff mindketten Amherstbe járnak, egy észak-massachusettsi főiskolára.

– Azon vagyok – mondja Pfeff.

Tippet megkért, hogy hirdessem ki a citromvadászat szabályait. Akármennyire elhivatott vendéglátó, utál társaság előtt szerepelni, ezért az utóbbi években rám bízta a bejelentést. Nekem nem gond nyilvánosság előtt beszélni. Tudom, hogy erőteljes hangom van, és általában meg is lepem az embereket, akik az állkapcsom alapján ítélnék meg. Vagyis ítélték régebben.

Amikor a desszert előtt anya jelt ad, felállok Clairmont lépcsőjére, és megrázok egy csengőt.

– Pár pillanat múlva kezdetét veszi a csaknem minden évben megrendezésre kerülő Sinclair családi citromvadászat – mondom a

lépcső alján összegyűlteknek. – Édesanyámnak, a csodálatos Tipper Sinclairnek köszönhetően száz citromot és egyetlen szem lime-ot találhatunk Beechwood-sziget területén. Egyik sincs olyan helyen, ahonnan veszélyes lenne megszerezni. Egyik sincs háztetőn vagy tövises bokorban. A házakon belül sincsenek elrejtve, legfeljebb szabad szemmel nehezen fedezhetők fel. Mindenki vegyen magához egy kosarat, felnőttek és gyerekek is!

Rámutatok a temérdek kosárra, amelyeket Luda hozott ki. Gyékényből fonták őket, némelyik sötét, mások világosak. Más és más a formájuk, de mindegyiket halványsárga szalaggal kötötték át.

– Gyűjtsétek a citromokat! – folytatom. – Barangoljátok be a szigetet! Mindenkit megkérünk, hogy ne menjen be egyedül úszni! – Látom, hogy Tipper összerezzen a mondat hallatán, de úgy érzem, ki kell hangsúlyoznom. Futkos a hideg a hátamon, ha belegondolok, hogy Tomkin, Bess vagy bárki egyedül fürödhet a strandoknál. – A személyzeti épület körül nem érdemes keresni, de bárhol máshol menedékre lelhetek a citrusfélék. – Bár minden évben ezt mondom, ezúttal is nevetés hullámszik körbe. – A vadászat végén újra megrázom ezt a csengőt. Akkor fogja megszámolni a citromokat Tipper – magyarázom, pukedlizva egyet anya felé –, és két díjat adunk át. Az egyiket a legtöbb összegyűjtött citromért, a másikat a zöldcitromért.

– Indulás! – kiáltja Tipper, és int a csoportnak. – Sok szerencsét! Mindenki felkap egy kosarat. Bekapcsoljuk az elemlámpákat.

Egyre harsányabban szól a zene a házból, miközben az emberek elhagyják a gyepet.

A száz citrom (és az egyetlen lime) ránk vár.

20.

A fiúk együtt indulnak el. Penny megragadja a barátnője, Erin kezét, és a csónakház felé iramodnak. Dean bácsi Tomkint vezeti, ketten szaladnak el. Bess, az eltökélt vadász Clairmont mögött tűnik el, körbeszimatol a ház körül.

Én Yardley-val állok neki a kutatásnak. Abban állapotunk meg, hogy a teniszpályák és a körülöttük lévő fás terület felé vesszük az irányt. Elhaladunk Tomkin mellett, aki a sétányt övező bokrokban kutakodik.

– Szóltam apának, hogy hagyjon békén – büszkélkedik Yardleynek. – A segítségével nélkül is megtalálom a citromokat. Már tizenegy éves vagyok!

– Hát hogyan, kis gyagyás! – vágja rá Yardley. Kiveszi a zsebéből a zöldcitromot, és odadobja neki. – De tudod, mit? Legyen a tied.

Tomkin elkapja.

– Tényleg?

– Fogd be! – veti oda Yardley, és továbbmegyünk.

– Hol találtad meg a lime-ot? – kérdezem. – És mikor? Most hagytuk el Clairmontot.

– A fűben volt, beleolvadva, pont a lépcső alján – meséli. – Ebben a családban soha senki sem látja, ami az orra előtt van.

Egy darabig csendben sétálunk.

– Találtam egy régi fényképet anyámnál – bököm ki azt, ami egész este a nyelvem hegyén volt, de nem volt kivel megosztanom. – Az esküvője környékén készülhetett, de egy ismeretlen férfi van mellette.

– Hogyhogy?

– Lekaparták az arcát. Egészen a fehér papírig. Nem tudtam megállapítani, ki az.

Yardley megtorpan.

– Ez úgy hangzik, mint egy horrorfilm.

– Nem, szerintem inkább annyira utálta valaki a képen látható férfit, hogy lekaparta az arcát.

– Így is horrorfilm.

– De miért tartotta meg anya a fotót?

Yardley újra elindul.

– Hol találtad?

– Az ékszeres fiókjában.

– Atyaég! – jajdul fel. – Úgy őrzi, mint valami értékes kincset? A lekapart arccal?

– Aha.

– De régi a fotó?

– A születésem előtt készült. Azt hiszem.

– Hm. – Egy pillanatig csendben sétáltunk. – Őszintén szólva szerintem ejtened kéne a témát, Carrie. Amióta a szüleim elváltak, egyfolytában olyan dolgok történnek, amikről muszáj elterelnem a figyelmemet. Jogi iratok, bizonyítékok arra, hogy apám szeretőket tartott, sőt prostikhoz is járt. Dühös hangüzenetek anyától, mindenféle pénzzel és találkozókkal kapcsolatos dolgok, és... tudod, mit teszek? Igyekszem felgyorsítani az időt. Nem kell tudnom róluk, boldogabb vagyok tudatlanul. Hadd takarítsák el a hülye felnőttek az érzelmi szemetüket és az illegális ügyeiket, ne tudjam, milyen sötét alakok fordultak meg nálunk, meg ilyesmi. Ha az ember elkezd a felnőttek életében turkálni, nagyon gyorsan előkerülnek mindenféle ocsmányságok, az embernek a reggelitől is elmegy a kedve. Szerintem nekem az a dolgom, hogy tanuljak, orvos legyen belőlem, és segítsek az embereken. Hogy kedves legyek a barátaimhoz. Hogy ne essek teherbe, és ne vezessek részegen. Nem is vagyok hajlandó mást tenni, csak élvezni George szerelmét és a nyarat.

Én is megpróbálom mélyre nyomni magamban a fotó emlékét, eltemetni az elmém vaskos, hideg talajába, mindannak a koszrétege alá, amire nem gondolok, mégis magammal cipelem.

– Ti szeretitek egymást?

– Szerintem igen – feleli Yardley. – Nem tudom biztosan.

– Azt hiszem, én biztosan tudnám, ha szerelmes lennék – közlöm.
– Ha a többieket nézem, akiket szeretek, ott sem kérdés, hogy szeretem-e őket. – Mondjuk, a testvéreimet. Még ha kicsinyesek vagy bosszantóak is, tény, hogy szeretem őket. Beszt sokat dédelgettem kisbaba korában. Pennyvel pedig együtt vagyunk, amióta csak az eszemet tudom.

– Azt hittem, én is tudni fogom – vallja be Yardley. – De mi van, ha csak most ismerted meg? Alig öt hónapja járunk George-dzsal. Úgy érzem, szeretem, de abszolút ki tudnék szeretni belőle, ha elkezdene bunkó módon viselkedni.

– Én úgy látom, totál beléd van zúgva.

– Ja. De talán csak a privát sziget miatt. Ezt nem téveszthetjük szem elől, igaz? – kérdezi Yardley. – Ha valaki ilyen izgalmas háttérrel rendelkezik, soha nem tudhatja, hogy önmagáért szeretik-e.

– Cinikus vagy.

– Igen, bár ez nem mindig jellemző rám – jelenti ki Yardley. – Csak most. A sötétben. Amikor például nem engem választ partnernek a citromvadászathoz.

Odaérünk a teniszpályákhoz. Yardley felkapcsolja a lámpát. Hunyorogva, gyors iramban átfésüljük az agyagos felületet. Két citrom, mindkettő nekem. Aztán ismét sötétbe borítjuk a pályákat. Végül letérünk az ösvényről, és bevetjük magunkat a teniszpályák mögötti ligetes részbe, amelyet egészen a körsétányig átkutatunk.

Egy citrom Yardley-nak.

Pevensie-nél körbejárjuk az épületet, átvizsgálva a füvet, a kerítés léceit, a kúszónövényeknek felállított rácsot, bekukkantva a lépcső és a tornácon lévő hinta párnái alá.

Egy citrom nekem.

Amikor lejövök Pevensie tornácáról, Yardley sehol sincs.

Megint körbejárom a házat, és mire visszaérek, ő és George már csókolóznak. Yardley a ház falához nyomja a fiút, becsúsztatja a kezét az inge alá.

Egy pillanatra ledermedek. George alulról markolja Yardley fenekét, mintha már ezerszer begyakorolta volna. Yardley az általam

ismert vicces, gyakorlatias lányból hirtelen tapasztalt nővé változik, akiben annyi merészség van, hogy nekidönti a pasiját a ház falának, és felcsúsztatja a kezét a mellkasára, mintha tudná, mivel szerezhet neki örömet.

Megfordul.

– Carrie, folytasd nélkülem! Én majd George-dzal vadászok tovább. Okés?

– Citromvadászat, micsoda kifejezés! – nevetgél George halkán.

– Képzeld, ez az én házam – közli Yardley. – Szeretnéd látni a szobámat?

Megfordulok, és rohanni kezdek a sziget sötét sétányain.

21.

A sziget peremét szegélyező, kanyargós körsétányon haladok, a Nagy Strand felé, amikor összefutok Pfeff-fel.

– Halihó! – kiáltom, amint meglátom.

– Fú, bakker! Megijesztettél.

– Hogy áll a vadászat?

Két citromot mutat a kosarában. – Borzalmas. Elvesztettem George-ot, aztán Majort is, és... nem tudom. Most már nincs egy darab se sehol. Talán szemüveg kellene. El kéne mennem a szemészetre. Nem súgnál esetleg egy kicsit?

– Nem én dugtam el őket. – A holdfényben szinte ragyog a bőre. Hirtelen erősebben érzem a ruhám pántjait, a hajam simítását a hátamon, a fogszabályzómat, az ajakbalzsamomat.

– Nem? – kérdezi. – Amikor megszólítottad a vendégeket, olyan lebilincselő és hivatalos voltál, hogy azt hittem, minden titkos zugot ismersz.

– Dehogya.

Azon a ponton állunk, ahol az ösvény egy sziklás meredélyen kígyózik végig. A peremen túl, a mélységben sötét szirteket csapdosnak a hullámok. Pfeff nekidől a korlátnak, és lekukkant.

– Ez elég veszélyes hely.

Én is áthajolok a korláton mellette. Csupasz karja centikre van az enyémtől.

– Kiskorunkban – mesélem – nem volt szabad egyedül sétálnunk ezen a szakaszon. Félték tőle, hogy eszünkbe jut átmászni a kerítésen.

Még jobban kihajol.

– De így érzi az ember igazán, hogy él. Jól mondom?

Én is kihajolok, és úgy érzem, mintha adrenalint dőfték volna belém.

– Átmásszak? – kérdezi Pfeff. – Csak hogy lássam, milyen érzés közvetlen közel kerülni az életveszélyhez?

– Ne marháskodj!

– Ójaj! – Úgy nyög, mintha megfenyítettem volna. – Rendben.

– A mániám a vízbiztonság – jelentem ki. – Aki menő, az figyel a vízbiztonságra.

– Ha! – Elvigyorodik. – Okos lány vagy. Tudod?

– Időnként.

Pfeff rám néz. Vékony fehér pólója egészen laza a nyakánál, láthatóvá teszi a kulcscsontját. Megcsillan a szeme.

Lassan lehajol hozzám, és amikor rájövök, hogy meg akar csókolni, moccanni sem tudok a döbbenettől. Egészen lágyan simítja végig ajkait a számon. Olyan, mintha egy tollat húznának végig rajta, pehelykönnyű. Amikor elhúzódik tőlem, még mindig érzem azt a pontot, ahol összeérintkeztünk.

Ez volt az első csók életemben. Olyan, mint hideg vízbe merülni, mint málnát majszolni, mint furulyaszót hallgatni, és mégsem hasonlít ezek közül egyikre sem.

– Imádom az okos embereket – folytatja Pfeff halkán. – És ez a holdfény, ez a sok veszély, a citromok, a sok fehér ruhás ember... úgy érzem magam, mintha... nem is tudom, egy filmbe csöppentem volna. Te nem?

– Nem igazán – mondom. – Én ezt már megszoktam.

– Te is egy filmszereplőre hasonlítasz – suttogja Pfeff. – Muszáj volt megcsókolnom téged. Nézz csak körül ezen a helyen! Nem érzed? – Rámutat a tengerre, az égre, a holdra. – Kár lenne elszalasztani. – Lehajtja a fejét, és elmosolyodik. – Remélem, nem tartod ezt közönségesnek, vagy ilyesmi.

– Nem – tiltakozom. – Nem közönséges.

– Akkor jó.

Hátulról átfogom a nyakát a kezemmel, és lábujjhegyre állva viszonzom a csókot. Melegnek érzem a nyakát az ujjaim alatt, és

egyszeriben a szám már nem

hibás,

sérült,

fertőzött,

kiábrándító,

mint amilyenek mindig éreztem, amióta kiderült: meg kell műteni az állkapcsomat. Ehelyett a szám lehetővé teszi a kapcsolódást és az érzékelést.

Pfeff közelebb hajol, szétnyitja az ajkait, és kezét végighúzza a derekamtól a mellkasomig. Lebegek és megszedülök ettől az újszerű érzéstől. Halkan felnyög, és kicsit merészebben csókol, forró lehelettel.

Aztán vége szakad. Mosolyogva húzódik el tőlem.

– Mennem kéne – suttogja.

– Oké. – Döbrent és tanácstalan vagyok. Nem tudom, mit szokás tenni azután, hogy valaki váratlanul csokolózik a holdfényben. Nem akarom, hogy elmenjen.

– Elfelejtetted, hogy javában zajlik a citromvadászat? – kérdezi Pfeff.

– Igen, majdnem – nevetek.

Azt akarom, hogy megint megcsókoljon, vagy adjon egy esélyt rá, hogy én csókolhassam meg őt, de időközben megváltozott a hangulata.

– Igyekezniem kell behozni a lemaradást – közli. – Szeretek nyerni, ha még nem vetted volna észre.

– Kettőnél sokkal több citromot kell szerezned, ha nyerni akarsz.

Felveszi a kosarát.

– Akkor a pokol fenekére is lemegyek néhány citromért – határozza el. – Sok szerencsét, szépséges Carrie! – Azzal Pfeff eltűnik, lerohan a sétányon, és felszívódik az éjszakában.

22.

A következő óra nagy részét a családi kikötőben töltöm. Több citromot is találok a csónakokon, de egészen máshol jár az eszem.

Újra meg újra visszapörgetem magamban a csókot. Pfeff vajon csak egy pillanatnyi fellángolásnak engedett? Egy fiú és egy lány a holdfényben, alattuk a hullámverés?

Vagy megkedvelt, mert *okosnak és lebilincselőnek* talál? Ezeket a szavakat használta.

Mit is mondott még? „Olyan vagy, mint egy filmszereplő.” Meg ezt: „Sok szerencsét, szépséges Carrie!”

Ugyanakkor valamiképpen mégis azt sugallta, hogy ez csak tréfa, bolondság, amelynek azért kell engednünk, nehogy elszalasszuk az este ígését és a táj drámaiságát. Aztán elment citromot keresni.

Valami különös kifejezés volt a szemében, mielőtt megcsókolt. Ahogy a szája hozzáért az enyémhez, ahogy a tengervíz illata áradt a hajából.

A móló szélén üldögélve hallom meg a csengőt. Tipper ezzel jelzi, hogy a résztvevők térjenek vissza a fő házhoz. Véget ért a citromvadászat.

Miközben mindenki a Clairmont körüli pázsitra sereglük, Harris bejelenti, hogy a díjkiosztó következik. Tipper úgy áll mellette, mint egy kvízzjáték asszisztense.

Tomkin természetesen díjat kap a lime-ért: egy szögletes papírsárkányt, három egymáshoz rögzített kockát: az égbe repíthető, élénkvrös geometriát. Aztán mindenki elkezd számolni a citromokat.

Pfeff utolsóként érkezik az ellenőrzésre, első és hátsó zsebei viccesen kidudorodnak a gyümölcsöktől, és a kezében is tart

néhányat.

– Elvesztettem a kosaram – jelenti be, és színpadiasan letérdel anya lába elé. – Biztos valamelyik fütykös lopta el. – Major és George felé int a kezével. – Bocsánat, valamelyik seggfej.

Tipper felkacag.

– Mindegy, hozzá kell tennem, hogy két citrom is volt benne, de ennek ellenére kitarítottam, most pedig megajándékozom önt, úrhölgy, ezzel a... – elkezd kiadni a citromokat a zsebéből, és sorban lerakja őket a fűre – ...húsz citrommal.

Ő győz, lekörözve Bestt és Erint, akik addig tizenötlet holtversenyben voltak.

Anya egy ajándékutalvánnyal jutalmazza meg Pfefft, amely az edgartowni könyvesboltba szól száz dollár értékben.

A desszert citromhab, tetején könnyedén rezgő tejszínhabbal, valamint citromos piskótatortha, mákkal és citromhéjjal kirakva.

Bizakodom, hogy Pfeff odajön hozzám.

Én szívesen odamennék hozzá.

Akárhová megy, érzem őt – amikor apával beszélget, amikor George-dzsall és Majorrel ökörködik, amikor limonádét tölt magának. A résztvevők odaviszik a desszertes tányérjaikat a pokrócokra. Bess Madonna zenéjét teszi be a kazettás magnóba. – „Where’s the Party?“, „True Blue“, „La Isla Bonita“.

Jó lenne beszélgetni Pennyvel, elmesélni neki, mi történt köztem és Pfeff között, de Erinnel együtt lefoglalták az abroncshintát, és úgy tűnik, senkire sem figyelnek. Yardley az öccsének segít összerakni a sárkányt. Így hát egyedül maradok az új élménnyel, a titokkal, hogy mi történt a sétányon a holdfényben.

Pfeff, Major és George letelepszeneek egy pokrócra, hatalmas adag tortákkal a tányérjaikon. A közelükben választok egy másik pokrócot, kinyújtózva lefekszem, és a csillagokat bámulom.

– *Muszáj* teniszezned – mondja Pfeff Majornek. – Ugyanis George állandóan megver, és ez abszolút nem szórakoztató. Olyan partnerre van szükségem, aki az én szintemen van.

– Nincs bennem annyi energia – közli Major. – Nem azért jöttem a szigetre, hogy kimerítsem magam.

– A tenisz nem erőlködés. Csak játék – érvel Pfeff.

– Én megerőltetem magam teniszezés közben – fordul George Pfeff felé. – Ezért vagyok sokkal jobb nálad.

– Ez a tipikus, kortársaktól érkező nyomás – mondja Major. – Játssz inkább Yardley-val vagy valamelyik unokatestvérével, Pfeff! Biztos mind ügyesek.

– Igen, de én olyasmikről álmodom, mint férfiúi bajtársiasság, versengés meg hasonlók – ellenkezik Pfeff.

– Ments meg, uram! – óbégat Major.

– Most jutott eszembe, hogy nem hoztam magammal az ütőmet – közli Pfeff.

– Biztos van egy csomó tartalék ütőjük – vágja rá George.

– Zoknim sincs – teszi hozzá Pfeff. – Kezd összeállni bennem a kép. Azt hiszem, még fehérneműt se hoztam.

– Pfuj! – mondja George.

– Nagyon sietősen pakoltam.

– De már majdnem egy hete a házamban laksz! – veti fel George.

– Ott maradt a zoknim és az alsóneműm. Azon az alsó polcon, a vendégszobádban.

– Otthagytad az összes alsódat, hogy az anyám megtalálja?

– Nem direkt! – Pfeff nevet. – Atyavilág! Valahonnan fehérneműt kell szereznem.

– Mosd ki, ami rajtad van! – javasolja Major. – Van mosógép a házban.

– De mi van, ha egyik este elfelejtem? – kérdezi Pfeff. – Mi lesz, ha elfelejtem, és csak egy használt alsót tudok felvenni? Tipper ki fogja szűrni.

– Az tuti – helyesel Major.

– Ki fogja szimatolni – teszi hozzá Pfeff még mindig nevetve. – Vagy ha nem is érzi, azt fogja sejteni rólam, hogy egy mosdatlan perverz vagyok, akinek semmi keresnivalója a szigetén.

Ekkor kapva kapok a kitűnő alkalmon.

– Én szívesen elviszlek Edgartownba – szólok közbe. – Megoldódik az összes problémád.

– Jaj, ne! – Pfeff komikusan belemarkol George vállába. – Carrie hallgatózott!

– A közvetlen közelemben beszéltél hangosan az alsóneműről – világosítom fel.

– Edgartownban van a könyvesbolt is? – kérdezi Pfeff. – Ahol beválthatom az ajándékutalványom, amit a citromisten státuszért kaptam?

– Ühüm. Rengeteg üzlet van.

– Az szuper. Elmehetnénk holnap?

Felülök.

– Persze.

– Hánykor jó neked?

– Tizenegykor – vágom rá. – Találkozzunk a kikötőben!

Pfeff feláll.

– Ott leszek. – Felemel egy krokettütőt a gyepről. – Most megyek és ráveszem Majort, hogy krokettezzon velem, mert teniszezni nem hajlandó.

– Oké, krokettezzünk – adja be a derekát Major. – A krokett nem izzaszt meg, szóval tökéletesen belefér a henyélős programomba.

Visszafekszem, és ismét felnézek a csillagokra.

Micsoda elvarázsolt fiú ez! Citromoktól duzzadó zsebű, strandpapucsos, akire már ráférne egy hajvágás. Aki ki meri mondani anya előtt, hogy „seggfej”, mintha azzal kijavíthatná a „fütykőst”. Az egyetemista, pontosabban majdnem egyetemista fiú, aki megcsókolt ezen az estén, és lehet, hogy újra meg fog csókolni.

Vele megyek csónakázni.

23.

Már szinte mindenki elhagyta a pázsitot, és én is visszaindulok a ház felé, amikor meglátom apát odalent, a kikötő végében. Kivitte a kutyákat: Whartont, McCartney-t, Albertet és Dean bácsi labradorját, Reepicheepet. Fehér ruháján sötét pulóverében lehajol, csinál valamit a holdfényben.

Megfordulok, és elindulok a mólóhoz. Nem feledkeztem meg a fotóról anya ékszeres fiókjában, és ritkán tudok kettesben maradni apával. Meg akarom kérdezni róla.

Felhúz egy laza deszkát.

– Ezt meg kell javítani – közli, amikor a közelébe érek. – Rozsdás szögek állnak ki belőle. – Leteszi a deszkát a dokk szélére. – Biztos, hogy nem csak ez az egy van ilyen állapotban. Legjobb lenne átvizsgáltatnom az egészet.

Nem igazán érdekel a karbantartás, de azért színlelt érdeklődéssel megnézem a régi deszkát.

– Elvetemedett – mondom.

– Sok hasonló van. Idén tavasszal a viharok nagyon meggyötörték a szigetet. – Harris leül a kikötőben elhelyezett két fa napozószék egyikére. Az egyik karfájára teszi a poharát, amelyben whiskey van olvadó jégkockákkal. – Jól érezted magad ma este?

– Igen.

– Anyád összeveszett velem, mert nem vadásztam.

Bólintok. Ezt diktálja a kapcsolatukra jellemző dinamika.

– Elvárja, hogy mindig lelkes részvétellel díjazzuk a munkáját.

– Én díjazom. Csak szükségtelen, hogy én is suhanc módjára citromokat keresgéljek. – Kuncogni kezd. – Dean persze beleadott apait-anyait. Próbál hízelegni Tippernek, miután ezt a rengeteg vendéget a nyakára hozta.

– Meg fog neki bocsátani?

– Dean mindig azt csinál, amit csak akar, és később megnyeri magának az embereket. Ő már csak így működik – mondja apám. – Állandóan megbocsátanak neki. – Albert odajön hozzá egy teniszlabdával a szájában, és leteszi a lábához. – Jól van, kis szörnyek! – mondja Harris a kutyáknak. A labdával a kezében felegyenesedik. – Felkészültetek?

Igen.

Meglendíti a karját, úgy tesz, mintha eldobná, és nevet a zavarodottságukon. Aztán tényleg eldobja, mire mind a négy kutya az óceánba veti magát, és eszelősen kalimpálnak a labda felé. Harris rám néz.

– Fáradhatatlanok – közli. – Nem győzők ámuldozni rajta. – A kutyák kijönnek, ő pedig ismét elhajtja a teniszlabdát.

– Lehet egy kérdésem? – szólok meg.

– Ez volt az? – poénkodik kacsintva.

A fényképről akartam faggatni, de leállítom magam, mielőtt kibuknának a számon a szavak. Egy ilyen kérdéssel sarokba szorítanám Harrist. *A feleségednek van egy titka.*

Ha tud is róla, hogy anya őrizgeti azt a fotót, biztosan nem örül neki, akár Chris bácsi szerepel rajta, akár egy régi pasi. Ha pedig nem tudja, hogy őrizgeti, baromira nem fog örülni annak, hogy nem tudta. Bárhogy is legyen, ki fog akadni.

Összepréselem a számat.

– Mindegy – mondom neki.

– Ki vele! – kiált oda Harris Albertnek, aki éppen felérkezik a rámpán a teniszlabdával.

Albert kiejti a szájából a labdát.

– Jó kutya! – Apa elkapja a labdát, és a magasba emeli, várva, hogy a többiek is kijöjjenek a vízből és rá figyeljenek. – Biztos vagy benne? – kérdezi tőlem. – „Nem az a bölcs ember, aki megfelelő válaszokat ad, hanem aki megfelelő kérdéseket tesz fel.”

– Azt hiszem, rossz volt a kérdés.

– Claude Lévi-Strauss – teszi hozzá, magyarázva az idézetet. – Antropológus.

Mind a négy kutya vár. Harris eldobja a labdát, mire az állatok úszva és lihegve belegázolnak a vízbe.

Apa átkarol.

– Remekül sikerült a ma esti citromos beszéded – közli. – Büszke vagyok rád.

24.

Aznap este kipróbálom az egyik, Harristól lopott altatót.

Beveszem, mert kíváncsi vagyok.

Beveszem, mert ha nem veszek be semmit, izzadtan, szomjasan és zavarodottan riadok fel az éjszaka közepén. Ez gyakran előfordul. Ráadásul szeretem a fájdalomcsillapítók által kölcsönzött érzést, ezért azokat inkább az ébrenlét idejére tartogatom.

Már csak azért is beveszem, mert az esti események szokatlanul felzaklattak – anya fényképe, hogy együtt láttam Yardley-t és George-ot, a csókolózás Pfeff-fel, a holnapi terv, a beszélgetés apával. Buzog bennem az energia, bár ólmos fáradtság gyötör. Le akarom kapcsolni magam, mint a lámpát.

Óvatos vagyok. Semmivel se kombinálom az altatót. Nem ittam alkoholt.

És működik. Gyorsan elalszom. Nem álmodom semmit.

Még nem tudom, hogy évekbe fog telni leszokni a pirulákról, és kétszer is be kell majd vonulnom egy rehabilitációs klinikára.

Még nem sejtem, hogy a káros szokás miatt félbe kell hagynom az egyetemem. Vagy hogy még a felépülés után is mindig kicsit többet fogok inni a kelleténél, hogy pótoljam valamivel a tablettákból nyert vigaszt.

Még nem tudom felmérni, mennyire fogom bánni a sok ivást, a belőle kialakuló gondolkodásra való restséget, amit létrehozott bennem. Eltompítja az ítélőképességemet, önzőbbé tesz, csak halvány lenyomatává válok annak a személynek, akivé válhattam volna. Még nem sejtem, hogy a negyvenes éveimben azon fogok tűnődni, vajon a fiam, Johnny halála részben a féktelen vedelésemnek köszönhető-e.

Minderről sejtésem sincs még.

Csak alszom.

25.

Hadd meséljek egy másik történetet. Ez nem annyira híres sztori. Először a családunk Grimm-könyvében találkoztam vele. Újra elolvasom Rosemarynek, azon a nyáron, amikor tizenhét éves vagyok.

Ez az én verzióm.

A lopott pennyk

Egyszer régen egy férfi meglátogatta egy barátját, akinek volt egy felesége és több gyermeke.

A vendég érkezésének napján mindnyájan leültek vacsorázni. Amint az óra delet ütött, kitérült a ház bejárati ajtaja.

Egy tíz év körüli lány lépett be. Fehér ruhát viselt, cipő nem volt rajta.

A házban senki sem törődött vele, a vendég kivételével. Csak ettek tovább.

A lány némán elsétált az asztalnál ülő család mellett, és bement a szomszéd szobába. Nem is nézett körül. – Ki ez a gyerek? – kérdezte a vendég.

A család azt felelte, hogy nem látnak senkit. Folytatták az evést.

Egy idő után a gyerek visszatért az étkezőbe, elvonult mellettük, és kiment a bejárati ajtón.

– Ki ez a gyerek? – kérdezte újra a vendég. – Akin nincs cipő.

A család ezúttal sem látott senkit.

Másnap, pontosan délben ismét összegyűltek étkezni, és egy idő után ugyanúgy kinyílt a bejárati ajtó. Bejött a lány. Újra némán

sétált el a lakmározók mellett, át a szomszéd szobába.

Senki más nem látta.

Ezúttal a vendég követte. A résre nyitott ajtón keresztül látta, hogy a gyerek a padlón térdel, és körmeivel a parkettát kaparja. Kétségbeesetten próbált gödröt ásni a padlóba. A férfi megjegyezte, hogy meg fog sebesülni a keze.

A vendég elmondta a házigazdáknak, hogy mit látott. Elmondta, hogy a lány kócos hajú, kerek arcú, és egy anyajegy van az állán.

Ekkor elárulták neki, amit furcsa, feszült hangulatú látogatása alatt végig titkoltak előtte: egyik gyermeküket négy héttel korábban váratlanul elvitte egy betegség. Tízéves lány volt, kócos hajú, kerek arcú, állán anyajegyvel.

Most már a szülők is átmentek a szomszéd szobába. Felfeszítettek egy darabot a parkettából, ahol a kísértetgyerek ázott. Két pennyt találtak.

Ekkor az anya fejében összeállt történet. Ő ajándékozta a pénzt a lányának, hogy legyen mit adnia egy koldusnak, aki ennivalóra gyűjtött az utcán.

A lány elrejtette a zsebébe.

– Biztos kétszersültet akart belőle venni – mondta az anyja. – Ezért megtartotta a pennyket.

A szellem bólintott.

– Akkor most odaadom valakinek ezt a pénzt – mondta az anya. – Egy rászorulóknak. Nem akarom, hogy a lányom ezért aggódjon vagy bánkódjon.

Ekkor a vendég a sarok felé fordult, ahol addig a szellemgyerek állt, de a lány már nem volt ott. Végre békében nyugodhatott a sírjában.

Ez az én történetem. Én vagyok a vendég.

Én látom a tízéves kislány szellemét. Rosemary visszajött, segítséget kérni ahhoz, hogy békében nyugodhasson.

A vendég látja és kimondja az igazságot, képes felismerni és elismerni a fájdalmat, és ezzel felszabadítja a családot. Szóval ez vagyok én.

Mármint szeretnék a vendég lenni.

De nem hazudhatok magamnak.

Ha jól mesélem el ezt a történetet, annak rendje és módja szerint, mégsem a vendég vagyok. Ebben a történetben, az ellopott pennyk meséjében, mérget vehettek rá,

hogy én

a szellem vagyok.

26.

Pfeff nincs ott tizenegykor a kikötőben.

A csónakkal foglalom le magam. Ellenőrzöm a horgonyt és a mentőmellényeket. Megnézem, van-e benne benzin. Hoztam egy bevásárlólistát Tippertől, meg egy hűtőtáskát a fagylaltnak, amit Edgartownban akar vetetni velem.

Pfeff meggondolta volna magát? Vagy elfelejtette?

Apánk arra tanított minket, hogy ne várjunk a későn érkezőkre. Az egyik kedvenc idézete: „Jobb három órával korábban, mint egy perccel később”. Shakespeare írta ezt a *Windsori víg nők*ben.^[2] Én persze nem olvastam, de Harris sokszor hajtogatta nekünk.

11:10-kor elindulok.

Hülyeség, baromság – mégis könnyek gyűlnek a szemembe, ahogy elindítom a csónakot és eltávolodom a dokktól. Átverték.

Olyan lány szeretnék lenni, akivel ha megbeszélnek egy randit, azt nem felejtik el. Akire a fiúk várnak, akár órákig is.

Pennyt mindig megvárják a pasijai. Lachlan is, és az összes korábbi barátja. Megnézik a teniszmeccseit. Megvárják tanítás után a terem előtt, hogy együtt ebédelhessenek. Foglálnak neki helyet a gyűléseken.

Mindegy. Próbálok nem gondolni rá. Veszek a drogériában szappant, naptejet meg magazinokat, hogy legyen mit olvasni a tengerparton, veszek tejkaramellát Murdicknál, egy új napernyőt a tönkrement régi helyett, majd kerítek magamnak egy epres tejturmixot is, és iszogatom a kikötőben lévő hajók fürkészése közben.

Nem számít.

Csak egy csók volt. Két csók.

Egy olyan fiúnak, mint Pfeff, aki biztos egymillió lányt csókolt már meg, sőt le is feküdt velük, mit sem számít egy csók.

Egyszerűen elragadta a hév előző este. Ahogy engem is.

Nem kéne ennyit foglalkoznom vele. Nem is ismerem őt.

Visszatérve épp a Kis Strand mellett száguldok el, amikor valaki a nevemet kiáltja, túlharsogva a motorzúgást.

– Carrie!

Hunyorogva lassítok. Pfeff bokáig a vízben van, deszkás nadrágot és kapucnis pulóvert visel. Integ a karjával.

Leállítom a motort.

– Most ébredtem fel – kiáltja. – Nagyon késő van?

Már nem vagyok biztos benne, hogy találkozni akarok vele. Minden egyes szó, amit kiejt a száján, ugyanazt juttatja eszembe: nem érdeklek. Nem érdemes miattam időben felébredni.

– Carrie! – szólít ismét. – Várj! Jövök.

Előreszalad, fejest ugrik a lány hullámok közé.

Odaúszik a csónakhoz. A pulcsijában. Gyorsúszása erőteljes, de szabálytalan. Távolabb vagyok tőle, mint gondolja.

Egy pillanatig nézem, próbálom felfogni a látványt. Megfeszített erővel igyekszik. Hogy eljusson hozzám. Már az öblöt is majdnem elhagyta, ezért újraindítom a motorcsónakot, és lassan elindulok felé.

– Rossz döntéseket hozol – mondom neki, amikor felhúzza magát a létrán, és letelepszik a csónak belsejében.

– Hát igen, gyakran előfordul – mondja, és fejét rázva igyekszik megszabadulni a víztől. – Basszus, ez a pulóver több mázsa!

Lehúzza magáról az átázott pólóval együtt.

Nem tudom, merre néztek. Annyira közel van hozzám. Lebarnult a válla. Alig van egy kevés szőr a mellkasán. Vékony láncot hord a nyakában, egy kutyacédula lóg rajta.

– Köszönöm – mondja –, hogy nem hajtottál el csak úgy, amikor bemutattam ezt az elképesztő gesztust. – Csuromvizesen, deréktól felfelé meztelenül odahajol hozzám, és röpke csókot lehel az arcomra, pont az állkapcsomhoz. Nagyon hideg a szája. – Oké, csapassuk!

Egy csók. De nem igazi. Nem tudom, mihez kezdjek ezzel a gesztussal, ezért igyekszem úgy tenni, mintha semmire sem

emlékeznek az előző estéből. Mintha már ezer pasival csókolóztam volna. Sőt, mintha csókolózással tölteném az átlagos péntek estéimet, és reggelre rendszerint már el is felejténém őket.

Visszahajtok Edgartownba.

Pfeff áthajol a csónak szélén, kicsavarja a pólóját és a pulóverét.

– Cipőt is kell vennünk nekem – mondja. – A parton hagytam a papucsomat.

– Egyáltalán hoztál pénztárcát? – kérdezem.

– Igen. – Szétcipzározza a rövidgatyá zsebét, és előhúz egy kék vászonból készült pénztárcát, amely teljesen átázott. Kinyitja, felfedve egy köteg nedves húszdolláros bankjegyet, illetve a vizes könyvesbolti ajándékutalványt. – Ez de durva! – Újra összehajtogatja a vizes papírt, és bedugja a pénztárcájába.

A beszélgetéshez túl kellene kiabálnunk a robogó hajó zaját, ezért ezután inkább hanyagoljuk a beszédet. Közel egy óra az út Vineyardig. Mire kikötünk a dokknál, Pfeff már megszáradt, és visszavette a ruháit.

– Hé! – mondja, és megérinti a karomat, miközben felsétálunk a kikötőből a városba.

– Mi az?

– Én... öhm... sajnálom, hogy ilyen sokáig aludtam. Emiatt azt hihetted, hogy nem is jövök.

– Nem számít.

– Oké. – Rám mosolyog. Vidáman csillan fel sötét szeme. – Vásároljunk. Készen állsz? Imádok vásárolni.

27.

Edgartownban vörös téglából rakták a járdákat. Szinte minden épület fehér zsidelyes. Rózsaindákkal borított léckerítések szegélyezik az utcákat. Tíz perc alatt át lehet sétálni a város egyik végéből a másikba.

Az üzletek vagy régiek és praktikusak – egy kis drogéria, egy háztartási bolt vagy üvegekkel telezsúfolt italbolt –, vagy rendhagyóak és felkapottak, tele dizájnos háztartási eszközökkel, szélharangokkal, könyvekkel és édességekkel. Rengeteg fagyizót lehet találni.

Először egy strandboltba térünk be. Popzene szól. A falakon egymást érik a fürdőruhák, hátsó felükön cukiskodó mondatokkal (*Vineyard a szerelmeseké*), van egy csomó Cápás póló (a filmet a sziget északi részén forgatták), olcsó strandtörölköző, papírsárkány és napellenzős sapka.

Pfeff szóba elegyedik a pult mögött álló lánnyal, a pulóverek méreteiről kérdezi. Az eladó főiskolai hallgatónak látszik. Elég unott. Pár évvel idősebb nálunk.

– Szerinted nekem közepes méret kéne? – kérdezi Pfeff. – Vagy talán inkább nagy? – Mielőtt a lány válaszolhatna, hozzáteszi: – Ja, és ha már itt vagy, árulj el valamit. Oké?

– Rendben.

– A jelek szerint én az a fajta ember vagyok, aki állandóan rossz döntéseket hoz – folytatja Pfeff. – Ezt tulajdonképpen eddig is tudtam. Az a helyzet, hogy amikor becsomagoltam erre a nyaralásra, akkor is rossz döntést hoztam... mármint nem Edgartownban nyaralok, hanem egy közeli szigeten... – mutat a kikötő felé – ... valahol ott. Mindegy. Azt szeretném tudni, hová menjen az az ember, aki alsóneműt akar vásárolni a városban. Egyáltalán lehet errefelé alsóneműt venni?

– Hogyne – mondja a boltoslány. – Nálunk is.

– Én tudom, hová érdemes menni – szólok közbe.

De Pfeff rám se hederít, és rájövök, hogy nem is az információszerzés a célja, hanem egyszerűen csevegni akar az eladóval.

– Oké. Vannak valahol edgartownos boxerek?

A lány megmutatja neki, merre van a kérdéses bolt.

– És mi van a zoknival? – kérdezi Pfeff. – Zoknit is tartanak?

– Hogyne – érkezik a felelet. – Az nekünk is van.

Mutat neki apró hidroplánokkal, a sziget térképével, sirályokkal, homárokkal és bálnákkal díszített zoknikat.

Pfeff mindegyikből vesz egyet.

– Ezek aztán nem unalmasak! – lelkesedik. – Egész életemre el leszek látva zoknikkal. – Mutat nekem egy homárosat. – Hú, szerinted garnélarákos is van? – Az eladó lány felé fordul. – Garnélamintás is van? Vagy tarisznyarákos? Minden páncélos állattal díszített zoknit megveszek. Mármint mindegyikből egy párat. Azért nem csavarodtam be teljesen.

Csak homáros zoknit tud adni. Más rákféle nincs.

– Folyami rák? – kérdezi Pfeff. – Kagyló?

A lány közli vele, hogy a kagyló puhatestű, ráadásul nem is tartanak olyat.

– Azért köszönöm – vágja rá Pfeff. – Szeretek alapos lenni az ilyen kérdésekben.

Hitelkártyával fizet, és nemcsak zoknit vesz, hanem papucsot is, amelyet azonnal felhúz. Egy vineyardos pólóra cseréli nedves pulóverét, és vásárol két olcsó és hihetetlenül bugyuta tükrös napszemüveget is.

– Úgy nézek ki, mint aki a Top Gunból lépett ki?

– Tom Cruise szemüveglencséje nem tükrös – közlöm. – Normális.

– Az lehetetlen – ellenkezik Pfeff. – Biztos, hogy tükrös. Megesküdnék rá.

– Egyébként se hasonlítasz Tom Cruise-ra. – Bár igazság szerint hasonlít egy kicsit.

– Álmodozni attól még lehet – mondja Pfeff. – Hadd ábrándozzak! Neked könnyű, te mindig úgy sétálgatsz itt fel-alá, mint egy szupermodell. Fogalmad sincs, milyen érzés hétköznapi embernek lenni.

Elpirulok. Olcsó, fantáziátlan bók. És nem is igaz. De azért jó hallani.

– Fogd be! – szólok rá. – Éhes vagy, vagy először boxert akarsz venni?

– Nem reggeliztem – mondja Pfeff. – Ugyanis rossz döntéseket hoztam.

Szerzünk homártekerceset, kólát, sült kagylót és sült savanyúuborkacsipszet. Leülünk egy padra a kikötőnél, ott esszük meg őket. Aztán Pfeff fehérneműt vásárol. Meg egy rácsos mintájú pulóvert, amitől olyan „nagyapás megjelenése lesz, de jó értelemben”.

A könyvesboltban ajándékokat akar venni: Armistead Maupint Majornek, Stephen Kinget George-nak. Egy orvosi krimit Yardley-nak, mivel ő orvosi pályára készül. Meglepően tájékozottnak bizonyul a könyvek terén.

– Elég sok népszerű irodalmat olvasok – magyarázza. – De az iskolai kötelezőkön mindig bealszom.

Felmegyünk az emeleti sci-fi-részlegre, ahol néhány vaskos puhafedelessel lesz nehezebb a kosara.

Miközben lesétálunk a földszintre, az utcára nyíló helyiségbe, Pfeff felfedez egy ismerőst: vékony lány, hosszú fekete hajjal. Ázsiai származású amerikai. Szakadt farmersortot visel és puha, kockás inget. Hatalmas oldaltáskát hord, úgy néz ki, mintha vesszőből fonták volna. Kerek arcát finoman megpirította a nap.

– Sybelle! – suttogja Pfeff, mintha titok lenne a neve. – Ez Sybelle!

A lány megfordul.

– Úristen, Pfefferman! Te követsz engem?

– Azta! Mennyi idő is telt el? Egy év? – Odafordul hozzám. – Emberemlékezet óta nem láttam. Nem követem, az tuti. Carrie, ő Sybelle. Sybelle, ő Carrie. Sybelle-lel tavaly nyáron részt vettünk egy canyionlandsi túrán. Tudod, amolyan túlélőprogram volt, amikor elvisznek három... vagy inkább négy hétre a vadonba. Ami azt illeti, többször is majdnem meghaltam.

– Mert te *nem* vagy a hegyekbe való – közli Sybelle.

– Volt biztosítókötél meg minden hülyeség – idézi fel Pfeff. – Sok hegem tanúskodik róla.

– Van időd fagyizni egyet? – kérdezi Sybelle. – Megbeszélhetnénk, kivel mi történt azóta.

– Hogyne! – vágja rá Pfeff. Kifizeti a könyveket az ajándékutalvánnyal. – Találkozunk a kikötőben, oké, Carrie? Nem maradok el sokáig. Csak épp azóta nem láttam Sybelle-t, hogy leestem arról a szikláról Utah-ban.

– Persze – mondom erőltetett mosollyal.

– Tuti, hogy nem követsz? – firtatja Sybelle.

– Nem is ezen a szigeten lakom – mondja Pfeff. – Egy totál másik szigeten van a szállásom.

Átadja nekem a papír bevásárlótasakokat. – Jó kis shoppingolás volt, nem?

– Én aztán nem vettem semmit – mondom.

Azzal elmennek.

28.

Bedobom a tasakokat a csónakba.

Elintézek mindent, amit anya kért.

Nem számít. Nem számít.

Nem is ismerem őt.

Veszek egy epres tejturmixot. Olyan az íze, mint a letűnt nyaraknak. Ugyanilyen turmixot ittam háromévesen, kilencévesen és tizenhárom évesen. Ugyanilyen fehér kartonpohárból.

Nekidőlök a csónaknak. Kihűl a kezem. A szám is.

Előkotrom a pulcsimat a táskámból, és felveszem. Idióta, szégyenlős kiscsaj módjára megfésülöm a hajamat, és felkenek egy kis ajakbalzsamot.

És várom Pfeffet.

Negyed négytől négyig. Aztán fél ötig.

Otthagyhathnám, ahogy reggel is tettem. De nem állapotunk meg konkrét időpontban. Szóval nem vádolhatom azzal, hogy késik.

Ha nélküle megyek el, valaki másnak kell visszajönnie érte Beechwoodról, és aztán elvinni a szállásra. Vagy talán nekem.

Tudja egyáltalán Goose telefonszámát? Szerintem nem. Vajon szerepel Harris és Dean bácsi a Cape Cod-i telefonkönyvben? Talán igen, talán nem.

Ha lerázom Pfeffet, nagyon meg fog haragudni. És minden esélyem odalesz.

Szóval várok. És közben be kell vallanom magamnak, hogy akarom ezt a fiút, a széles vállával, a törött orrával, az állandó izgatottságával. Olyan fiút akarok, aki elúszik egy csónakig a pulcsijában, aki letérdel az anyám elé, aki homáros zoknit vesz, meg ajándékokat a barátainak. Aki úgy csókol, ahogy ő csókol. Aki okosnak, lebilincselőnek és szépségesnek nevez.

Már három órája elment Sybelle-lel.

Beveszek egy kodeint, és várom, hogy elmúljon a fájdalom.

Fázom. És unatkozom. Bemászok a csónakba, és leülök az aljára, ahol védve vagyok a szélről.

A kodein hatni kezd. Egy idő után elindulok telefonfülkét keresni, és felhívom Tippet, hogy megmondjam neki: ne várjon vacsorára.

A nap már lefelé süllyed a láthatáron, amikor Pfeff megérkezik a dokkra.

– Nagyon sajnálom – mondja, és jó messziről kezdi a beszélgetést, miközben jó messziről közeledik felém. – Biciklit béreltünk. Egész közel van egy terület, amit keresztbe-kasul be lehet biciklizni, és mindkét oldalról víz veszi körül. – Bemászik a csónakba, és belebújik a pulóverébe. – Az egyik oldalon az óceán, a másikon valamilyen tó. Baromi szép. Látnod kell.

Láttam. Sokszor.

Nem válaszolok neki. Csak eloldom a csónakot.

– Nagyon megvárakoztattalak? – kérdezi Pfeff. – Remélem, nem. Olyan messzire kihajtottunk a bringával, hogy egy örökkévalóságig tartott visszaérni, aztán nem emlékeztünk rá, melyik boltban béreltük. Eldobom az agyam. Körbetekertünk a városban, és egyikre sem tudtuk azt mondani, hogy ez az. Azt hinnéd, ragasztanak valami címkét a bringákra, de nem. A blokkot is elhagytuk. Másfelől kopogott a szemünk az éhségtől, és tudtam, hogy már itt kéne lennem, és pont szembejött egy pizzéria, gondoltam, hogy betolok két szeletet az arcomba, séta közben, így sokkal jobb fejem lesz a visszavezető úton melletted, de kiderült, hogy meg kell várnunk, amíg kivesznek egy frissen sült pizzát a sütőből.

– Menj a picsába, Pfefferman!

Magam is megdöbbenek, hogy ez jön ki a számon. Úgy terveztem, hogy rugalmasan és lazán fogadom, sőt úgy teszek, mintha én is csak akkor értem volna oda a csónakhoz.

– Tessék? – hőköl hátra Pfeff.

– El se kezd!

– Oké. *Tudom*, hogy megvárakoztattalak. Megbocsáthatatlanul hosszú ideig kellett várnod. De nagyon bonyolult helyzet volt, Carrie!

– Tessék?

– Amibe Sybelle-lel keveredtünk. Annak idején a canyionlandsi utazáson... mindegy, rosszul végződött, érted? Én... mindent elrontottam. És egyszer csak megjelent itt! Miután valószínűleg egész évben zsigerből gyűlölt. Mégis kedvesen fogadott. Szóval úgy éreztem, végre megbocsát azért, hogy tavaly olyan idiótán viselkedtem, és abban reménykedtem, hogy ha eltöltünk egy kellemes napot együtt, mindenért kárpótolhatom. Nem voltam képes azt mondani neki: *Most nem jó, Sybelle, Carrie-vel kell találkoznom a dokknál*. Mert nyakig benne voltunk már ebben a megbocsátásos sztoriban.

A nyílt vízre kormányzom a csónakot, majd szembefordulok Pfeff-fel.

– Hogy te mekkora fasz vagy! – bukik ki belőlem. – Nem tudsz olyan magyarázatot adni, amivel megváltoztathatod a véleményemet: egy önimádó, figyelmetlen fasz vagy.

– Nem érted – mondja Pfeff. – Az a lényeg...

– De értem! Nem törődsz senkivel, csak saját magaddal! – csattanok fel. – Abszolút nem fáj a fejed amiatt, hogy öt órán keresztül váratsz valakit, sőt egy egész szigetnyi ember nem tudja miattad elkezdni a vacsorát, csak hogy elmondhasd magadnak: egy lány, akit anno ejtettél, most megint marha jó fejnek gondol. Sőt, végiggondoltam mindent, amit a nap során műveltél, és rájöttem, hogy mindvégig azt akartad bizonygatni: *Pfeff a király*. Az összes eladóval flörtöltél. Mindenkinék bókoltál. Ajándékokat vettél. De igazából egyikük sem érdekel. Csak azzal vagy elfoglalva, mekkora hatalmas király vagy, és leszarod, hogy valójában mit gondolnak rólad a többiek.

– Carrie! – szólal meg. – Sajnálom.

– Ne gyere közelebb! – mondom. – Ne is szólj hozzám!

29.

Amikor visszatérek Clairmontba, Luda épp befejezi az asztal leszedését. Tipper, Harris és Dean bácsi a tornácon vannak, és nevetgélve isszák az esti italukat.

Eszem egy csirkés szendvicset a konyhában, és beszéllek Pennyvel és Erinnel, akik odaülnek hozzám a nagy faasztalhoz. Hidegre fordult az este, és furán fest Erin fekete garbós pulóvere a konyhánkban, akárcsak a sötét ceruzával kihúzott szeme és a telt, csinos szájára kent rúzs. De ő abszolút nem fesheng. Darabkákat farigcsál le a vacsoráról megmaradt csokis püspökkenyérről, és kézzel eszik. Penny apa egyik régi kék pulóverét viseli, és borsmentateát szürcsölget.

– Megcsókoltad Pfeffet? – kérdezi Penny. – Tegnap este? És én miért csak most hallok erről?

– Még aludtál, amikor reggel elmentem – mondom. – Mikor mondhattam volna el?

– Mondjuk, megkeresel tegnap este, és azonnal elmeséled – vágja rá. – Ez testvéri kötelességed lett volna.

– El voltál foglalta – közlöm. Elmesélem neki, milyen napot töltöttünk Edgartownban: a vásárlást, a Sybelle-lel való találkozást, az ötórás várakozást, aztán a veszekedést.

– Micsoda egy fütykös! – jajdul fel Erin, és mélázva oldalra billenti szív alakú arcát.

– Aljas! – fúzi hozzá Penny. – Hogy merészelt így megvártni? Szép lány volt?

– Kicsoda? – kérdezi Erin.

– Sybelle. Úgy hívták a lányt, hogy Sybelle, nem?

– De – vágom rá. – Nagyon-nagyon csinos volt. Csak egy kicsit leégett a napon.

Erin szokása szerint analitikus üzemmódba vált át. Összeráncolja a homlokát, és valósággal felboncolja az elé dobott témát.

– Szerinted le is feküdt vele?

– Edgartownban? Napközben? – Ez fel sem merült bennem.

– Nem hiszem, hogy végig bicikliztek volna – jelenti ki. – Kizárt.

– De hol tudtak volna...? – fortyanok fel. Aztán az ötlet fagyosan szétterjed a mellkasomban. Féltékeny voltam, mert Pfeff Sybelle-lel töltötte a délutánt, és mert Sybelle korábban a csaja volt. Az fel sem merült bennem, hogy *lefeküdhettek egymással*, amíg én a kikötőben vártam Pfeffre. Őszintén szólva egyáltalán eszembe sem jutott, hogy bárki *bárkivel* lefeküdhet fényes nappal.

– Mondjuk, Sybelle-nél, he? – veti fel Penny. – A szállásán. Biztos van egy hálószobája.

– Szóval szerinted az egész bringás sztorit csak kitalálta? – kérdezem. – De hiszen mesélt az útról, amit mindkét oldalról víz vesz körül.

– A tengerparti út. – Penny előrenyújtja a kezét, és kiveszi a kést Erin kezéből. Vág magának egy szelet süteményt. – Yardley szerint Pfeff mindent könnyen elér, amit akar – közli. – Azt mondja, mindig akad a horgára egy lány.

– *Te* is a horgára akadnál – mondja Erin Pennynek.

– Pofa be! Tudod, hogy nem akarok.

– Major azt kérdezte tőlem, hogy kivisszük-e a kajakokat – közli Erin. – Meséltem már?

– Nem.

– Pedig így volt. Szerinted tetszem neki?

– Nem – feleli ismét Penny.

– Carrie-t kérdeztem! – mondja Erin. – Carrie, szerinted tetszem Majornek? Abból kiindulva, hogy felvetette a kajakozást, vagy bármi más alapján. Nem vettél észre olyat, hogy engem bámul?

Befejezem a szendvicset, és odaveszem a tányért a mosogatóhoz előlblíteni.

– Neked tetszik Major? – kérdezem Erint. – Mert én úgy gondolom, hogy szerencsés fickó, ha egyáltalán ránézel.

– Nem tudom – tipródik Erin. – Tetszik a vörös haj.

– Major meleg – jelenti ki Penny.

– Nem az! – kerekedik el Erin szeme.

– Nekem bevallotta. A szülei olyan hippiszerúségek voltak, szóval nem bánják, ő meg nyíltan vállalja – magyarázza Penny. – Szóval akármennyire is tetszik, inkább ne ringasd bele magad.

Erin arcára kétkedés ül ki.

– Major ennyire megbízik benned?

– Igazából nem titkolja – közli Penny. – Egyszerűen csak megemlítette.

– Mivel kapcsolatban?

– Semmivel. Mesélt egy srácról, akivel régen együtt járt. Aztán rákérdeztem, mire azt felelte, hogy az anyja nagyon spirituális típus, olyan szellemi közvetítő vagy mi... és azt vallja, hogy *a szerelem az szerelem*.

Ezt nem tudtam Majorról. Nem ismerek mást, aki nyíltan vállalja, hogy meleg.

– Nos, örülök, hogy ilyen közel kerültetek egymáshoz – húzza el a száját Erin. – Talán *neked* kéne elmenni vele kajakozni. Ha már ilyen cimbik lettetek.

– Úristen, Erin! – sóhajt a húgom. – Fald fel a tortádat, és menjünk aludni! Azt hiszem, megártott egy kicsit a nap. Iszonyúan elfáradtam.

Erin nevet. Feláll és felém fordul.

– Pfeff egész délután dugott azzal a csajjal – mondja.

30.

Amikor felérek a szobámba, Rosemary ott vár a gepárdruhájában. A szőnyegen összegömbölyögve fekvő Whartont simogatja, aki kimerült a többi kutyával való egész napos kergetőzés után.

A kezelábast a kilencedik születésnapjára kapta egy barátjától. Tulajdonképpen pizsama, amelynek lábrésze is van, egészen kicsi korunkban hordtunk ilyet. Csak ennek farka és füles kapucnija is van. Amikor még élt, Rosemary egész télen azt viselte alváshoz. Az ágyamon ülve vár, a fejére húzott kapucnival. A fényes anyag vékonyra kopott a könyökénél.

– Hali! – köszönt vidáman. – Nézzük együtt a Saturday Night Live-ot?

– Tessék?

– Fél tizenkettőkor kezdődött. Megnéztem a tévéújságot.

– Nem lehet – mondom. – Emberek vannak a földszinten.

– Nélkülem nézik?

– Ühüm. Bess biztosan. Tipper és Harris még a tornácon vannak.

– De én sose láttam!

– Csuporka! – dorgálom. – Nem mehetünk le hozzájuk. Mégis hogy gondoltad ezt?

– Akkor nem. – Nagyot sóhajt, majd derűsebb hangon folytatja. – Amúgy se azért jöttem, hogy Bess-szel lógjak. Csak veled, veled, veled.

Elkezdek átöltözni a lefekvéshez.

– De azért egyszer szeretném megnézni – folytatja. – Az nem igazság, hogy még holtan sem élhetem át azt, amiről mindenki olyan lelkesen beszél!

– Oké. Megpróbáljuk összehozni.

– Jövő héten?

– Rendben. Tervezzük be.

– Jó! Nem akarsz Királyok a sarokban-t játszani?

Hú. Rengeteg minden kavarog bennem az edgartowni utazás miatt.

– Az csak egy rövid játék! – kérlel Rosemary.

Nem tudom színlelni, hogy élvezem a kártyajátékot. Képtelen vagyok rá.

– Ki vagyok ütve – mondom. Felveszek egy régi trikót és egy pizsamanadrágot.

– Csak egy kört! Hagylak nyerni!

– Nem, csuporka. Fogat mosok, és utána összebújhatunk.

Beveszek egy Halciont, és lazán befonom a hajam. Szélesre tárom az egyik ablakomat, és bekapcsolom a ventilátort. Amikor végre befekszem az ágyamba, Rosemary hátat fordít nekem, én pedig hátulról megölelem, mint a nagy kanál a szőrös gepárdruhás kiskanalat.

Lassan lélegzik. Hallgatjuk az ablakban lévő ventilátor halk berregését. A tengerpart felől beszűrődik a hullámverés moraja.

Rosemary keze elernyed az enyém alatt. Úgy tűnik, álomba merül.

– Tudod, mitől lenne ez még jobb? – kérdezi halkán.

– Mitől?

– Ha a Saturday Night Live-ot néznénk – mondja.

– Borzasztó vagy – közlöm. – Azt hittem, alszol.

– Képzeld csak el! Összebújás meg tévé.

– Szó sem lehet róla.

– Oké, akkor nem – mondja. – De tudod, mivel lehetne helyettesíteni?

– Mivel? – Bízom benne, hogy végre megpróbálja megfogalmazni, mire lenne szüksége. Hogy miért jött vissza. Hogy miért kísért engem.

– Ha Whartonnak is lenne egy gepárdruhája.

Felnevetek. – Wharton mint gepárd?

– Nagyon tetszene neki – erősködik Rosemary. – Gepárd akar lenni.

– Mind a három kutyának kéne gepárdruha.
– Nem, nem! Albert és McCartney nem akar gepárd lenni. Nekik nincsenek ilyen törekvéseik.

– Micsoda súlyos szó!

– Te tanítottad nekem Scrabble-özés közben.

– Tényleg?

– Ühüm. Jaj, várj! Még jobbat találtam ki.

– Jobbat, mint hogy gepárdruhába öltöztessük Whartont?

– Igen, jobbat.

– Oké. Ne csigázz már!

– Ha neked lenne gepárdruhád.

– Ez határozottan sokat dobna ezen a helyzeten – mondom neki.

– Akkor menj, vegyél egyet!

– Most?

– Ahhha.

– Oké – mondom. – Csak lemegyek a dokkhoz, beindítom Guzzlert, vezetek egy órát... Ja, várj csak, Edgartownban minden zárva van. Még egy órát kell mennem a szárazföldre, ahol behuppanok egy taxiba, elvitetem magam egy éjjel-nappali K-Martba valahol Cape Codon, és ott megveszem a gepárdruhát, jó?

– Jó.

– Aztán visszajövök, és összebújunk. Röpké öt órába telik, de semmi gond.

– Hat órába – javít ki Rosemary. – De megéri.

– Hogy gepárdruhában bújhassunk össze. Már alig várom.

– És tudod, hogy mitől lenne még sokkal-sokkal jobb? – kérdezi.

– Most már aludj!

– Nem, komolyan!

– Mitől?

– Ha Királyok a sarokban-t játszánánk – feleli Rosemary.

– Jelenleg erről szó sem lehet – mondom. – Most aludni fogunk.

– Te fogsz aludni – helyesbít. – Én gepárd vagyok. Nekem nagyon keveset kell aludnom, mert én vagyok a leggyorsabb állat a Földön.

- Ugyanakkor Királyok a sarokban-t is szeretsz játszani.
- Ühüm – mondja. – Más gépáruháás emberekkel.
- Úgy érted, más emberekkel, akik gépáruháás – mondom, miközben elnyom az álom.
- Igen, pontosan.

31.

Minden egyes estével, amit a fiúk nálunk töltenek, a szüleim egyre többet foglalkoznak a továbbtanulással és a velem szemben támasztott elvárásaikkal. – Amherst nagy múltra tekint vissza – mondja apám, és rám sandít, hogy biztosan figyelek-e. – Robert Frost is tanított ott. Sőt ott is élt. Hatalmas költő volt. – Rögtön idéz is tőle: „De esküm köt, továbbmegyek, oly távol még az ágyameleg”.

A fiúk buzgón vesznek részt a társalgásban. A Harvardon töltött éveiről faggatják Harrist, a sporttevékenységéről meg a csínytevéseiről, amelyeket a koleszos társaival együtt elkövetett. Tipper is mesél néhány aranyos főiskolai anekdotát, és a továbbtanulási terveikről kérdezi a fiúkat. Harris felvet néhány érdekesnek hangzó tantárgyat, és különféle programokat említ, amelyeken talán szívesen részt vennék. Azon tanakodik, vajon melyik iskolákban veszik komolyan a női softballt.

Kodeinnel vészelem át ezeket az estéket. Jobb a gyógyszer hatása alatt lenni. Nem akarom a szüleim elvárásainak teljes súlyát magamon érezni.

Tudom már, milyen kollégiumban lakni. Tudom, mi az a nagykönyvtár és milyenek a tizenöt oldalas dolgozatok. Inkább járnék éjszakai szórakozóhelyekre, bolyonganék múzeumokban, és lagnék valami bérelt lyukban néhány baráttal. Szeretném, ha rám találna a szerelem, és együtt állnánk sorban a párommal hideg éjszakákon, hogy jegyet kapjunk egy alternatív színház előadásaira. Azt hiszem, közelebb áll hozzám egy koszos, kaotikus, szegény és gazdag, elegáns és bohém város nyüzsgése, tele tőlem nagyon különböző emberekkel. Talán kétkezi munkát is szívesebben végeznék.

Bár Tipper egész nap pitét gyúr és spárgát hámoz, engem csak egyetlenem tud elképzelni. Egy elmetornáztató, teljesítményközpontú

élet közepén. Ez a rögeszméje.

A szüleim által kijelölt ösvényen haladok. Ugyanolyan merevre eskábálták, mint a bedeszázott sétányt Beechwood körül. Nem tudom, hogyan kell letérni róla.

Ha letévedek róla a bokrok közé, a ligetbe vagy a homokra – az sem számít.

Úgyis a szigetükön maradok.

Pfeff úgy tesz, mintha soha nem veszekedtünk volna. Ugyanabban a szobában lógunk, de nem igazán szólunk egymáshoz. Így tűrhető a helyzet.

A fiúk estéről estére feltekerik a zenét Goose-ban. R.E.M., Prince és a Talking Heads. Scrabble-t játszunk vagy pókerezünk egy- vagy tízcentesekben. Egyik este a *Ben Hurt* nézzük meg, a másikon a *Maryt Poppinst*. A nappali megtelik csipszes zacskókkal és üres üdítődobozokkal. Ha meleg van éjjel, a fiúk vakmerően lerohannak a Kis Strandra, és belevetik magukat a fekete éjjeli tengerbe.

Bizonyos estéken Penny és Erin is átjön Goose-ba, de az utóbbi időben inkább a körsétányon szeretnek császkalni kettesben, a szegfűszeges cigarettát szívják, amit Erin hozott, és a végtelenségig beszélgetnek. – Inkább sétálunk és beszélgetünk – mondja Penny, és megrázza a fejét, amikor az egyik fiú érdeklődik, hogy átjön-e Goose-ba.

Egy este, körülbelül nyolc nappal azután, hogy Pfeff-fel elmentünk Edgartownba és összekaptunk, nyakig merülünk a tengerbe. Én, Pfeff, Yardley, George és Major. Nyirkos az éjjeli levegő, és szelídek a hullámok.

George: – Játsszunk kolbászosat!

Yardley: – Jaj, ne! Már megint?

Én: – Mi bajod van?

Yardley: – Az a leghülyébb játék. Nemrég játszottuk, miután hazamentél.

George: – Az a lényege, a hülyeség.

Pfeff: – Benne vagyok.

Major: – Én is.

Érzékelem Pfeff testét a vízben. Kezével ide-oda simogatja a vízfelszínt, és lágy hullámokat kavar. Lopva fürkészem a vállizmait, a nyaka vonalát.

George: – Az veszít, aki elneveti magát. Vagy nem azt válaszolja, hogy *kolbász*.

Major: – Rendben. Yardley, veled kezdünk. Újabban egy udvarias fiatalember kísérget. De jaj, a nadrágjában van egy húszcentis...

Yardley: – Kolbász.

George: – Mi jön ki a kutya seggéből?

Yardley: – Kolbász.

Én: – Régen rönkből építették a faházakat, de az anyaguk ma már...

Yardley: – Kolbász.

Pfeff: – Pliccs, placcs! – Komikusan szökdécselni kezd a vízben.

Yardley: (nevet) – Atyaég!

Pfeff: – Ha! Megvagy!

Yardley: – De miért placcsogsz? Kérdéseket kell feltenni, amire *kolbász* lesz a válasz.

Pfeff: – Tudom. De ha nevensz, veszítesz. Ha mást mondasz, mint hogy *kolbász*, szintén. Nem így van?

Yardley: – Pliccs-placcs. Szörnyű vagy.

George: – Ismerd be a vereséged, Yardley!

Yardley: – Rendben, most Carrie jön.

Pfeffre sandítok. Nem akarok Pfeffre sandítani. Nem akarok rá gondolni, nem akarom felidézni, milyen volt a nyaka a tenyerem alatt, amikor megcsókolt, hogy mennyire meglepően puha volt az ajka. El akarom terelni a figyelmem, de majdnem meztelenül állok a vízben, és ő csak másfél méterre van tőlem, ezért szinte semmi másra nem tudok gondolni, holott ő egy meggondolatlan fasz, és egyáltalán nem érdekel.

Én: – Kolbász.

Major: – Tudok egy jót! Elmész úszni, és úgy érzed, mintha telement volna vízzel a füled. Megpróbálsz kirázni, ahogy szoktad. És mi jön ki belőle?

Én: – Kolbász.

Yardley: – Sikerül egy vaddisznót lőnöd, és hazaviszed. Mi fog kisülni ebből?

Én: – Kolbász.

Pfeff: – Bab!

Yardley: – Pfeff, ez most hogy jön ide?

Pfeff: – Fogkrém!

George: – Oké, nézzük csak. Születik egy gyereked, és ki kell cserélned a pelenkáját...

Yardley: – George! A babás ugyanolyan, mint a kutyás.

George: – Nem, ez totál más.

Yardley: – *Ugyanazt a kakás viccet* nem sütheted el még egyszer.

George: – Ha így sikerül megnevetetni Carrie-t, vagy elérni, hogy megszólaljon, akkor az számít a játékban. Csak ez számít.

Yardley: – Nem értek egyet. Azt a versenyt már úgy hívnák, hogy Nevettesd meg Carrie-t.

– Kolbász – szólalok meg vérkomolyan.

– A kakás viccek közé be kell szűrni másmilyen vicceket is – mondja Yardley. – Különben nem ütnek akkorát.

– Articsóka! – kiáltja Pfeff, mintha valami zseniális dolog jutott volna eszébe.

Nevetek.

Pfeff közelebb úszik hozzám, miközben a többiek folytatják a játékot. Nedves a haja, és vízcseppek csillognak az arccsontján. Olyan közel jön, hogy akár meg is csókolhatnám.

– Megnevettetelek – suttozja. – Nem tagadhatod.

32.

Később, miközben lefeküdni készülök, a nyitott ajtón keresztül átmegyek Penny szobájába. Erin és Penny a franciaágyon hevernek és ájultan alszanak, a földön üres whiskey-s üveg. Legszívesebben ott hagynám őket, ahogy vannak, de tudom, hogy Tipper el fog menni a szoba előtt, amikor feljön lefeküdni.

Óvatosan megrázom a vállukat, amíg fel nem ébrednek, elküldöm őket fogat mosni, és jókora adag vizet diktálok beléjük. Két Tylenolt is adok mindkettőnek. Engedelmesen lenyelik a vizet és a tablettákat, és amikor vissza akarnak dőlni az ágyukra a ruhájukban, pizsamákat húzok elő Penny komódjából, és vetkőzésre kényszerítem őket.

– Nem is hordok pizsamát! – tiltakozik Penny akadozó nyelvvvel.

– Csak egy trikót és egy bugyit. Anya tudni fogja, hogy történt valami.

– Légy méltó a családhoz, és vegyél pizsamát! – erősködök.

– Megnéztem anya titkos fényképét – mondja.

– Csitt, Penny! – Nem akarom, hogy Erin előtt beszéljünk erről.

– Kíváncsi voltál a véleményemre! Egyébként nem mondtad volna el – érvel Penny, és átfogja a vállamat a karjával.

– Maradj csöndben!

– Szerintem apa van a képen – folytatja Penny. – És szerintem mindig megkapargatja, amikor marakodnak, mert annyira bosszantja, hogy basáskodik. Szóval olyankor felmegy a szobájába, előveszi a fotót, és mindig kapar rajta egy kicsit. Így adja ki magából a dühét.

– Nem Harris az – mondom. Bár nem kizárt.

– Tipper szertartásosan szokott bosszút állni, amikor Harris nem figyel rá.

– De távolról sem úgy, mint amit mondtál – ellenkezem.

– Csak gondold át! – erősködik Penny. Lerángatja az ingét és a melltartóját, és begombolja csupasz felsőtestén a csíkos pamutpizsamát. – Most boldog vagy?

– A nadrágot is! – parancsolom. – Légy jó!

– Anyának el kéne mennie egy pszichiáterhez – közli Penny, és miután felvette a pizsamanadrágot, visszaroskad az ágyra. – Nem normális lekaparni a férjed arcát.

– Eléggé kiütötted magad – állapítom meg.

– Én? – kérdez vissza döbbenet. – Nem én vagyok folyton beállva a tablettáktól!

Megdermedek.

Nem sejtettem, hogy tud a tablettákról.

Azt hittem, senki sem tud a tablettákról.

– Rágalom – tiltakozom.

– Dehogysis! – mondja. – Tudod mit? Most menj el! Nagyon elfáradtunk Erinnel, és sokat ittunk. Na pá!

33.

Az éjszakázás ellenére Major és Pfeff, időnként George-dzsál és Yardley-val kiegészülve rászokik, hogy kora reggel kivigyék Guzzlert a tengerre. Nem mindennap, de elég gyakran. Ezt pár nappal a kolbászos játék után tudom meg, mert Major engem is meghív. – Jössz a hajnali hajótúrára? – kérdezi.

– Az mi?

Vacsora után vagyunk, és Major mellett ülök Goose nagy kék kanapéján. Az ölében tartott jókora tálban percc és gyümölcsös gabonapehely vegyül össze. Vézna karja alaposan leégett. Fekete farmerét szakadások csúfítják.

– Kimegyünk reggel a csónakkal kávézni – mondja. – Úszunk és társalgunk a természettel.

Pfeff előttem fekszik a földön. George csíkos vászonzakóját viseli, alatta egy U2-s pólót, és hozzájuk egy piros bermudagyát. Kíméletlenül gúnyolja a filmet (*Mary Poppins*), és éneklí a betétdalokat, amelyekhez saját dalszövegeket alkot.

Bámuld a tévét, táncra fel!

Markold a fütyküst, táncra fel!

Alkalom erre jobb nem kell!

Mámosos élmény, táncra fel!

Meg ilyesmi.

– Nagyon óvatosan, lassan haladunk – ecseteli a kora reggeli hajókázást. – A másnaposság miatt. De tényleg felfoghatatlanul szép.

Major bólint. – Nekem pont egy óvatos és lassú hajóútra van szükségem.

– Megtanultam kávé főzni – szól közbe George, aki bepréselte magát egy fotelbe Yardley mellé. A szigeten töltött hetek alatt lazább lett a stílusa – kockás rövidnadrágja kopottnak és piszkosnak látszik. A haja már nem olyan gondosan nyírt, nem hasonlít annyira egy bézs sapkára. – Úszunk vagy csak henyélünk. Régebben jártam apámmal horgászni, mondtam már? Ez pont olyan. Korán kezdjük a napot, a természet lágy ölén.

– Először nem akartam menni – vallja be Pfeff. – De rákaptam az ízére.

– Ezért van az, hogy ebéd után mindenki kidől – ugrat Yardley. – Belépsz Goose-ba, és Pfeff ott horkol tátott szájjal a kanapén, Major a nappaliban alszik egy karosszéken, George pedig ágyba fúrt arccal hever, bár a cipőjét se vette le.

– Cuki vagyok, amikor alszom – jelenti ki George. – Ez egy dokumentált tény. Szóval nincs min gúnyolódni.

– Holnap te is eljöhetsz – ajánlja Pfeff. Megfordul, és bizakodva néz rám. – Kellemes társaság lennél. – Elmosolyodik, én pedig nem tudom levenni a szemem alsó ajka lágy ívéről.

– *Nektek* is ott volna a helyetek – mondja Major Pennynek és Erinnek. Ők a „beszélgetős sétájuk” után csatlakoznak hozzánk.

– Bah, a kora reggel nálam eleve kizárja a jó hangulatot! – közli Erin.

Utálom Pfeffet, mégis szeretném újra megcsókolni. Szeretném okosnak és lebilincselőnek érezni magam, ujjaimmal a meleg nyakát simogatni. Emlékszem a csókja gyógyító izgalmára, amely a hideg vizet és a málnát idézte fel, és ezzel eloszlatta a fejemből a hibás, fertőzött állkapcsom tudatát. Szeretném újra azt érezni.

Épp most mondta, hogy szeretné, ha én is velük csónakáznék kora reggel. Konkrétan én.

– Megyek – mondom. – A rohadt életbe! Mondjátok meg, hánykor.

34.

Reggel negyed hét van. Mindenki alszik Goose Cottage-ban.

Hellózok, de nem jön válasz.

Már kávéztam anyával és Ludával, mégis felteszek egy kávét a vendégházban, leginkább azért, hogy csináljak valamit.

Fiatalnak és túlbuzgónak érzem magam, amiért próbálok időben ott lenni. Talán nem is erre a napra gondoltak.

A gép lefőzi a feketét. Töltök belőle egy bögrébe, majd tejet és cukrot adok hozzá. Átfutok egy négy nappal korábbi újságot.

Végül bejön a félmeztelen Pfeff, és úgy dörzsöli a szemét, mint egy gyerek. Egészen lecsúszott a csípőjén a pizsamanadrágja.

– Helló, Carrie! Jó reggelt! – köszönt. – Hú, kávé! Színtiszta boldogság. Te főzted?

– Jaja.

– Ez több mint kitűnő.

Nem tudom levenni róla a szemem. Utálok őt, mégis azt szeretném, ha odajönné hozzám, közel hajolna, és megérintené a hajam. Esetleg azt is suttoghatná:

– Megcsókolhatlak? Úgy szeretnék megcsókolni. – Én pedig válasz helyett megcsókolnám. Végighúznám a kezem izmos hátán, és megérinteném halványan szeplős vállát. Újra érezném az ajkait a számon, gyengéden, ugyanakkor sürgetően, és olyan íze lenne, mint a feketekávénak.

Akár én is odamehetnék *hozzá*, gondolom, és megrázom magam. Mire várok?

De fogalmam sincs, hogy reagálna.

Lehet, hogy összejött Sybelle-lel, és teljesen lefoglalja az újraegyesülésük drámája.

Talán éretlen gyereknek tart, egy bolond csajnak, aki semmiségek miatt kap dührohamot, például azért, mert várnia kellett egy darabig.

Lehet, hogy neki nem tetszett a csók.

Ezért nem csinálok semmit.

Nem bámulom

a meztelen mellkasát vagy

az erős kezét, amellyel a kávéscsészét fogja. Nem nézem a járomcsontját, ahogy a reggeli napfényben sugárzik, vagy a vállizmai hullámzását, amikor kinyitja a hűtőszekrényt.

Nem figyelem,

ahogy becsomagol egy sajt darabot egy szelet pirítósbba, és mohón felfalja,

ahogy két kézzel szereti felemelni a kávéscsészéjét,

ahogy a szájába dugja az ujját, miután megégette a kezét a második pirítósszelettel.

Nem figyelek semmit.

A kora reggeli hajókiránduláson végül csak én veszek részt Pheff-fel és Majorrel – meg Penny, aki az utolsó pillanatban tűnik fel a kikötőben, kezében egy meleg, krémes epertortával, egy konyharuhával, bikiniben és Harris egyik régi, kockás ingében.

– Erin nem akart felkelni – mondja. – Lusta néember.

– Az torta? – kérdezi Major.

– Frissen a sütőből – bólogat Penny. – Lehet, hogy elloptam.

– Tipper nem a vacsora végére tartogatja? – kérdezem.

– Nemtom – von vállat Penny. – Ő nem volt ott a konyhában.

Nekilődülünk a csónakkal, Pheff vezet. A fiúk hoztak törölközőt és termoszt. Pennyvel ugyanazon a kávé termoszon osztozunk. Jobban mondva kérdés nélkül elveszi tőlem, megissza a felét, és leteszi a lábai közé.

Amikor kijutunk a nyílt tengerre, Pheff leállítja a motort.

– Ez az! – mondja.

Leülünk. Élvezzük a korai nap sugarait. Nézzük a fejünk fölött keringő sirályokat. Beechwood távolinak tűnik.

– Kicsit unalmas – jegyzi meg Penny pár perc múlva.

– Hát – mondja Major –, ez nem hátrány, ha be vagy szívva.
Penny a lábára csap.

– Be vagy szívva? – kérdezi. – Már most, reggeli előtt?

– Talán – röhögcsél Major.

– Csak egy kicsit – mondja Pfeff. – Hogy szebb arcát mutassa a természet.

– Szóval volt egy kis reggeli szippantás – értelmezi Penny.

– Hát... így sokkal ragyogóbbak a fények – vigyorog Pfeff.

– Úristen, alantas bűnözők! – jajdul fel Penny.

Feláll, lerántja a flanelinget a válláról, és beleugrik a tengerbe.

Major is leveszi a pulóverét, és ugyanazt teszi.

– A kurva életbe! – kiáltja, amikor felbukkan. – Állati hideg!

– Mint mindig – mondja Penny. – Ez az óceán, városi ficsúr!

Egy percig nézem, ahogy taposnak körbe-körbe.

– Te is bemész? – kérdezi Pfeff.

– Túl hideg van ma reggel.

Bólint. Csendben ülünk.

– Hé, Carrie! – szólal meg végül Pfeff. – Mesélhetek egy történetet?

– Persze. Mesélj!

– Jó. Szóval volt egyszer egy kisbaba, én magam, Lawrence Pfefferman, aki megörökölte az apja és a nagyapja nevét. Vagyis én vagyok a harmadik Lawrence. És Lornak hívtak, mert az apám Larry volt, a nagyapám pedig Lawrence. Pont emiatt csinálták, érted? Hogy olyan legyek, mint ők.

– Értem.

– Szóval. Az első Lawrence Amherstbe ment, és ügyvéd lett. Aztán Larry is Amherstbe ment, és ügyvéd lett. És amikor Lor baba megnőtt, azt akarták, hogy ő is Amherstbe menjen.

– És ügyvéd legyen.

– Vagyis néhány más szakmát is elfogadtak volna. De ez volt az alapvetés, igen.

– Miért mondod ezt el nekem?

– Hát mert világosan kifejezted, hogy seggfejnek tartasz.

Vállat vonok. Tényleg annak tartom. Ugyanakkor varázslatosnak és viccesnek is. Még mindig meg akarom érinteni, amikor ilyen közel kerül hozzám.

– Vannak enyhítő körülmények – fúzi hozzá.

– Sybelle megkötözött, hogy ne tudj lejönni a csónakhoz Edgartownban? – kérdezem. – Mert az semmiképpen sem tekinthető enyhítő körülménynek, hogy „úgy döntöttem, paráználkodással töltöttem a délutánt egy műemlék jellegű épületben”.

Elneveti magát.

– Nem erről van szó. Én csak... figyelj. Én kerülöm a sulit.

– Hanem?

– Rühellek tanulni. Inkább... fogalmam sincs... utazni szeretnék. El akarok jutni... nem is tudom, Mexikóba vagy Olaszországba, nyelvet tanulni, emberekkel ismerkedni. Nekem bőven elég lenne az, hogy finom ételeket eszem és haverokkal lógok. Ne értsd félre, nem a munka büdös nekem. Nagyon is szeretnék dolgozni. Tavaly volt egy hétvégi melóm, asztalokat szedtem le egy burritobárban hétvégenként, bár nagyon hosszúra nyúltak a napok, egy csomó vendég ordított velem, mégis szerettem... az étterem közegét, a vendégek nyüzsgését.

Ekkor Penny csuromvizesen felmászik a létrán, és Major is feljön.

– Úristen! – mondja. – Én beszívás *nélkül* is csodálatosnak érzem ezt a napkezdést! – Felkap egy törülközőt, és felém fordul. – Igazi Supergirlnek érzem magam. Vagy Wonder Womannek, vagy minék. Elkérhetem a pulóveredet? – Leveszem és odaadom neki. Belebújik, a dereka köré csavarja a törülközőjét, és magához veszi a kávé termoszat. – *Mi* miért nem vezettük be ezt a hajnali túrát? – kérdezi tőlem. – Miért kellett ez a két tökfaj hozzá, hogy elkezdjük?

– Reggelizni akarok, most azonnal! – közli Major. – Visszamegyünk?

– Hú! – Penny egészen el van ragadtatva önmagától, miközben felkapja a fóliával letakart tortaformát arról a helyről, ahová letette.

– Penelope! – kiált fel Pffeff. – Azt hiszem, szeretlek. Sőt, imádlak.

– Ne hívj Penelope-nak! – dorgálja Penny.

Ezzel megint kiváltja a haragomat és az utálatomat. *Azt hiszem, szeretlek.* Tényleg muszáj elérnie, hogy mindenki a világon őt imádjá? Muszáj mindenkivel flörtölnie, még a húgommal is? *Sőt, imádlak.* Féltékennyé akar tenni?

A hajóút hátralevő részében nem törődöm vele. Kicsomagoljuk a tepsit, és egy svájci bicskával szeleteket vágunk magunknak a tortából. Eperlekvár örvénylik a vaníliás tésztában, és forró eperdarabok bújnak meg benne. Ragadós. Illatos. Eszünk, majd visszahajtunk a szigetre. Pfeff vezet.

A félbemaradt beszélgetésünkre gondolok. Te szegény kis gazdag fiú, a harmadik Lawrence, tényleg attól hiszed magad különlegesnek, hogy nem akarsz egyetemre menni, és bírtad a nyári munkádat? Azt hiszed, ettől közelebb kerülsz a pórnéphez? Azt hiszed, olyan egyedí az, hogy csak utazgatni és sörözgetni akarsz? Mindenki utazni akar. Senki sem akar továbbtanulni.

Ugyanakkor... igenis sokan felvételiznek. Legalábbis az én ismerőseim közül. Az iskolai barátaim feltétlenül. Major, Yardley és George is. És biztos, hogy sokan szívesen tanulnának tovább, de nem tehetik meg.

Én viszont nem akarok.

Én is azt akarom, amit Pfeff. Kézze alkotni. Dolgozni. Többet látni a világból.

De vele ellentétben én soha nem csináltam ilyesmit. Még állásom sem volt soha. Soha nem távolodtam el nyáron a családomtól, mint ő most. Az meg szóba sem jöhetett, hogy egy burritobárban gürcöljek estig, vagy lezuhanjak egy szikláról Canyonlandsben egy fortyogó szerelmi kapcsolat sodrásában.

Megérkezünk a családi dokkhoz. Kikötünk. Penny és Major egymással versenyezve futnak fel Clairmonthoz, ahol már kétségtelenül összegyűltek a többiek, és a tornácon reggeliznek.

Én mászok ki utolsóként a csónakból, mert én szedem össze az üres tortaformát, amelyről mindenki megfélekedzett. Felnézek, és észreveszem, hogy Pfeff engem vár.

– Carrie! – A szél keresztülsűvít a pólóján, és a szemébe fújja a haját.

– Mi van? – Igyekszem közömbös, érdektelen hangon beszélni.

– Csalónak tartasz, ugye? Én mindig csalónak érzem magam. Te átlátsz rajtam.

– Mert fasznak neveztelek?

– Talán. – Lenéz a lábára. – Én csak... szeretném, ha valaki más is tudná az igazságot. A szüleimen kívül. És úgy érzem, te már félig-meddig tudod. Úgy nézel rám, mintha tudnád, mennyit kamuzok.

Várok.

– Nem kerültem be Amherstbe – böki ki végül.

– De szeretnél bekerülni – mondom. – Ugye? Majorrel?

– Igen. De nem kerültem be, mert nagyon nehéz, és szar jegyeim vannak, nagyrészt elbulizgattam a középiskolás éveimet. Igazából *sehová* se jutottam be.

Lehajtja a fejét, és megrugdossa a régi deszkát, amelyből kiállnak a szögek, és amit Harris még mindig nem cserélt ki. Bedugja a tornacipőjét a dokk részébe, ahonnan kimozdult a deszka.

– Szóval apám telefonált valahova – folytatja. – Vagy valami hasonló. Nem tudom. Felhívott néhány embert, vagy talán egy nagylelkű adományt ajánlott fel a sulinak, mert egyszer csak kaptam egy levelet, amelyben közölték, hogy rajta vagyok a várólistán.

– Azta!

– De soha nem *szerepeltem* a várólistán – vallja be Pffeff. – És szégyelltem magam, érted? Szégyelltem magam amiatt, hogy senki sem akart engem. És nem akartam elfoglalni a felajánlott helyet. De apa megtette értem azt a titokzatos gesztust, és a szüleim hosszú hónapokig... rohadtul ki voltak akadva, amiért elbaltáztam a felvételit.

– Szóval mégis méész.

– Igen. Odamegyek Amherstbe, és olyan leszek, mint a többiek. Nincs ráírva a homlokomra, hogy „vesztes”. Egyszerűen megjelenek, és kész.

– Mintha meg sem történt volna – bólogatok.

– Egy folt a múltamban, amiről nem tud senki – mondja Pfeff, és hirtelen ördögi mosollyal felnéz. – Kivéve téged. Most már tudod, milyen rettenetes alak vagyok. – Egyszeriben úgy látom, a legkevésbé sem röstellkedik, inkább el van ragadtatva magától. – Érted, Carrie? Te őrzöd a titkom kulcsát.

35.

– Ki az a férfi a képen? – kérdezem végül Tippertől később, a nap folyamán. Miután Penny felvetette, hogy apa van rajta, akármennyire is felháborodtam, csak még jobban akartam tudni az igazat.

Nem sokkal a hat órai koktélozás előtt érek anya szobájába. Főzés után szeret átöltözni, hogy felfrissülve vonuljon le este.

Már régóta ki akartam faggatni a fotóról, de nem sikerült kettesben maradnom vele. Állandóan Luda mellett van a konyhában, vagy Harrisszel a tengerparton, esetleg Gerrarddal egyeztet a növényültetésről és a házak javításáról. Gyakrabban is megy el a szigetről, mint a többiek, ő szokott bevásárolni.

– Milyen képen? – kérdezi. Bent van a gardróbjában, átöltözik a vacsorához.

– Amelyiken te szerepelsz egy arctalan férfival – felelem, és letelepszem az ágy szélére Wharton mellé.

Tipper a szekrénye ajtajához lép. Fekete pamut ingruhát visel, és komor az arca.

– Azt mikor láttad? – kérdezi éles hangon.

– Amikor eltettem a gyöngysorodat. Kilógott a sarka – teszem hozzá, bár ez nem igaz. – Azt hittem, Rosemary van rajta.

Görcsbe rándul az arca.

– Hát, nem ő.

– Most már tudom.

Sokat töprengtem rajta, és kétlem, hogy Chris bácsi lenne az. Vagy Harris. Inkább Albert Hollandra tippelek, aki elsős egyetemista korában volt anya szerelme. Hallottam, hogy táncolni jártak, meg focimeccsekre, és hogy egy a cappellacsoporttal előadták anya kollégiumi szobájának ablaka alatt a „Zing! Went the Stings of My Heart” című számot.

Tudni akarom, miért kaparta le az arcát, és miért rejtegeti az ékszeres fiókjában.

Anya visszamegy a gardróbba. Hallom a ruhái suhogását és a vállfák zörgését.

– Apádat is kérdezted erről?

– Nem.

– Tényleg nem?

– Ót nem kérdeztem.

– Hát ne is kérdezd!

– De miért dugdosod? – erősködök. Remegni kezd a kezem.

Tipper nem válaszol, de visszatér a szobába, ezúttal kék szoknyában és fehér blúzban.

– Carrie!

– Mi az? Soha nem beszélgetünk semmiről! – csattanok fel. – Soha nem említhetjük Rosemaryt, az arcomat, Dean bácsi kurváit, a válását, sem azokat az embereket, akiknek elöntötte a víz a házát, akik megkapták az AIDS-et, és Chris bácsi sem kerül szóba. Ilyen témák soha nincsenek terítéken. Egyszerűen úgy teszünk, mintha nem léteznének.

– Annak, amit mondasz, nagyrészt se füle, se farka.

– Rosemary *element* – fakadok ki. – Element, de a szelleme itt van velünk, pedig a szobáját is teljesen kiürítettük. Nem gondolod, hogy örülne, ha a mesekönyvei ott maradhatnának? Meg a plüssoroszlánjai? A társasjátékai? Hogy mennyire nem tetszik neki, hogy egész élete a padlásra lett száműzve, mintha soha meg sem született volna, mintha már nem számítana.

Tipper vonásai kissé ellágyulnak.

– Te nem is akarod őt – teszem hozzá, és sírásra görbül a szám. – Eljött hozzád, és te elutasítottad. Hogy utasíthattad el a saját lányodat? Hogy tudsz így hátat fordítani neki, ha egyszer az anyja vagy? Én vajon biztos lehetek benne, hogy mellettem állsz, ha valami baj történik, és segítségre van szükségem? Hiszen Rosemary is eljött hozzád, és te elküldted!

– Bolondokat beszélsz, Carrie!

– Nem, igazam van. Te is tudod.

– Rosemary nincs itt – suttogja Tipper. – Mindnyájan szeretnénk, ha itt lenne, de fogalmam sincs, miről beszélsz, amikor azt mondod, hogy elküldtem.

Ránézek. Egészen összegyűrődik a homloka az aggodalomtól.

– Tényleg nem?

– Te... te képzelődsz, Carrie. Itt valami nagy zavar van.

– Nem emlékszel rá, hogy Rosemary eljött hozzád? A hálószobádba, éjjel, ezen a nyáron?

– Nem, drágám.

Elfelejtette. Vagy azt hiszi, álom volt. Esetleg hazudik.

– Soha nem akarsz beszélni róla – zokogom. – Semmiről se akarsz beszélni. Minden tabu. Még az arcom sem az eredeti, fogalmam sincs, kit látok a tükörben. Emberek halnak meg, és szenvednek, állandóan ez van a hírekben. De mi soha nem beszélünk ilyesmiről. Nem is tudom, hogyan kell feldolgozni, az ő életüket, az én életemet, Rosemaryt. – Arccal az ágyra borulok, és sírok.

Tipper megsimogatja a karomat, majd végighúzza ujjait a hajamon, mint kiskoromban. – Így van, nem szeretek nehézségekről beszélni – mondja végül. – De megvan rá az okom.

– És mi az? – szipogok.

– Szerintem jobb továbblépni. Előre nézni.

– De...

– Nem változtathatunk azon, ami az újságban van, akkor miért rágódnánk rajta? A múltat sem alakíthatjuk át, akkor miért ragadjunk le benne?

– De akkor soha... – Nem jutnak eszembe szavak, amelyekkel kifejezhetném. – Mindnyájan sötétben tapogatózunk – nyögöm ki.

– A régi sebek feltévése nem javít semmin – közli Tipper. – Nincs értelme dagonyáznia.

– De akkor az élet csak citromvadászattól, társasjátékból meg egyetemekből áll, na és persze vacsorázásból. Hogy milyen könyveket olvastunk, és hová fogunk menni a vitorlással.

– Ezt úgy hívják, öröm – jelenti ki Tipper. – Én örömteli életet akarok élni, Carrie. És szerintem neked is ezt kéne követned. Lehet, hogy egy kicsit szem elől tévesztetted.

A szüleim mindig találnak egy kifejezést, amellyel sikerül úgy beállítaniuk a saját életformájukat, mint a lehető legjobb választást a világon.

Örömteli élet.

Jobb három órával előbb, mint egy perccel utóbb.

Ne panaszkodj, ne magyarázkodj.

A „nem” nekem nem válasz.

Akkor intézd el a dolgokat, amikor itt az ideje.

Szipogok és megtörlöm az arcom. Azt akarom, hogy Tipper elégedett legyen velem. Ez ösztönösen jön. Szeretem őt. Ő az anyám.

Azt akarja, hogy ne kérdezzek többet a fényképről. Azt akarja, hogy ne legyek szomorú.

De végre itt egy lehetőség, hogy egy választ sajtoljak ki belőle. Legalább egy kérdésre. Ha meghátrálok és abbahagyom a siránkozást, ha visszakozom és megpróbálok örömteli életet élni, akkor elszáll az esély.

– Ki az a férfi a képen? – ismétlem. – Szeretném, ha beavatnál!

Tipper sóhajt. Odamegy az ékszeres fiókhoz, és kiveszi a fotót.

36.

– A testvéreidnek ne meséld el, hogy erről beszélgettünk – kéri.

Bólintok.

– A barátaidnak se. *Senkinek* ne említsd! – teszi hozzá. – Apád már tudja. – Ujjbegyével végigsimítja a képet.

– Ő vakarta le az arcot – mondom ki, amint rádöbbenek.

– Igen. – Anya átadja nekem a képet.

Hirtelen kiváltságosnak érzem magam.

Én vagyok az egyetlen gyereke, akinek elmondja. Csak rám bízta ezt a titkot. Talán azért, mert én vagyok a legidősebb. Vagy mert sokat voltunk kettesben, amikor a műtét után lábadoztam. Vagy mert megbízhat bennem. Vagy mert volt merszem megkérdezni.

Egy pillanatig kedvesen rám néz, és válaszol:

– Apa nem a vér szerinti apád.

Csak meredek rá. Kinyílik a szám.

Nagy levegőt vesz, és folytatja.

– A fotón látható férfit Buddy Kopelnicknek hívták. És... sajnálom, Carrie. Már régen el kellett volna mondanom. Vagy talán most sem lenne szabad. Tényleg nem tudom, mi a helyes. Apád nagyon szeret téged. Mármint Harris. Szeret téged. És nem akarta, hogy valaha is megtudd.

– Buddy Kopelnick volt az apám?

Sietősen megrázza a fejét.

– Nem, nem. Harris az apád. A törvény előtt. Az ő neve szerepel a születési anyakönyvi kivonatodon.

– De... nem tőle fogantam. Erre célszol?

– Házasok voltunk, amikor teherbe estem. Harris azt akarta, hogy az övé legyél, és én is azt akartam, hogy az övé legyél, ezért megegyeztünk, hogy az övé leszel. A születésed után megállapodtunk, hogy soha nem áruljuk el senkinek. – Úgy törli

meg a szemét, mint egy szerepet játszó színész. – A lelkem legmélyén mindig is vágytam rá, hogy tudd. Buddy jó ember volt.

– Ki volt ő?

– Egyetemistaként jártam vele. De akkoriban... tudod, Buddy zsidó volt. A családom nem akart más vallású férjet nekem. Vegyes házasságot. Manapság már senki sem törődik ilyesmivel, ugye? Vagyis csak nagyon kevesen. Olyan gyorsan változott az emberek hozzáállása. Erin is zsidó, ugye?

Bólintok.

– Hát, látod. Apád szereti hangoztatni, hogy négyszer kérte meg a kezemet, mire végre igent mondtam.

– Ühüm.

– Nem azért mondtam igent, mert végre vett egy gyűrűt – magyarázza Tipper. – Bár ezt szoktam mesélni. Azért mondtam neki igent, mert végre felfogtam, hogy soha nem lehetek Buddy felesége. Tudtam, hogy ha hozzámegyek Harrishez, abba kell hagynom a tépelődést, nem rágódhatok tovább, nem kívánczozhatok más helyzetbe. Kiválasztottam a jövőmet, és a döntés meghozatala után már nem volt visszaút.

– Szeretted Buddyt.

– Szerettem – bólint anyám. – De most már apádat is szeretem. Megszerettem.

Ez felidézi bennem, mit mondott, amikor megengedte, hogy felvegyem a fekete gyöngysort. Azt, hogy Harris vette neki, a második házassági évfordulójukra, amikor velem volt terhes. *Komoly jelentősége van* – mondta. – *Nem voltunk könnyű helyzetben.*

– Szóval tovább jártál Buddyval, amikor már Harris menyasszonya voltál – fogom fel. – Sőt az esküvőtök után is.

Tipper bólint.

– És amikor teherbe estél, tudtad, hogy az övé a baba.

– Apád Londonba utazott – meséli. – Három hétre. Egy nyomdát akart ott vásárolni, vagy valami ilyesmi. Már alig emlékszem a részletekre. De azt tudom, hogy jó sokáig távol volt.

Nem tudom, mit mondhatnék még.

Azt kívánom, bárcsak ne kérdeztem volna meg.

– Terhes akartam lenni – teszi hozzá anya halkán. – Annyira akartalak. Csak egy nagy káosz volt a fejemben a házasságom első éveiben, nem tudtam pontosan, kit szeretek, és miért mentem férjhez. És amikor kiderült, hogy gyereket várok, arra is rájöttem, hogy nem akarom elhagyni apádat. Őt választottam, és még ha nem is teljesen tisztességes módon mondtam neki igent, már házasok voltunk. Minden okom megvolt hinni benne, hogy valami jó is kiszülhet ebből a dologból.

Ránéz az órára, odamegy a fésülködőasztalhoz, és miközben finom, szinte láthatatlan sminket tesz fel, tovább beszél.

– A barátnőim azt tanácsolták, hogy ne mondjam el neki. Mindegyikük. De én tudtam, hogy nem bírnék hazugságban élni Harrisszel. Azonnal vállalnom kellett a következményeket, bármik is legyenek azok. Csak így léphettünk előre.

Mindenen keresztül kell haladni. Az egyik legfőbb érték a szemükben.

– Akkor adta a fekete gyöngsört – szúrom közbe. – Azért nem volt könnyű helyzet, mert Buddy gyerekét vártad.

Anya bólint.

– És Harris vakarta le az arcát a fotóról?

– Igen. – Anya felvesz egy vékony fekete fejpántot, hogy hátrasímítsa a haját.

– Mi történt Buddyval? – kérdezem.

– Elment – válaszolja. – Beteg lett. Az egyetemista barátaimtól hallottam.

A szüleim ágytakarójába nyomom az arcomat. Tudom, hogy nem lenne szabad sírnom. Se kiabálnom. Semmivel sem illik felzaklatom Tippert. Hirtelen úgy érzem, túl sok nekem ez az egész, a tény, hogy a családon belül elfoglalt helyem feltételekhez kötött.

Harrisnek szeretnie kell Pennyt és Besst. Ahogy Rosemaryt is. Ők Sinclairek. A vérei.

De engem nem kell szeretnie.

37.

Aznap este Ki vagyok én-t játszunk vacsora után. Mindig hatkor fogyasztjuk az italokat Clairmont tornácán, a vacsora pedig hétkor kezdődik. Fél hétig még nem ciki késni, de utána óhatatlanul keresni kezdik az embert. Rágcsálnivalónak kekszet szolgálnak fel krémsajttal és halikrával, egy tál sötétzöld olajbogyót, és mellé egy kis karamellizált, rozsmaringgal pirított pekándiót is.

Amikor lejövök a lépcsőn, apa és Dean bácsi a tornác korlátjának dőlve állnak, és bumfordi, átlátszó poharakban jéggel telenyomott töményet isznak. George és Yardley a kanapén ülnek. Náluk is van ital.

– Kapunk piát? – kérdezem Yardley-t.

– Úgy látszik – mondja. – A jelek szerint ha egy fütykösös megkérdezi apukádat, hogy ihat-e alkoholt, akkor rögtön engedélyt kap.

Harris felnevet.

– George a vendégem – magyarázza Yardley-nak. – Senki sem vezet közülük. Ráadásul nagyon udvariasan kérdezte.

George megemeli a poharát. Szépen lesimította bézsszínű haját, és felvette a csíkos vászonöltönyét.

– Ez azt jelenti, hogy én is kaphatok egyet? – kérdezem.

– Szerintem igen – mondja Yardley. – Nekem nincs fütykösöm, mégis kaptam. Mivel George kért nekem, módfelett udvariasan.

– Vigyázz a nyelvedre! – figyelmezteti Dean bácsi.

Harris egy „régimódi” koktélt kever nekem, mivel mindnyájan olyat isznak. Felold vízben egy kockacukrot, beletesz néhány jégkockát, rálöttyint egy kis aromás keserűt, pár korty Jim Beamet, beledob egy szelet narancshéjat, amelyet kicsit meg is csavar, hogy az íze elkeveredjen a borostyánszínű italban. Utasításokat ad közben, ha később én is el akarnám készíteni, aztán átnyújtja a poharat.

– Pennynél húzom meg a határt – közli. – Penny, Bess és Erin maradnak az üdítőitaloknál.

– Ez nagyon önkényes – jelenti ki Yardley.

– Persze, mi más lenne? – vágja rá Harris fesztelenül. – A legtöbb szabály önkényes, mégis szükség van rájuk. Különben anarchia tombolna.

Négy korttyal felhajtom az egész koktélt, holott olyan íze van, mint a benzinnek.

Harris Sinclair az apám. És mégsem az apám.

Ez az én tornácom, és mindig is az volt. Az én udvarom, az én strandom. Az én szigetem.

De kizárólag a nevem miatt. Nem a vérem miatt.

Harris üdvözli Pfeffet és Majort, amikor megérkeznek. Lelkesen fogadják az italokat, és lecsapnak a rágcsálnivalókra. Erin és Penny is lejönnek, egymás pólójában, vizes hajjal. Penny egészen máshogy fest ujjatlan fekete garbóban.

Harris megkérdezi Majort, hogy van-e barátnője otthon, New Yorkban.

– Fogadok, hogy van, ugye?

Major lenéz a cipőjére.

– Vagy talán több is? – erősködik Harris.

– Nem, igazából nincs egy sem.

– Ó, semmi gond. Amherstben úgy fog menni a randizás, mint a karikacsapás! Ott okos nők vannak. Fogadok, hogy alaposan megizzasztanak majd téged és Pfeffet is.

George megérinti Harris karját. – Sinclair úr!

– Harris. Hívj Harrisnek!

– Major... – megfordul, és megkérdezi a barátjától: – Elmondhatom? – Miután Major bólint, George folytatja: – Major a másik csapatban játszik.

– Úgy van – helyesel Major.

Árnyék suhan át apa arcán, olyan sebesen, hogy szerintem a többiek észre sem veszik, csak én és Penny. A legkisebb nemtetszésére is állandóan és fokozottan ki vagyunk élezve.

Elszégyleti magát, amiért tévedett Majorrel kapcsolatban, és George-ra is haragszik, amiért mások előtt világoztotta fel. Ha ki kell javítani Harris Sinclair tévedését, azt négy szemközt ildomos megtenni.

Ezután egyre kényelmetlenebbnek találja Major társaságát. Apám nem tud napirendre térni a homoszexualitás fölött. Ahogy anya sem. Jelmondatuk a témában az „élni és élni hagyni”, de azért megfeszülnek, ha szóba kerül, mintha valami ragály lenne. Mintha azt akarnák, hogy ne is tudjunk a létezéséről.

– Nos... – mondja Harris kínosan. – Élni és élni hagyni.

Egyetemi sportokról kezd beszélgetni George-dzsál.

Készíték magamnak egy újabb régimódi koktélt, és hagyom, hogy forogjon velem a világ.

Legszívesebben elhúznám onnan Pennyt, és elmondanám neki, mi van Buddy Kopelnickkel, ám ő Pfeff-fel társalog, és különben sem árulhatom el neki.

A titkom erősen feszíti belülről a szememet, az egész arcomat.

A családom kedvenc játékaik közé tartozik a Kitalálósdi, a Hírességek és a Szótár – de a Ki vagyok én-t csak nemrég vezettük be. Tipper, aki vacsora előtt sápadtan és zavartan toppant be, egykettőre belesimul a vérbeli vendéglátó szerepébe. Mi már ettünk, Luda épp leszedi az asztalt.

Tipper áttessékel minket a nappaliba. Biztosítótűt szúrt vastag fehér kártyákba, és mindegyikre ráírta királykék tintával egy híresség nevét. Az összes jelenlévő hátára tűz egy-egy kártyát. Nem tudjuk, mi szerepel a saját kártyánkon.

Megkéri Harrist, hogy magyarázza el a szabályokat.

– Figyelem, figyelem! – mennydörgi apám, és egy jegyzetömből olvassa fel a szöveget. – Most roppant híres emberek vagyunk. Olyan híresek, hogy a legtöbbünkről Tomkin is hallott már. – Nevetve néz körül. – De... sajnos mindnyájan amnéziától szenvedünk.

– Miért van amnéziánk? – kiált fel Dean bácsi.

Harris leveszi a tekintetét a tömbről.

– Lássuk csak. Mondjuk, traumás fejsérülés? Igen. Mindnyájan beütöttük a fejünket, és bár járni, beszélni és enni még tudunk, a kilétére senki sem emlékszik közülünk. – Visszatér a jegyzetekhez. – Jól van. Szóval az este hátralévő részében mindenkinek az a küldetése, hogy rájöjjön a saját kilétére. A pohárszéken találtok teát és kávé, a zsúrkocsin italokat, és van még csokiba mártott eper, narancstorta és omlós keksz is. Egyetek, amennyi jólesik! Falatozás közben pedig derítsétek ki, milyen személyiségként születtetek erre a tágas földre! Csak egyre vigyázzatok! Nem szabad kérdezni. Nem merülhet fel olyasmi, hogy: *Elnök voltam? Vagy Írtam egy könyvet?* Ehelyett a lehető legtermészetesebb módon társalognotok kell a többi emberrel, és mesélnetek kell nekik önmagukról. Adjatok nekik támpontokat! Mondok néhány példát: – „Úgy tudom, szereted a gumicukrot”, ha valaki, mondjuk, Reagan elnök. Vagy: „Nagyon tetszett a legutóbbi regényed.”

– Az elnök szereti a gumicukrot? – kérdezi Tomkin.

– Igen – feleli apa. – Na most, ha rájöttetek, kik vagytok, menjetek ki a mólóra, és kérdezzétek meg Tippert, helyes-e a tippetek. Ha tévedtetek, vissza fog küldeni titeket.

Beburkolok három omlós kekszet, és öntök egy kis Jim Beamet egy teáscsészébe, amikor a felnőttek nem néznek oda. Nem akarom, hogy Buddy Kopelnick körül forogjanak a gondolataim. A két régimódi koktél sem volt elég ütős.

Amint a játék elkezdődik, Tomkin vigyorogva odalép hozzám. – Láttam a kártyádat!

– Én is a tiédet – felelem. Ő Walt Disney.

– Örülök, hogy találkozhatunk, mert nagyon kedvellek – vallja be.

– Kedvelsz? – Iszom a teás csészéből. A tömény bourbon égeti a szájpaddlásomat.

– Nagyon is! – Valamilyen mozdulatot tesz a kezével, amelyet nem tudok értelmezni. – Te vagy a legjobb.

Azt mondom neki, hogy a *Mary Poppins* is kitűnő, még akkor is, ha már tízezerszer látta az ember.

– A mi?

– A *Mary Poppins*.

– Nem szabad megmondanod, ki vagyok! Nem hallgattad végig a szabályokat?

– Nem az vagy. – Ám Tomkin figyelmét közben eltereli a narancsos sütemény, amelyet Tipper átnyújtott neki egy tányéron. Arrébb vonul, és egy villával tömi a süteményt a szájába.

Iszom a teáscsészéből. Elmosódik körülöttem a szoba képe.

– Kóstoltad már a csokiba mártott epret? – kérdezi Erin, aki Cher.
– Úristen, ki ne hagy!

– Tetszik a hajad – mondom neki, és iszom a teáscsészéből.

– Penny csinálta – vágja rá, és megérint egy fonatot.

– Nem, a hírességed haja.

Tovább kortyolok a teáscsészéből, és hagyom, hogy elködösüljenek a világ peremei. Ezúttal George és Yardley áll meg előttem kézen fogva.

– Kezdem azt gondolni, hogy én valami sorozatgyilkos vagyok – közli George, aki Charlie Chaplin.

– Hogyhogy? – kérdezem.

– Mindenki utálja őt. Mármint engem.

– Én nem bírom elviselni – helyesel Yardley. – Pfeff is utálja. Major is rühelli.

– Nagyon tehetséges vagy abban, amit csinálsz – biztatom George-ot, vagyis Charlie Chaplint. – Te talán nem annyira – teszem hozzá Yardley felé, aki Breki, a béka.

George sopánkodik, hogy egyetlen sorozatgyilkos nevét sem ismeri, ezért hogyan is tudna tippelni?

Yardley röhög.

Iszom a teáscsészéből.

Yardley megint megszólít:

– Nagyon jól áll neked a fehér.

– Kékben vagyok.

– Nem, a híresség-énednek. Illik a személyiségedhez.

– De ki vagyok én? – kérdezem. – Tomkin szeret engem.

– Csak semmi árulkodás! – szól rá apa Yardley-ra, miután odajön hozzánk. Megsimítja a hátam. – Nehezen találod ki a tiédet?

– Egy kicsit.

– Én már tudom, hogy Beethoven vagyok – jelenti ki. – De úgy teszek, mintha nem sejténém, így próbálok anyukád kedvében járni.

Megint hörpintek a teáscsészéből.

Tipper mellettem köt ki, és látom rajta, hogy nagyon aggódik. Nem játszik velünk, csak figyel.

– Jól vagy, Carrie? – kérdezi. – Úgy nézel ki, mintha... apa adott neked egy-két koktélt, ugye? – A teáscsészémre mutat. – Az a tea koffeinmentes. Inkább kávét innál?

– Igen. Kérek szépen.

– Hozok neked egyet.

Elsiet. A szoba megbillen. Odamegyek Majorhöz, aki egyedül ül a kanapén. Előzékenyen előrehajol, hogy leolvashassam a hátán lévő táblát. Paul McCartney.

– Imádom az akcentusodat – bókolok neki.

– Pfeff szégyenletesnek nevezett.

– Jaj, dehogy! – ellenkezem. – Csak szirupos, amit csinálsz.

Ennyi.

– Vagyis nem Hitler vagyok? – kérdezi Major. – Már teljesen berezeltem, hogy az vagyok.

– Nem Hitler vagy – közlöm vele.

Dean bácsi leül velünk szemben.

– Egyértelmű, hogy Sherlock Holmes vagyok, de nem akarok elsőként leülni kint a szabadban. – Rávigyorog Majorre. – Hallottalak ma reggel a rádióban.

Hirtelen már nem a kanapén ülök, hanem a könyvespolcnak dőlve állok.

– Nem rúgtál te be egy kicsit? – kérdezi Pfeff. – Képes vagy ilyesmire?

– Mutasd a kártyádat! – szólok rá.

– Most mutattam meg.

Nem emlékszem rá. Megmutatja a hátát, a jelek szerint másodszor. Pablo Picasso.

– Úgy érted, hogy a karakterem rúgott be egy kicsit, vagy én rúgtam be? – faggatom.

– Az utóbbi – vágja rá Pffeff. – De mindegy. Én is berúgtam. Ó, itt egy kérdés!

– Mi az?

– Hogy érzel most a nővéred iránt?

– Penny iránt?

– Nem, attól kérdeztem... – Pffeff a hátamon lévő kártyára mutat – ...aki ma este vagy.

Egyszer csak Bess mellett találom magam, belepréselődve egy karosszékekbe.

– Yardley azt mondta, hogy *nekem* is jól áll a fehér – közli Bess, aki Marilyn Monroe. – Szerinted mindenkinek ezt mondja?

– Nem – felelem. – Csak neked és nekem.

– Oké, készen állsz? Segítek egy kicsit – ajánlja.

– Készen állok.

– Tetszik a kis zöld barátod.

– A mim?

– A kis zöld barátod.

Megint iszom a teáscsészéből. Szinte már üres. Tomkin odajön, felmászik rám és Bessre, majd bekucorodik az ölünkbe. – Te még nem tudod, ki vagy? – kérdezi tőlem.

– Nem.

– De te vagy itt a legjobb fej!

– És én? – méltatlankodik Bess. – Én is a legjobb fej vagyok?

– Rólad nem tudok semmit – közli Tomkin. – Csak azt, hogy nő vagy.

Hirtelen Penny mellé kerülök a kazettás magnóhoz, Tomkin és Bess pedig a desszertes asztalnál terem, és az omlós süteményt falja. Kiürült a poharam, ezért leteszem az ablakpárkányra.

– A jelek szerint átható szexuális vonzerőm van – állapítja meg Penny, aki Elvis Presley. – Meg kell mondanom, te is kiemelkedő vagy ilyen téren.

Elmosódik előttem az arca, de rákényszerítem magam, hogy fókuszáljak.

– Részeg vagy, Carrie? – förmed rám éles hangon.

– Nem. – Összeszedem magam, ránézek Pennyre – és hátratántorodok. A vacsoránál távolabb ültünk egymástól. Ez az első alkalom, hogy közel kerülök hozzá, amióta Erin fekete garbójában csatlakozott hozzánk.

Halvány krémszínű haja szinte izzik a sötét felsőn. És a fekete gyöngysort viseli.

38.

Kinyújtom a kezem, és megérintem az ékszert a nyakánál.

– Ez Tipperé.

– Megkérdeztem, hogy felpróbálhatom-e. Te már viselhetted. A többi cucca olyan öregasszonyos.

– Megengedte, hogy fölvedd?

Penny vállat von.

– Persze. Nem mindegy? Szerintem menjünk el holnap Vineyardra, és csináljunk valami tiltott dolgot. Nézzünk meg egy délutáni filmet, vagy játszunk játékgépeken, vagy mit tudom én. Csak legyen valami szokatlan. Te, én, Yardley és Erin?

Miért engedhette meg neki Tipper, hogy felvegye a fekete gyöngyöket?

– Hát akkor – mondja Penny, mit sem törődve a hallgatásommal.

– Akkor dönts el! Ja, igen, és az apád nem az apád.

– Tessék?

– Az apád nem az apád – ismétli. – Remélem, ez segít. – Amikor Erin elsétál mellette, felé nyújtja a kezét. – Erin, ugye nagyon szexi vagyok? Major azt mondta, őrrjítőnek talál.

Erinnel együtt arrébb vonulnak.

Magamhoz húzom Besst.

– Penny az előbb azt mondta nekem: „Az apád nem az apád.”

– És? – Bess megigazítja a ruhája pántját. – Ez segített?

– Mire gondolt pontosan?

Bess vállat von.

– Észrevetted, hogy anya fekete gyöngysora van rajta?

– Igen. – Nekidőlök a könyvespolcnak, hogy ne essek el.

– Kíváncsi vagyok, *nekem* mit fog kölcsönadni – mondja Bess. – Mármost, lehet, hogy a fekete gyöngysor a legmenőbb holmija, de az iskolában a lányok olyan hosszú fehér gyöngysorokat szoktak

viselni, mint a kosztümös filmekben. Szerinted anyának van valami hasonlója, amit én is felpróbálhatnék?

– Nincs. – Megrázom a fejem, hogy kitisztuljon. – Hogy értette azt, hogy „Az apád nem az apád?”

– Istenem, Carrie! Állj már le! Fogalmam sincs. A második filmet nem láttam.

Ki kell mennem a friss levegőre.

Kiszaladok a verandára, és lefutok a pázsiton. Amikor egy kissé eltávolodom a háztól, zihálva körbetapogatom magam, és lerángatom a hátamról a Ki vagyok én kártyát.

Luke Skywalker.

Tomkin szereti. Jól áll neki a fehér. Yoda a kis zöld barátja. Eléggé szexis. Bess nem látta a második filmet. Az apja nem az apja.

Penny nem tud semmit. Anya mégis megengedte neki, hogy felvegye az én gyöngysoromat, amely Buddy Kopelnick, egy nem kívánt terhesség és egy hűtlen feleségnek megbocsátó férj történetét hordozza.

Tipper megengedte a húgomnak, hogy az én mesémet szimbolizáló ékszer viselje.

Hirtelen minden világossá válik: a gyenge állkapcsom és a hibás fogsorom, amelyekből mára szépséget faragtak... Apa azért akart kijavítani, hogy rá hasonlítak. Letörölte Buddy Kopelnick vonásait az arcomról, és ezzel tudtomra adta, hogy nincs más választásom.

Részeg vagyok. Belevetem magam az abroncshintába, pörgök, kóválygok, hagyom, hogy a hinta beleforgassa a testemet valamibe, ami hasonlít a bennem lévő káoszhoz.

Buddy, Rosemary

Kodein és Jim Beam

Pfefferman, Kopelnick

Az apám nem az apám

Az arcom nem az én arcom

A testvéreim nem a testvéreim

Odaadta a gyöngysoromat Pennynek.

Pörgök és sírok, úgy érzem, elvesztettem a helyem ebben a szűkös kis világban, amelyben mindig is éltem. Addig zokogok, amíg a testem azt nem jelzi, hogy kifogyott a könnyekből.

– Halihó!

Hagyom, hogy a lábam leérjen a fűre. A lengés lelassul, majd leáll.

Pfeff a pázsiton áll, kezét a háta mögé dugva. Egy szoborra hasonlít, bőrét szinte kékre festi a holdfény.

– Menj innen! – mondom. Nem akarom, hogy sírni lásson. – Kérlek, hagyj magamra!

– Carrie!

– Tessék!

Közelebb lép.

– Jól vagy?

– Nyilván nem.

– Jól van, hát akkor...

Elfordulok, és megtörlöm a szemem, bár a bánatomat képtelenség takargatni.

– Nem mondhatom el – bököm ki. Nem mutathatom meg magam előtte teljes részegségemben, nyers valóságomban és totális törvénytelenységemben.

– Akkor ne mondd el – suttogja.

– Nem tartozik rád.

– Oké – ismétli.

– Attól még, mert bevallottad, hogy nem vettem fel Amherstbe, még nem kell megosztanom veled minden titkomat. – Kibuggyannak belőlem a szavak, a bourbon megoldja a nyelvemet. – Szíveskednél végre elmenni?

Csak áll ott egy helyben, szeme árnyékba vész.

– Egyáltalán, miért vagytok ti még mindig itt? – kérdezem ingerülten. – Ha jól tudom, csak egy rövid időre ugrottatok be, de úgy látszik, itt ragadtatok. Máshol nincs dolgotok?

– Szerintem tudod, miért vagyunk még mindig itt.

– Nem. Egyszerűen csak itt vagytok, és még mindig, és még mindig. – A fejem még mindig kába a pörgéstől. A könnyeim elhomályosítanak körülöttem mindent.

– Gondolkozz, Carrie! – kéri Pfeff halkán.

– A pingpongsztal miatt? Az omlós keksz miatt? A társasjátékok miatt?

– Nagyon vicces.

– Hát igen, ez vagyok én. Az öröm és mulatság feneketlen kútja.

– De tudod az igazi választ – mondja Pfeff. – Hogy miért vagyok még mindig itt.

– Kértelek, hogy hagyj magamra! – mondom. – Nem vagyok a legjobb formában, és képtelen vagyok egy vendég találós kérdéseit fejtegetni.

– Nem kell kitalálnod semmit – mondja. – A válasz itt van az orrod előtt.

39.

Pfeff egyik kezével megragadja az abroncshintát, a
másikkal utánam nyúl, és
mielőtt rájönnek, mi történik, megcsókol.
Elfog a szédülés, és olyan íze van az ajkainak,
mint a narancsos tortának, és ráférne egy
borotválkozás. Magas, le kell hajolnia, hogy elérjen.
Végigsimítja egyik
ujjbegyével a nyakamat,
majd elhúzódik, és azt mondja:
– Kérlek, gyere velem! A szobámba. Oké? Kérlek, Carrie!
Megint megcsókol.
– Kérlek! – mondja. – Kérlek.

Vele

megyek
a szobája
mámorító sötétségébe,
Goose Cottage-ba.
Le vesszük a ruháinkat,
hallgatjuk a tenger morajlását és a tücskök ciripelését odakintről,
a bőrünk sós,
a légzésünk egyenetlen,
kodein és Jim Beam
zubog az ereimben.

40.

– Aggódok – mondja Rosemary.

– Miért, csuporka?

A szobámban vár, amikor visszatérek Pfefftől, nagyon későn, jóval azután, hogy mindenki nyugovóra tért Clairmontban.

Mások soha nem látják Rosemaryt. Attól az első éjszakától fogva, amikor Tipper megkérte, hogy maradjon távol. Ha vele vagyok, és valaki közelít, Rosemary egyszerűen elillan. Olyan gyorsan képes eltűnni, hogy néha azt hiszem, csak képzelem őt.

Nem tudja megmagyarázni, hogyan csinálja ezt a trükköt, ahogy arra sem tud válaszolni, hogy hol alszik a távollétében, csak annyit, hogy a fekhelye „nagyon puha”, meleg és sötét.

– Aggódok – ismétli –, hogy valami szörnyűséget fogsz elkövetni.

– A fiúkkal kapcsolatos dolgok nem szörnyűek – közlöm. – Tudom, hogy az ember kiskorában furának látja őket.

– Nem tudom, hogyan mondjam el. Csak aggódok.

– Ne aggódj!

– Alkoholszagod van.

Bemegyek a fürdőszobába, fogat mosok, és beveszek egy Halciont. Feldagadtak az ajkaim a csókolózástól. A testem egészen felfrissül a víz hidegétől és a törölköző dörzsölésétől.

– Szeretlek – mondja az ajtón keresztül.

Kinyitom, és visszamegyek a szobámba.

– Én is szeretlek, Rosemary.

– Készítünk karkötőt? – kérdezi.

– Jaj, istenem, csuporka, az éjszaka közepe van!

– Annyira szeretnék! – mondja, és türelmetlenségében fészkelődik, finoman topog a lábával.

Egyáltalán nem akarok karkötőt készíteni. Hanyatt akarok feküdni és érezni, ahogy a Halcion végigsodródik az ereimen, és Pfeffre akarok gondolni, a sötét szobájára és mindenre, ami kettőnk között történt. Az ajkaira a nyakamon.

Rosemary még túl fiatal ahhoz, hogy megértse. Nem akarja, hogy felnőjek.

– Nem maradhatok örökké gyerek veled együtt – világosítom fel óvatosan.

– Nem erről van szó.

– Szerintem igen, csuporka. Tudod, hogy határtalanul szeretlek. Nagyon szerencsés vagyok, hogy itt vagy. De a szellemek azért jönnek vissza az otthonukba, mert... azért vagy szellem, mert valami nincs rendben, igaz?

Bólint.

– Hogyan segíthetnék, hogy jobban érezd magad?

Lebiggyeszi a száját.

– Én csak karkötőt szeretnék készíteni.

Próbálok kedves lenni hozzá. De túl nagy kihívást jelent számomra, hogy segítek a húgomnak megbékélni az élete lezárulásával – ez túl sok. Imádom őt. Igyekszem gondoskodó, vigasztaló lenni – és valahányszor találkozunk, próbálkozom, de még meddig? Amíg végre biztonságban nem érzi magát? Amíg meg nem győzőm, hogy szeretik? Amíg úgy nem érzi, hogy sikerült őszintén elbúcsúznia?

– Kérlek, csuporka! – mondom. – Menj aludni!

– Lefeküdhettek melléd? – kérdezi. – Csak egy kicsit.

– Mmm... oké – mondom. Leveszem a ruhámat.

Rosemary kér egy pohár vizet.

Aztán könnyörög, hogy lefekvés előtt fonjam be a haját.

A Halcion hatni kezd.

Rosemarynek melege van, és a takaró tetején akar feküdni.

Idegessíti a ventilátor zizegése.

A gyógyszer mélyre nyom az ébrenlétből, és amikor lehajtom a fejem a párnára, a húgom lágy hangon dúdolni kezd, és ez végre

álomba sodor.

– Hé, hé, hé, hé.

41.

Pfeff beránt Clairmont öltözőkamrájába, és rátapasztja hideg száját a számra. Aztán meghúzza hideg kólásdobozát, és a nyakam forró bőréhez érinti jeges ajkait.

Azt mondja, jó illatom van.

Azt mondja, akar engem.

Keres egy helyet, ahová lerakhatja a kólát, hogy mindkét kezével megfoghasson, és amikor úgy érzem, a túl sok csókolózástól a térdem is megroggyan, elenged.

Kivisszük a vitorlást, és kettesben töltjük a napsütéses délutánt, a fedélzet meleg deszkáin összefonódott testtel. Miközben végighúzom az ujjaimat Pfeff csupasz hátán, megbabonáz a világ varázslatossága. Megérinthetem, beletúrhatok a hajába, megdörzsölhetem a fülcimpáját a hüvelykujjammal. Csoda, hogy két ember így megláthatja egymást a maguk tökéletes tökéletlenségében. Hogy észrevehetjük és értékelhetjük egymás egyediségét, érintéssel kommunikálhatunk. Bekötött szemmel is felismerném az érintését, a nyaka illatát, a válla ívét a tenyerem alatt.

Este, amikor a többiekkel együtt (Pfeff megfogalmazása szerint) már másodszor „nézzük ki a lelket is az *Ágygömb és seprűnyélből*”, megérintem a lábát. Ujjaim a farmerja anyagán táncolnak. Egy örökkévalóságig ülünk egymás mellett. Végül átkarolja a vállamat, a többiek szeme láttára. Melegség önt el, elfogadást érzek. Összebújunk, mint két kanál.

Egy másik napon, amikor mindenki csomagol a Nagy Strandon, hogy felmenjen a házba zuhanyozni és átöltözni a vacsorához, Pfeff utánam szól:

– Maradj itt velem! – suttozja, amikor éppen felveszem az oldaltáskámat. – Maradj még egy kicsit mellettem!

Nézzük, ahogy a többiek eltűnnek, és visszacsobbanunk a vízbe. Lassan leveszi a bikinifelsőmet, és a víz alatt hozzám nyomja a mellkasát. A sós hullámok gyengéd imbolygása közepette csókolózunk. Csúszós. Összezavaró. Átkulcsolom a testét a lábammal.

Szeretném elmesélni Pennynek, hogy mi van Pfeff-fel. Már mint tudja már... mindenki tudja. Bess megkérdezte, hogy együtt járunk-e, és Yardley azt mondta:

– Nem vagyok meglepve.

De Penny egy szót sem szólt. Beszélni akarok vele, elmesélni neki, hogyan csókolt meg Pfeff az abronchintánál, milyen együtt lenni vele, minden részletet. Biztos vagyok benne, hogy ő is kíváncsi ezekre.

Csak állandóan Erinnel lóg.

Persze Bess-szel is meg tudnám beszélni. Ő aztán csupa fül lenne. De egyre jobban eltávolodom a húgaimtól azokban a hetekben, amikor Pfeff-fel vagyok.

Az apám nem az apám.

Nem árulhatom el ezt a titkot, de biztosan tudom, hogy Penny és Bess észlelik, hogy valami beékelődött közénk.

Hiányoznak, de nem tudom, hogyan térhetnénk vissza a gumicukrokhoz és a csillagszórós ugránozáshoz.

Tipper minden évben megrendezésre kerülő piknikéjjelén sült csirkét és mustáros krumplisalátát eszünk a tengerparton, kék pamutkendővel leterített kártyaasztaloknál ülve. Homályos fehér poharakban gyertyák villognak. Hideg dinnyeszeletek, fóliába csomagolt főtt kukorica, amelyből frissen örlött borssal megszórt olvadt vaj csurog kifelé. Harris máglyát rak, hosszú nyársra szúrt mályvacukrot sütünk, és a megfeketedett darabokkal összeragasztunk két-két grahamkekszet, némi étcsokoládét is közészúrva.

Bess, Penny és Erin bemennek a vízbe, és lebegnek a gumitutajon, amelyet a fiúk Edgartownban vettek. Én a tűz mellett maradok Yardley-val, George-dzsal, Pfeff-fel és Majorrel. Pfeff

lebarnult bőre tündöklök a lángok fényében. Oldalról nekitámaszkodok, és belenézek a tűzbe. Megint átkarol.

George és Major arról a nyári táborról mesél, ahová éveig jártak. Mindenféle rigmusokat találtak ki barakkok szerint.

*Út-ra, a verda szalad,
Út-ra, húzd el magad,
Út-ra, megjött a barakk,
A Mennyköves Barakk!
Nézd csak,
Hú-ha, micsoda valag,
Hú-ha, őrvíztől alak!
Hú-ha, micsoda valag,
Hú-ha, őrvíztől alak!*

– Elég szexistán hangzik – jegyzi meg Yardley. – Ilyeneket tanítottak nektek a tábori nevelők? – Megtámaszkodik a háta mögött, ujjait a homokba fúrja, és maga elé nyújtja a lábát.

– Nem lányok valagáról volt szó – közli Major, és színlelt sértődöttséggel a mellkasára teszi a kezét. – A sajátunkról.

George nagyon komolyan bólint.

– Igen, a saját valagunkról.

Yardley a fejét rázza.

– Persze, hogyne!

– Azt csapkodtuk – mondja Major. – A saját tizenegy éves valagunkat csapkodtuk.

– Ezért biztos, hogy a saját valagunkról volt szó – teszi hozzá George.

Erre Yardley követelni kezdi, hogy mutassák meg neki mozdulatokkal kísérvé.

– Minden kísérő gesztust tegyetek hozzá! – parancsolja. – A tánclépéseket, mindent. Ezt látnom kell.

– Amíg apukád is itt van, addig nem – közli George, és Dean bácsi felé int a fejével.

– Meg Harris – teszi hozzá Major. – Esküszöm, az az ember ferde szemmel néz rám.

– Ugyan már, kit érdekel Harris? – kérdezi Yardley.

– Engem – vágja rá Major. – Megijeszt az a fickó.

42.

Késő este bekopognak az ajtómon. Éppen akkor fejezek be egy történetet Rosemarynek.

Odamegyek az ajtóhoz. Mielőtt kinyitnám, hátranézek. Rosemary már nincs sehol.

Pfeff az ajtókeretnek dőlve áll, ősrégi kék, csavart mintás kötött pulóvert és farmert visel, enyhén zihálva veszi a levegőt.

– Bejöhetek? – kérdezi.

– Te mit csinálsz itt?

– Siessünk! Úristen, milyen csinos vagy! Ha valaki meglát a folyosón, meg fog ölni.

Beengedem.

– Egész idő alatt, amíg a máglya körül ültünk, rád gondoltam, és fel akartam jönni ide – suttogja. – Csak az járt a fejemben, hogy meg akarlak érinteni.

Úgy érzem, Rosemary még mindig a szobámban van.

Pfeff finoman a falhoz nyom, és az arcomhoz hajol, hogy megcsókoljon. Amint összeérnek az ajkaink, forróság árasztja el a testemet. Kezét a csípőmre csúsztatja, és szorosan magához húz. Ezúttal is letaglóz a közelsége. Meg akarom érinteni, és meg akarok győződni arról, hogy valódi, érezni magam körül karjai erejét, végigsimítani a mellkasát.

De Rosemary is itt van. Vagy nem.

Nem kizárt.

Mostanában sokszor kerülget ez az érzés. Hogy talán ott van a szobámban, és engem néz, amikor számomra láthatatlan.

– Nem – mondom neki. – Ne itt!

– Vállaltam a veszélyt, hogy az apád meggyilkol! – suttogja.

– Tudom.

– Hatalmas hőstett!

– Jaja.

– Kockáztatta már érted valaki az életét? Nem, erre ne válaszolj. Biztos vagyok benne, hogy egy csomó srác. De én feljutottam a magas toronyszobába, ahol laksz. Nem küldhetsz el.

– Nem lehet. Most és itt nem.

– Kérlek! Senki nem fogja megtudni. Iszonyú óvatos vagyok.

A korábban bevett Halcion elkezd felszabadulni a szervezetem minden részén. Olyan érzés, mintha méz töltené be az ereimet.

Nem akarok ilyen állapotban veled lenni. Eleshetek. Vagy elalszom.

– El kell menned – suttogom.

Megcsókolja a nyakamat.

– Kérlek! Nem akarok visszamenni.

Eltompít az álmoság. Elbódít a szer. És ott van Rosemary is.

– Imádnivaló, hogy az életedet kockáztattad – mondom. – Igazán romantikus gesztus volt részedről. De most menj el!

Kinyitom az ajtót.

– Kérlek, Carrie! Kérlek!

– Nem, bevettem egy altatót. Képtelen vagyok rá.

– Tessék?

– Viszlát! – Kilököm a folyosóra.

Kilendül. De aztán megáll az ajtó túloldalán, és suttog.

– Hallasz engem?

– Igen.

– Haragszol?

– Nem.

– Egy *egészen kicsit* sem?

– Nem.

– Akkor miért rúgtál ki?

– Feküdj le, te mamlasz! – mondom neki. – Reggel elmehetünk csónakázni. Kettesben, csak te meg én. Oké?

– Oké. Beállítom az ébresztőt – mondja. – Hatra. Te is beállítod?

Kóválygok az álmoságtól. Elnehezülnek az ereim, besűrűsödnek a gondolataim.

– Igen – Beállítom.

43.

Rosemary nem jelenik meg többet aznap este. Sőt napokra eltűnik, aztán egy reggel hét órakor azzal ébreszt, hogy odavágja az arcom mellé az egyik plüssoroszlánját.

Scrabble-özünk. Hagyom nyerni.

Még mindig éhes a krumplicsipsz után, ezért lemegyek, és hozok neki egy tál szeletelt görögdinnyét meg egy darab meleg banánkenyeret.

Ezután élénk színű műanyag gyöngyöket fűzünk damilra, hogy karkötőt készítsünk. Régen rendszerezve tartottuk a különböző színeket, ám az idők során eléggé összekeveredtek.

Rosemary szétválogatja őket. Trehány típus, de a színkódolást szereti, akárcsak Bess és Tipper. Amíg dolgozik, újabb mesét olvasok neki.

Ezt a történetet azért akarom most elmesélni, mert... nos, mint általában a mesék, ez is segíthet megérteni bonyolult helyzetemet, életemnek azt a részét, amelyet szavakkal még nem igazán tudok kifejezni.

Mr. Fox

Réges-régen Lady Mary szerelemre vágyott.

Két bátor fivérével élt a házukban, de remélte, hogy szerelmes lesz, és férjre áhítozott.

Amikor Mr. Fox betoppant az életébe, Lady Mary úgy érezte, felragyogott a szerencsecsillaga. Mr. Fox ügyes volt és szórakoztató, jóképű és lelkes. Néha ugyan vakmerőnek tűnt, de Lady Maryt ez

nem zavarta. Szépségesnek, okosnak és lebilincselőnek nevezte őt. Szerette volna feleségül venni. Lady Mary belehabarodott, és amikor megkérte a kezét, igent mondott.

Senki sem tudta, honnan jött Mr. Fox, de ez sem számított.

– Hol fogunk lakni, miután összeházasodunk? – kérdezte Lady Mary Mr. Foxot.

– A kastélyomban – felelte az úr.

Ez a mondat valósággal simogatta Lady Mary lelkét.

Csakhogy hiába teltek a hetek, Mr. Fox sem Lady Maryt, sem Lady Mary két bátor fivérét nem hívta meg, hogy látogatást tegyenek a kastélyában.

Ez egy kicsit furcsa volt.

Egy nap Mr. Fox elment valamilyen üzleti ügyben, így Lady Mary elindult megkeresni a kastélyát. Sokáig és kitartóan kellett kutatnia, de a nap végére megtalálta. Kőből épült, magas volt, fenséges, vizesárokka, oromcsipkézettel és mindenféle megnyerő részlettel.

Lady Mary átsétált a felvonóhídon, és nyitva találta a kaput. Belépett a kastélyba, és felvonult egy hosszú kőlépcsőn. Sehol nem mutatkozott senki.

Továbbment, benézett a szobákba, végighúzta ujjait a falakon, és elképzelte, milyen jövő vár rá a hatalmas kastély úrnőjeként. Ó, milyen csodás életet élnek majd ott együtt! Élvezettel gondolt rá, milyen kellemes éjszakákat fognak eltölteni a sötétben, és milyen ragyogó, vidám reggelek köszöntenek majd rájuk.

A kastély legfelső emeletén, egy nagyon hosszú folyosó végében Lady Mary egy zárt ajtóra bukkant. Acélból készült, nagyobb és szélesebb volt egy közönséges ajtónál. Megborzongott, amikor megállt előtte, de rávette magát, hogy kinyissa.

Újabb hosszú folyosó tárult fel előtte. Tele volt csontokkal és véres női holttestekkel.

Tróféák. A nők ennyit jelentettek Mr. Foxnak. Az élvezet, majd az undor célpontjait, amelyeket el kellett hallgattatni, majd az emlékek kedvéért egy szekrénybe kellett zárni, amíg a következő nyomába eredt.

Lady Mary megfordult és elrohant, de amint leért az alsó szintre, meghallotta a bejárati ajtó nyílásának hangját. Bebújt egy szekrénybe, és mozdulatlanul állt benne, levegőt is alig vett. Végül kikémlelt.

Mr. Fox hazatért.

Egy fiatal nő testét vonszolta, amely teljesen élettelen volt. Megállt az előtérben, és ledobta a hullát a kemény kőpadlóra. A nő az egyik ujján nehéz gyémántgyűrűt viselt. Mr. Fox megpróbálta lehúzni az ujjáról, de az ékszer nem akart lejönni.

Dühében kirántotta kardját, és levágta a halott nő kezét.

Aztán felvonszolta a holttestet a lépcsőn.

Lady Mary felkapta a kezét, és hazaiszkolt, amelyen gyorsan csak tudott.

Másnap volt az esküvőjük. A szertartás előtt Mr. Fox, Lady Mary, a két fivér és a vendégeik mind együtt reggeliztek.

– Szörnyű álmom volt tegnap éjjel – jelentette be Lady Mary a társaságnak.

Elmesélte a vendégeinek, minek volt szemtanúja Mr. Fox kastélyában. Felelevenítette a zárt acélajtót és a mögé zárt testek tömkelegét. Mesélt nekik a halott nőről, akinek levágták a kezét egy gyémántgyűrű miatt.

– Ez nem így van – mondta Mr. Fox. – Ez csak álom volt, kedvesem.

– De igen, így van – erősködött Lady Mary, és felemelte a levágott kezét, hogy mindenki láthassa.

A két bátor fivér azonnal kardot rántott. Ezer darabra vágták Mr. Foxot.

A „MR. FOX” az én történetem, akárcsak a *Hamupipőke*.

Én vagyok a
szereleméhes Lady Mary,
akit megbabonáz az új románc,
akit megvédenek a fivérei.
Pfeff pedig

Mr. Fox.

De talán Mr. Fox is én vagyok.
Majd a pokolban megvitatjuk.

Ötödik rész:
MR. FOX

44.

Luda estére kimenőt kap. Vacsora után Tipper megkér engem és Yardley-t, hogy segítsünk eltakarítani a maradványokat.

A fiúk, Penny és Erin visszamennek a Goose-ba, Bess a nyomukban halad. Apa és Dean bácsi esti italt töltenek maguknak, és vitatkozni kezdenek. A pénzügyi etikával és az üzleti partnereikkel kapcsolatban szólalkoznak össze – semmi érdekes. Miután Tipper kikergeti őket, levonulnak a Nagy Strandra. Tomkin elbújik Clairmont egyik zugába tévézni.

Yardley-val segítünk elpakolni az edényeket, letöröljük a koszos konyhai pultokat, Tipper kötényeket ad nekünk, és Yardley morogva köti magára az övét.

– Én az életem összes estéjén ezt csinálom, ifjú hölgy – dorgálja Tipper derűsen. – Szóval jobb, ha hozzászoksz! Ha családod van, nincs más választásod.

– Azt hiszem, én inkább a műtőben leszek – ellenkezik Yardley. – A férjem majd megeteti a gyerekeket, amíg én összevarrom valakinek a mellüregét.

– Az én gyerekeim étteremben fognak enni – szúrom közbe.

– Oké, hölgyeim! – mondja anyám. – Meglátjuk, mennyire tudjátok ezt tartani, ha ott maradtok két pelenkással.

– Ó, az én gyerekeim nem fognak pelenkát hordani – közli Yardley. – Egyáltalán nem fognak kakilni. Totál higiénikusak lesznek, soha nem lesz szaguk, különben nem vállalom őket.

– Szórakoztató társaság vagytok – mondja anyám. – De közben fel kell vennetek a gumikesztyűt, hogy haladjon az a mosogatás.

Mire végzünk, kezünk bűzlik a hipótól, arcunk kipirul a konyha melegétől. Yardley-val otthagyjuk anyát, aki odaviszi a borospoharát Tomkinhoz, és együtt tévéznek.

A többiek legalább egy órája a Goose-ban vannak. Miközben Yardley-val odasétálunk, összefutunk Dean bácsival és apával, akik a Nagy Strand felől gyalognak fel. Feszültség remeg közöttük a levegőben.

Apa nem néz rám, de Yardley-nak rácsap a vállára, ahogy elhalad mellette.

– Ennyi volt – mondja. És tovább sétál.

Dean a lányára néz. – Sok húhó semmiért – közli.

– Az nem jó – feleli a lánya.

– Velem jössz, hogy megbeszéljük? – kérdezi Dean.

– Nem.

– Yard, gyere!

– Carrie-vel átmegyünk Goose-ba.

Dean a fejét ingatja. – Harrisnak tele van a tudod mije.

– Hát, szívás. Te tehetsz róla – mondja Yardley, és megy tovább.

– Miről van szó? – kérdezem, amint Dean hallótávolságon kívül kerül.

– Basszus. El kéne mondanom az egészet. Akarod egyáltalán hallani?

– Persze.

– Leülhetnénk idekint – javasolja Yardley, amikor belépünk Goose Cottage kertjébe, amely javarészt sötétségbe burkolózik. A nappaliból szűrődik ki némi fény. Sörösüvegeket és pingponglabdákat szórtak szét a fűben. Odabent dübörög a zene, Peter Gabriel „In Your Eyes” című száma.

Már épp leroskadnék a fűre, hogy megtudjam végre, mi ez a civakodás Dean bácsival, amikor Yardley hirtelen megragadja a kezem.

– Jaj, ne!

Megfordulok, hogy megnézzem, hová mutat.

45.

A pingpongasztalnak támaszkodva, az árnyékban ott áll Penny és Pfeff, és csókolóznak.

Egymásba csimpaszkodnak, Penny Pfeff hajába túr. Pfeff felhúzza Penny bő vászonblúzát, és halványrózsaszín melltartójára tapasztja a kezét.

Úgy tűnik, nem hallanak minket, annyira elvesznek az egymásnak nyújtott ekstázisban.

A húgom.

És Pfeff.

46.

Megdermedek.

– Nem hallottátok, hogy belépünk a kapun, seggfejek? – ordít rájuk Yardley. – Szó szerint itt állunk. Én és Carrie.

– A francba! – mondja Penny, hátával az asztalnak támaszkodva.

Pfeff megfordul, és elhúzódik tőle. Tágra nyílik a szeme. Az ajka duzzadtnak tűnik, amilyen csókolózás után szokott lenni.

Nem tudok a szemükbe nézni.

Nem tudok megszólalni.

Összeszorul a torkom, forró düh és kín robban a fejemben, és átpasszírozza magát a bőrömön.

Leolvasztja az arcomat.

Viaszként nyúlnak meg a vonásaim,

lecsúsznak a csontjaimon,

a lábam alatti deszkákra csöpögnek.

A kezembe temetem az arcom, úgy érzem, hogy csak így akadályozhatom meg, hogy minden

cseppfolyóssá váló szervem a sétányra ömöljön,

az összes gyötirelem.

Yardley felém nyújtja a kezét, de én megfordulok és elrohanok. Kिरontok a kapun, és a sziget sötét zugai felé szaladok a sétányon.

Penny keze Pfeff sötét hajában... felfordul tőle a gyomrom.

Ha csak belegondolok, hogy hányszor csókolt engem, hogy felmentem a szobájába, hogy elárulta, hogyan került be Amherstbe, hogy milyen gyengéd, mégis sürgető volt az érintése, hogy elhitette velem: okos, éleslátó, szépséges és lebilincselő vagyok – és közben Penny után sóvárgott.

Penny kétségtelenül szebb nálam. Még ha a szépség szubjektív is, még ha a mércék idővel változnak is, ő mindenképp szebb nálam – mindenki szerint. Mindig is az volt. Azután is, hogy eltörték és újjáépítették a nyomorult állkapcsomat.

Annak ellenére is.

Nem számít, hogy megértem-e Pfeff hozzáállását az egyetemhez, vagy látom-e benne a csalót és számonkérem-e rajta, vagy ügyesen beszélek-e emberek előtt, esetleg hogy sikerül-e megnevettetnem.

Nem számít, hogy mélyen átérzem a dolgokat, és a Beechwoodon túli világot is látom. Mindenki Pennyt szereti a legjobban. Őt imádják,

mert olyan szépen illeszkedik a szeme a koponyaüregébe,

mert fél centivel kijebb áll a járomcsontja,

mert bársonyosan fénylik a haja, és

gyönyörű az állkapcsa íve,

fehér szemfogaiban pedig van valami enyhén fenyegető.

Az emberek akkor is Pennyt fogják a legjobban szeretni,

ha ő maga nem szeret senkit, vagy

pont *azért*, mert nem szeret senkit,

habár nem teljesít túl jól az iskolában, és

magasról tojik mások érzéseire. Bár

nem tud úgy főzni, mint Bess, és

hanyagul csinál mindent, ráadásul

soha senkiért nem áll ki,

az emberek mindig őt fogják a legjobban szeretni.

Levághatnám a saját sarkamat egy hentesbárdal (az állammal már megtettem) – az sem lenne elég, hogy elnyerjem mások szeretetét, mert a vér úgyis

belefolyik az üvegcipőbe,

elárulja a világnak, hogy értéktelen vagyok,

míg Penny könnyedén belecsúsztatja a lábát,

megfogja a herceg kezét, és

elveszi őt

tőlem.

47.

A szobájában várom Pennyt teljes sötétségben, és a mellkasomhoz felhúzott térdrel ülök az ágyán.

Bejön, Erin most is a sarkában van.

Erin, hát persze.

Felkapcsolják a lámpát, és Penny összerезzen, amikor meglát engem.

– Erin! – mondja. – Adnál nekünk egy percet?

– Nincs hova mennem – mondja Erin. – A szüleid lent vannak. Nem akarok egyedül maradni velük.

– Menj vissza Goose-ba! – javasolja Penny.

– Nem, köszi – vágja rá Erin. – Beszélgessetek Carrie szobájában, sétálgatok, vagy ilyesmi.

Nem tudom, Erin miért kötözködik Pennyvel, de így felelek: – Akkor sétáljunk egyet!

Rosemary miatt nem akarok a szobámban beszélgetni vele. Fogalmam sincs, mi jutna el a fülébe.

Penny felkap egy dzsekit, és ledübörög a lépcsőn a földszintre, mintha ő lenne dühös *rám*.

Utánamegyek.

Tippet és Harrist úgy kerüljük el, hogy az öltözőkamrán keresztül megyünk ki a házból, és a körsétány felé indulunk.

Miután kettesben maradunk, már nem is tudom pontosan, hol kezdjem. Pár percig némán gyalogolunk egymás mellett.

– Tudni akarom, hogy tehetted ezt velem – fakadok ki végül. – Én *soha* nem követnék el ilyesmit ellened. Soha.

– Nem *ellened* tettem – mondja Penny.

– Dehogynem! – mondom. – Tudtad, hogy összejöttünk Pffeff-fel. Tudtad, és úgy döntöttél, hogy tönkretesz az egyetlen jó dolgot, ami az enyém, nem is tudom, talán csak azért, mert megtehetted?

Mert soha nem beszéltünk róla őszintén? Mert nem lógtam annyit veled? Miért?

– Én...

– Vagy attól érzed erősnek magad, ha megcsókolsz egy srácot, aki mással jár? Esetleg valamiért gyűlölsz?

– Nem erről van szó – mondja. – Egyik sem.

– Hát akkor mi? Mert úgy érzem, ennél gonoszabb dolgot nem követhetnél volna el ellenem. – Újra érzem az arcomon a düh és a szégyen kirobbanó hevét, mintha leolvadnának a vonásaim. Ronda vagyok. Engem

nem lehet szeretni.

Penny sem szeret annyira,

hogy leszálljon Pfeffről.

Pfeff sem szeret annyira,

hogy hú legyen hozzám.

– Miért tetted ezt, Penny? – kérdezem. – Mivel érdemeltem ki, hogy így bánj velem?

Penny felsóhajt.

– Képzeld, tényleg nagyon irritálsz. Irritálóan viselkedsz.

– Hogy érted ezt?

– Nézd meg, mit művelsz most! Állandóan csorgatod a nyálad Pfeffre, sebezhetővé teszed magad, és folyton mindenkinek tudnia kell, hogy érzed magad, a nap összes létező pillanatában. Ez nagyon sok a környezetednek.

Sikerül belém marnia.

– De nem emiatt történt – folytatja. – Nem kifejezetten.

– Akkor mi miatt?

– Nem akarok belemenni.

– Épp az imént tetted tönkre, ami nekem... mindent tönkretettél – mondom. – Azt hiszem, ezek után magyarázattal tartozol.

– Ha ilyen könnyű volt tönkretenni, akkor nem lehetett túl stabil.

Igaza van.

Igaza van.

De akkor is, három hétig boldog voltam. Felvettem Pfeff pólóját. Belecsókolt a tenyerembe.

– A dolgok néha törékenyek – közlöm. – Pont ettől értékesek.

Penny vállat von.

– Én csak annyit mondok: ha kellettem neki, akkor nem járt igazán veled.

Megfogom a karját, és megrázom.

– Fejezd be! – mondom. – *Velem* volt. Igenis. És te is tudtad. Ne mondd, hogy nem tudtad!

Megint mély sóhaj szakad fel belőle.

– Tudtam.

Folytatom.

– Nem az a kérdés, hogy Pfeff miért tette azt, amit tett. Egyértelmű a válasz. Gyönyörű vagy, mindent megkapsz, amit szeretnél, és mindenki téged akar. A kérdés az, hogy *te* miért tetted azt, amit tettél? Ellenem? – A körsétány szeles és hideg. Felkorbácsolódnak a hajtincseink.

– Nem ellened tettem! – kiáltja Penny. – Ezt már mondtam.

– Hát én mégis úgy érzem – üvöltöm vissza. – Szerintem a hátam mögött settenkedve megcsókoltad a barátomat, és nem értem, hogy állíthatod, hogy nem miattam csináltad...

– Erin miatt csináltam! – vág közbe. – Oké? Erin miatt.

– Tessék? Hogy jön ide Erin?

– Ne légy hülye! – korhol Penny.

– Én nem. Én...

– Rakd össze a képet!

– Nem tudom. És nem... mi köze ennek Erinhez?

– Mi ketten együtt vagyunk – közli Penny. – Érted? Vagyis voltunk. Mi... pont a tanév végén kezdődött, amikor szakított Aldoval, engem pedig sosem érdekelt igazán Lachlan, szóval aztán... szóval már régóta a lányokhoz vonzódok – fejezi be. – Nagyon régóta...

Megszédülök. Milyen ostoba vagyok.

Soha nem hittem volna.

Penny tovább beszél.

– Tudom, hogy ha apa és anya meghallja... uhhh.

– Nem volna jó.

– Hát nem. És a fiúkat is szeretem. Azt hiszem. Talán nem. Fogalmam sincs. Nem akarok csalódást okozni nekik. A szülőknek. Ez nekem egyszerűen túl sok. – Megpróbálja lefogni repkedő hajtincseit. A nagy részét hátrahúzza, és összeköti a hajgumival, amelyet addig a csuklóján viselt. Hirtelen sokkal komorabbnak tűnik az arca. – Ne áruld el Bessnek!

– Nem fogom.

– Senkinek se mondd el! – folytatja. – Én még senkit sem avattam be. Nem is tudom, hogy ez... mindegy, egyelőre lövésem sincs. És amikor Erin idejött, minden olyan szuper volt még, mint egy gyönyörű titkos románc, aztán... nem is tudom. Talán elmúlt az újdonság varázsa. Nála. Vagy csak szórakozott, kísérletezett, akármi. Már nem izgatja a dolog, erre jutottam, és azon marakodtunk, hogy holnap hazamenjen-e. Haza akar menni, és utána már csak barátkozni akar a suliban, mint régen, pasizni, meg minden. Én viszont rá akartam venni, hogy maradjon, érted? Úgy gondoltam, hogy ha megcsókolnék valaki mást, féltékeny lenne, rájönne, hogy szeret, és itt maradna. – Penny a kezét tördeli. – Legalábbis ebben bíztam. Vagy csak fájdalmat akartam neki okozni.

– Jellemző volna.

– Vagy el akartam hitetni magammal, hogy a fiúkat szeretem. Ha át tudnék csak úgy nyergelni a pasikra, minden olyan könnyű lenne. Rögtön elfelejteném, mi történt Erinnel. Egy részem erre vágyott. Érted? Reméltem, hogy még nem késő a pasik felé fordulni. Egyszerűen szerezniem kell magamnak egyet. Mi sem könnyebb.

Tudom, hogy azt kéne mondanom neki: úgy tökéletes, ahogy van.

Azt kéne válaszolnom, hogy a szerelem mindig szép, akárki felé irányul. Mert ez az igazság.

Meg kéne ígérnem, hogy támogatni fogom a szüleinkkel szemben, ha mégis valaha elmondja nekik.

Ettől függetlenül elárult. – Lehetséges, hogy jó ötlet – mondom végül élesen. – De akkor sem pont *Pfeffre* kellett volna rászállnod.

– De nincs itt senki más! – kiáltja Penny.

– Akkor *senkivel* sem kellett volna – mondom. – Tudod, mit kellett volna átgondolnod? Azt, hogy Carrie vigyáz rám. Carrie szeret engem. Carrie mindig mellettem áll. Carrie hűséges, és ami a szívéen, az a száján. És bár *megtehetném*, hogy elgáncsolom, összetöröm a szívét és elveszem barátját, noha *képes* vagyok rá, nem teszem meg. Mert ő a nővérem, és én nem akarom bántani. Mert bizonyos határokat nem lépünk át. Ugyanis vannak dolgok, amelyeket nem lehet meg nem történtté tenni, miután elkövettük őket, és én tulajdonképpen minden hülyeségnél többre értékelem a kapcsolatomat azzal a nyomorult, hűséges nővéremmel, akármit is forgassak a fejemben. Elég lett volna félig jó embernek lenni, Penny. Miért olyan nehéz ez? A jó ember számára ez nem olyan magas lécz. Ezt a szabályt mindenki ismeri. Alapvető. Ne csókold meg a nővéred pasiját, mert aki ilyet tesz, az egy rohadt seggfej.

Penny fuldokolva zokog, nem rejti el az arcát, ahogy én tenném, hanem hagyja, hogy lecsurogjanak a könnyei bájos, törékeny arcán, és szája elgyötört grimaszba torzul. – Annyira sajnálom! – vinnyogja.

Kicsit teátrálisnak tűnik a jelenet. Az átható felindultsága. Méghozzá holdfényben, a maximális drámai hatás érdekében.

– Nem érdekel, hogy sajnálod – csattanok fel. – Az érdekel, hogy megtetted. Soha nem fogom elfelejteni, hogy ilyen kevésre becsülsz engem. Sosem.

Megfordulok, és elrohanok a sétányon, egyedül hagyva Pennyt.

48.

Másnap sokáig alszom. Rosemary nem ébreszt fel. Már jó ideje nem láttam.

Csak arra tudok gondolni, hogy duzzog valahol.

Sajognak a tagjaim és fáj a fejem. Nyirkos a bőröm, összekuszálódott a hajam. Nem emlékszem rá, hogyan kerültem ágyba előző este.

Amikor betoppanok a közös fürdőszobánkba, Bess épp a haját göndöríti – tupírozza és hajlakkot fúj rá.

– Úgyis rögtön kiegyenesedik, ha bemész a vízbe – jegyzem meg.

– Nem számít. Gyakorolok – válaszolja. – Hogy belejőjtek, mire visszamegyek North Forestbe. Ha este meg tudom mosni, aztán reggel tíz percre tudom csökkenteni a rutinomat, képes leszek... – Hirtelen elhallgat, és leteszi a hajsütővasat. – Jaj, Carrie, a tegnap estével kapcsolatban...

– Nem akarok beszélni róla. – Vele semmiképpen. Bess felszínes és törtető, állandóan idősebbnek akar tűnni a koránál. Látszólag együttérez, de valójában csak a pletyka érdekli.

Megragadja a kezem.

– Mondtam Pennynek, hogy ne beszélgesen annyit Pfeff-fel. Félrevontam, és közöltem vele, hogy Carrie dühös lesz, ha ideér, mégis mi a fenét művel? Azt hiszem, egyszerűen csak túl sokat ivott. Nem tudott tisztán gondolkodni, és tudod, mennyire helyes Pfeff. Biztos, hogy Penny nem szándékosan tette.

Kiszabadítom magam a szorításából, kinyomom a fogkrémet, és elkezdek fogat mosni.

– Egy óra alatt három sört ivott – folytatja Bess. – Számoltam. És lefogadom, hogy megbánta, hogy kiment vele, és...

Köpök egyet, és kiöblítem a számat.

– Pontosan tudta, mit csinál.

– Az csak egy csók volt – mondja Bess. – Semmi több, ha esetleg ez zavar.

Megállok és ránézek.

– Te kilested őket?

– Épp az emeleti fürdőszobában voltam – mondja Bess. – Kinéztem az ablakon, és akaratlanul is szemtanúja voltam a történeteknek. Aztán odamentél, és...

– Öh... – Átmegyek a fürdőszobából a szobámba, és öltözni kezdek.

Bess utánam jön.

– Épp bocsánatot próbálok kérni!

– Neked nincs miért bocsánatot kérned. Nem tettél semmit – csattanok fel. – Csak kémkedtél mások után, és beleütöted az orrod a dolgukba. De azt nem sajnálok, ugye?

Bess. A mi mártírunk. Az erényes nővér. Egy pillanatig leforrázva áll, aztán toppant egyet a lábával, mint egy gyerek.

– Komisz vagy! – mondja. – Azt hiszed, rajtad kívül senkinek nincsenek érzései semmivel kapcsolatban?

– Tessék?

– Carrie beteg, Carrie szerelmes, Carrie-nek hiányzik Rosemary, Carrie sír az iskolai karneválon vagy épp egy családi buli kellős közepén! Mintha csak te lennél érzékeny, holott igazából *panaszkodós* vagy. Sőt mondok még valamit!

Tátott szájjal bámulok rá.

– Azt hiszed, nem tudom, hogy gyógyszert szedsz? – kérdezi. – Közös fürdőszobánk van. Ordít rólad, hogy legtöbbször nem vagy teljesen magadnál. Nem hiszem el, hogy a szüleink nem veszik észre. Kezdesz szétesni, Carrie, és együttérezni is nehéz veled, mivel te totálisan szarsz a fejemre. Soha nem gondolsz rám, soha nem beszélgetsz velem. Sőt amikor csak lehet, megpróbálsz lerázni. Szóval nem. Tényleg nem izgat annyira, hogy Penny megcsókolta a pasidat. Inkább azt nehéz elképzelnem, hogy Pfeff valaha is beléd szerethetett.

49.

Miután Bess elmegy, hosszasan zuhanyozom. Kitakarítom a szobámat, és összehajtogatom a fiókomban a ruhákat.

Senkit sem akarok látni. Soha többé. Lehet, hogy életem végéig fent maradok itt, szedem a pirulákat, és beszélgetek Rosemaryvel, a szobám biztonságában, ahol senki sem árthat nekem.

De végül megéhezek.

Átfésülöm a hajamat, és felöltözöm.

Anya a konyhában takaros kis négyzetekké alakítja a szalvétákat. Piritóst készít nekem, sárgabaracklekvárt ken rá, én pedig megcsinálom a kávémat. Lehet, hogy észreveszi a szemem dagadtságát, de nem mond semmit.

– Jó lenne, ha tennél egy kört a csónakkal – szólal meg, amikor leülök enni.

– Jó. Hogyhogy?

– Gerrard el van foglalva a bokros sráccal.

– Milyen bokros sráccal?

– Aki az új bokraimat ülteti – feleli anya. – Óriásvirágú ostorménfát és loncot. Már említettem neked.

– Be kell vásárolni?

– Nem, azt majd Luda megcsinálja Vineyardon. Neked embereket kéne átvinned Woods Hole-ba.

– Vagy úgy! Ki megy el? – Pfeffet nem akarom elvinni.

– Erinnek haza kell mennie – közli anya. – És Yardley-nak is.

– Yardley-nak? Azt hittem, egész nyáron itt lesz.

– Hát, meggondolta magát.

– Hogy lehet az?

– Nem fejtette ki. Lejött reggelizni, és azt mondta, vissza kell mennie a szárazföldre, megszervezném-e a szállítást? Ez pont azután történt, hogy Penny bejelentette, Erin is távozik. – Tipper fanyarul

felnevet. – Szerintem jó dolga volt itt annak a lánynak. Hetekig csak homok, napsütés és rengeteg kaja, mindenki erre vágyik. És most indoklás nélkül lelép, mintha egyáltalán nem érezte volna jól magát.

– Azt hittem, eleve nem örültél ennyi vendégnek.

– A fiúk... A fiúk kicsit túlzásba viszik. Erinnel nincs bajom. Halk, mint egy egér, és legalább lefoglalja Pennyt.

Fáj a fejem a tablettáktól és az előző esti sírástól. Meg a Bess-szel való vitámtól.

– Biztos vagyok benne, hogy hálás neked. Valószínűleg csak úgy érzi, túl sokáig maradt.

– Akkor nem voltam jó háziasszony – mondja anya. – Itt mindenkinek azt kell éreznie, hogy szívesen látják.

Ami engem illet, szívesen meglógnék a szigetről. Jó messzire mindenkitől.

– Elviszem őket – felelem. – Megmondom Erinnek, hogy öröm volt számunkra vendégül látni. Minden oké lesz.

Tipper átölel.

– Jó kislány vagy – dicsér.

Délben találkozom Yardley-val és Erinnel a családi kikötőben. Anya brie sajttal és napon szárított paradicsommal töltött szendvicseket csomagolt nekik. Mindegyik dobozban van egy kis tároló a szeletelt nektarinnak, egy másik a sós-borsos uborkának, valamint viaszpapírba csomagolt gyömbéres keksz. Átadom nekik a barna papírzacskókat, amiket úgy fognak meg, mint a kisiskolások.

Erin eléri a buszt, ami hazaviszi. Telefonon foglalt jegyet, és a kompállomáson tudja majd átvenni. Yardley-ért autót és sofőrt küld az anyja.

Dean bácsi és Tomkin közvetlenül utánam érnek le a dokkba. Tomkin átöleli Yardley-t, és elköszön tőle. Dean némán pakolja fel a lányok táskáit a csónakra.

– Kicsim – mondja szinte derűsen a lányának –, még egyszer mondom: szerintem maradnod kellene.

– Nem, köszönöm.

– Rendeződni fognak a dolgok. Meg fogod érteni. Semmi sem olyan rossz.

– Erre nem fog sor kerülni – közli Yardley. – Carrie, elindítanád a hajót?

Teljesítem a kérését, és kihajtunk a nyílt vízre.

– Szia, Yardo! – kiáltja utánunk Tomkin. – Nemsokára találkozunk!

– Szia! – búcsúzik Yardley. – Tudod, nagyon fog hiányozni a rusnya kis arcod.

A nap erősen tűz a fejünkre, ezért mindhárman napszemüveget veszünk fel. Nagyon kíváncsi vagyok rá, mi zajlik Yardley körül, ugyanakkor szét vagyok esve. Hatni kezd a fájdalomcsillapító, elgyengülnek és elernyednek az izmaim. Elfogytak a könnyeim. Csillapodik a dühöm Penny és Pfeff irányában, bár lassan újra gyűlni kezd a zsigereimben.

Ezért csak vezetek, és hagyom száguldani a gondolataimat is.

Erin távozásának ismerem az okát. Akárhogy is viszonyul Pennyhez – fél az elkötelezettségtől, fél a melegségétől vagy fél felvállalni, unatkozik, kettős érzései vannak, vagy csak egyszerűen nem szerelmes –, biztosan haragszik rá és Pfeffre. Semmi sem tartja ezen a szigeten, ha nem akar maradni.

De mi a helyzet Yardley-val? George miért nem tart vele? Miért olyan mérges az apjára?

Könnyebb lenne bebújni a saját nyomorúságom kagylóhéjába, és hagyni az egészet a francba. Nem tartozik rám, és elég nekem a saját bajomon rágódni. A családunk abban hisz, hogy a hallgatással a másik ember magánélete iránti tiszteletünket fejezzük ki. Akár úgy is felfoghatom, hogy nincs semmi különös a nyár közepén történő távozásban, és Yardley valószínűleg értékelné is ezt.

Mégis teszek egy lépést felé. Ha Bess, Penny és Rosemary is eltűnik a szigetről (utóbbi végleg), sőt most már Yardley is, egyetlen szövetségese sem marad Beechwoodon. Yardley-val minden

nyarat végigbandáztunk a szigeten. Legalább száz zacskó burgonyacsipszet felfaltunk, és ugyanazokat a könyveket olvastuk egymáshoz préselődve a függőágyban. Együtt evezünk a kajakokban, együtt énekeltünk a tábortűznél, együtt szedtünk bogyókat Vineyardon. Fantáziavilágokat találtunk ki, és citromokra vadásztunk.

Intek neki, hogy álljon mellém a kormányhoz.

– Azt akarod, hogy én vezessek? – kérdezi.

Átkarolom a vállát. – Nem akarom, hogy elmenj.

– Nem maradhatok.

– Miért nem?

Valószínűleg Erin is hall ezt-azt a mondatainkból, de nem sokat. A motor és a szél nagyrészt túlharsogja a beszélgetésünk hangját, főleg a csónak túlsó végében.

Yardley sóhajt.

– Emlékszel, amikor arról a fotóról kérdeztél? Anyukádról és arról a fickóról? Arról a régi képről, amelyikről lekaparták az arcot?

Buddy Kopelnick. – Mit tudsz róla?

– Semmi, nem arról van szó – mondja Yardley. – De emlékszel rá, mit válaszoltam? Amikor a citromvadászat alatt megkérdezted?

– Azt mondtad, ne ártsam bele magam. – Apránként egyre jobban emlékszem arra a beszélgetésre. Felidéződik előttem Yardley arca azon az estén, a hold fényében, a sárga virágos ruhája, a kezében szorongatott, nagy sárga masnival díszített kosár. – Valami olyasmit mondtál, hogy hagyni kell a hülye felnőtteket eltakarítani az érzelmi szemetüket és az illegális ügyeiket. Meg hogy sötét alakok fordultak meg a szigeten.

– Igen – bólint Yardley. – Úgy volt.

– Az a probléma? De vajon miért nem emlékeztem erre?

– A saját gondjaiddal voltál elfoglalva, és ez rendben is van.

– Miféle sötét alakokról volt szó? – kérdezem.

– Pont ez az. Az itt a kérdés, hogy „milyen sötét alakok”. A helyzet az, hogy miután ezt kiejtettem a számon, miután a családról

és a rejtegetett titkaikról kérdeztél, minden megváltozott. Hallottam azokat a mondatokat a saját számból, és hirtelen úgy éreztem – tudom én egyáltalán, mik azok az „illegális ügyek”? Halványan sejtettem, mire gondolok, de igazából soha nem beszéltem róla senkinek. Úgy voltam vele, hogy sallalalalala, ha elfordulok, és mással foglalkozom, akkor az egész meg sem történik.

Bólintok.

– De te... te az a fajta vagy, Carrie, aki hajlandó kimondani dolgokat. Kérdéseket teszel fel. Mindenki más a szőnyeg alá akar söpörni mindent. Miután említettem neked az illegális ügyeket, úgy voltam vele, hogy *fú*, oké, itt valami el van temetve.

– Mi?

– Az apám... ügyei, amivel a pénzét keresi. – Yardley megrázza a fejét. Egy darabig hallgat. – Ő az a fajta üzletember, akire soha senki nem gyanakszik, mert öltönyt visel és a Harvardra járt. De rengeteg üzleti megbízást teljesít fehérgalléros bűnözőknek.

– Atyaég!

– Hatodikban volt egy barátnőm – folytatja. – Jenny Neugebauer. Sokszor átjött hozzánk, nálunk is aludt, meg minden. Évekig barátok voltunk, érted? De a tizedik év elején egyszer csak eltűnt. Nem hívott, nem írt, nem adott jelet magáról. Egyszerűen *huss*, nyoma veszett. Egyetlen pulóver maradt nekem belőle, amit kölcsönkértem, és nem adtam vissza. – Yardley szipog, majd hátrasandít Erinre, mielőtt folytatja. – Az osztálytársaim azt mondták, hogy Jenny anyja elvesztette az összes pénzét, becsődölt a vállalkozása, teljesen tönkrement. Jennynek pedig a nagyszüleihez kellett költöznie Floridába. Mindenesetre hiányzik. Nem is tudtam elbúcsúzni tőle. Aztán pár hete elmentem az edgartowni könyvtárba – folytatja Yardley. – Akkor is az járt a fejemben, amit neked mondtam. Meg akartam keresni apám néhány üzlettársát. Akikkel együtt dolgozik, akik jöttek hozzánk vacsorára, almaszószos karajt enni. Tudod, mindig megkérdezték, hogy megy a sulis. És végül találtam róluk ezt-azt... egyáltalán nem jó dolgokat.

– Például?

– Az egyikük egy csomó pénzt fektetett mindenféle kicsi vállalkozásokba, majd szándékosan aláásta őket, hogy becsődöljenek. Úgy kereste a pénzét, hogy tönkretette más emberek életét. Aztán elhagyta az országot, hogy ne kelljen börtönbe vonulnia. Vagyis konkrétan menekül az igazságszolgáltatás elől. És az apám az ő pénzügyi tanácsadója.

– Nem lehet!

– De igen. És tudod, kit találtam meg az áldozatai között? Ki az egyik, akit szándékosan tönkretett? Jenny Neugebauer anyja. Dokumentált tény. Benne volt az újságban.

– Gondolod, hogy az apád tudott róla?

– Ó, hogyne! Más barátait... egy házaspárt, akiknek tanácsot adott... sikkasztásért ítélték el. Apám nyakig benne volt, nem kérdés. Konkrétan okádék emberekből áll az ügyféllistája.

Nem tudom, mit mondhatnék.

Yardley folytatja:

– Az a helyzet, hogy Jenny Neugebauer... az apám ismerte őt. Ismerte az anyját is. Mármost tudom, hogy *mások* miatt is fel kéne háborodnom, akiket átvert, és minden egyes eset vérlázító, amikor segített valakinek megszegni a törvényt, de amikor megláttam leírva azt a nevet – Miriam Neugebauer –, hirtelen összeállt a fejemben. Nem érdekli, kit hogy tapos el, ha pénzről van szó. Ha elemében van. Valószínűleg szereti a veszélyt, vagy szereti azt az érzést, hogy megússza a büntetést. És azok a kliensek gazdaggá teszik.

– Jaj!

Yardley sóhajt.

– Apának nem rossz. Néha baromi idegesítő, illetve gyakran és túl sokat iszik, de jó apa. Például mindig hagyja Tomkinnak, hogy a hátán lovagoljon a vízben, megsüti a steakeket a grillen, és minden hétvégén meglátogat minket, ha anyunál vagyunk. Egy csomó helyre elvisz. – Megtörli a szemét és szipog. – Most viszont meg akarom szakítani vele a kapcsolatot. Szóval elmondtam Harrisnak. Tegnap este.

– És ő hogy reagált?

– Nagyon... elkomorodott. Azt mondta, hogy ha igaz és bizonyítható, amit Deanról meséltem... akkor ő is meg fogja szakítani velem a kapcsolatot.

Harris számára a család egyenlő a család jó hírével. Számára ez a kettő egy és ugyanaz. Ha nem *vagyunk méltóak a családhoz*, örökre kizár minket az életéből.

Amikor később átgondolom ezt, észreveszem a mentalitása hátulütőit. Anya családjának pénze eleve mocskos – generációkkal ezelőtt szereztek emberek kizsákmányolása és rabszolgasorba hajtása árán. Az apám fejében viszont tiszta pénzként él az a vagyon, hiszen baromi régen került a családhoz. Ráadásul neki is megvan a maga piszkos pénze, amit a túlhajszolt, szakszervezetbe nem tömörülő, kiszolgáltatott munkaerő kizsákmányolásával keresett. De még azt is tisztának tudja látni, mert legális, és amúgy is, neki nagyon fontos a sajtószabadság.

De az a fajta piszkos pénz, mint Dean bácsié? Azt nem lehet tisztának elképzelni.

Ebből persze semmit sem tudnék kimondani, sőt még józanul átgondolni sem, miközben Yardley beszél hozzám, ennek ellenére átérzem a helyzet súlyát.

Ez az utolsó nyár, amit együtt töltünk.

– Nagyon sajnálom – mondom.

– Apám még mindig azt hiszi, hogy el fog szállni a haragom. Azt mondja, nem értem az üzleti módszereit. – Yardley mélyen beszívja a levegőt. – De nem akarom, hogy finanszírozza a tanulmányaimat, nem kell tőle költőpénz, mert most már az egész vagyonát szennyezettnek látom. Mérgezőnek. Még ezt a pólót is abból vette. Kihányom a belem. – Yardley megtörli a pólója szegélyét, mintha koszos lenne. – Vacsora előtt elmondtam Harrisnak – folytatja. – Aztán bevallottam apámnak, hogy elmondtam neki, ő meg csak annyit felelt: „Jaj, drágám, ne aggódj annyit!” Én viszont akkor már azt hajtogattam: „Húzzok innen.” Utána megvacsoráztunk, és el akartam

mondani neked, de el kellett ráolnunk Tipperrel, aztán kiborult a bili Pennyvel és Pffeff-fel kapcsolatban, és mindenki kiborult.

– Ki borult ki?

– Bess, természetesen. Meg Erin. És igazából George is. Majort nem érdekelte. Egyébként sajnálom ezt a Pffeffes dolgot, de mondtam, hogy vigyázz vele. – Megbők, és fanyar mosollyal gyúri le a szomorúságát. – Nyomatékosan figyelmeztettek.

– Tényleg.

– Pffeff egy barom állat, utálok, undorító, és soha többé nem állok vele szóba, ha ez könnyebbséget jelent neked. Pennynek is megmondtam a véleményemet. Használtam rá a k-betűs szót, röpködtek a bazmegek, és még sok minden más is. Egészen katartikus volt.

Érzem, ahogy a harag könnyei töltik meg a szememet.

– Még ne beszéljünk róla – kérem. – Nem akarok sírni.

Megpaskolja a vállam, és visszatér a saját problémáihoz.

– Tehát félrevontam George-ot, és közöltem vele, hogy reggel lelépek. Megmondtam, hogy többé semmi közöm az apámhoz és a pénzéhez. És tudod, mit felelt erre?

– Mit?

– Úgy gondolta, aludnom kéne rá egyet. Aludni! Hozzátette, hogy talán nem ismerek minden apró részletet. Erre én közöltem vele: „De, tudok mindent. Sőt Harris is átlátja a helyzetet. Harris is végzett vele.” George erősködött, hogy talán bizonyos körülményeket nem veszek figyelembe, és nem szabad elhamarkodnom egy ilyen döntést. Vagyis szó szerint ugyanazt mondta, amit az apám.

– Baromság.

– Közöltem vele, hogy egy szörnyeteg, mármint George, és engem kéne támogatnia. Ő viszont tovább védte apát: „Gondolkodjunk racionálisan, Yardley! Nem veheted biztosra, hogy apád bűnt követett el.” Erre megkérdeztem: „Ha lemondok a vagyonról, akkor már nem is fogsz szeretni?” Azt felelte: „Yardley,

nem erről van szó. Nem tudsz tisztán gondolkodni.” Így fejeztem be a beszélgetést: „Akkor azt hiszem, nem vagyunk egy pár többé.”

– Úristen!

– Igen. Aztán persze szükség volt még kétórányi sírós veszekedésre, és ő közben mindvégig azt hajtogatta, hogy nem észszerű a viselkedésem. Mondtam neki, hogy újra egy pár lehetünk, ha velem jön reggel, és nem kérdőjelezi meg a döntésemet. Mármint nem kell egyetértenie velem, csak jöjjön velem, és tartsa a száját. Erre közölte, hogy képtelenség ezt elvárni tőle, ő mindig az őszinte véleményét mondja. Erre kifakadtam, hogy „nem hiszem el, hogy a vagyonomhoz ragaszkodsz”, pedig igazából nagyon is hihetőnek tartom. Ezek után nem akartam Pevensie-ben aludni apámmal, sem Goose-ban George-dzsal. Ezért összepakoltam a cuccaimat, és az éjszaka közepén lehoztam a kikötőbe. A clairmonti társalgóban aludtam, és reggel beszéltem Tipperrel.

Behajózunk a Woods Hole-i dokkba. Segítek Erinnek és Yardley-nak kirakni a táskáikat. Yardley autója már ott várakozik a parton. Búcsúzóul megöleljük egymást.

Lenne még mit mondani, de nem mondunk semmit.

Nagyon fog hiányozni.

Perceken belül eltűnik.

Elsétálok Erinnel átvenni a buszjegyét, és csendben várakozom vele az állomásnál.

50.

Másnap Gerrard elviszi Dean bácsit és Tomkint a szigetről. Nem jönnek vissza.

Sok évvel később megtudom, hogy apa fizette Yardley egyetemi tanulmányait, miután nem fogadta el Dean bácsi pénzét. Meg hogy konzultált a családunk ügyvédjével, Richard Thatcherrel arról, hogyan lehetne kivásárolni Dean tulajdonrészét a szigetből.

Ezután Pevensie néhány évig üresen áll.

Amikor hozzámegyek William Dennishez, apa letarol egy földterületet, és építtet nekem egy házat. Williammel Red Gate-nek fogjuk nevezni, a vörös deszkakerítése és díszítése után.

Körülbelül ugyanekkor Harris lebontatja Pevensie-t, és átalakíttatja az alapjait egy Windermere nevű új ház építéséhez, amelyet aztán Pennynek ad, aki körülbelül ugyanakkor megy feleségül Sam Eastonhoz. Bess kedvéért, aki egy évvel később megy hozzá Brody Sheffieldhez, apa lebontatja Goose Cottage-t, és felépítteti Cuddledownt.

A legvégén a húgaimmal már úgy érezzük, mintha Windermere mindig is ott állt volna Beechwood-sziget északi szegletében.

Pevensie visszhangjait sem halljuk többé, és nem rágódunk azon, hogyan alakulhatott volna. Nem hiányzik többé Tomkin és Yardley, elfelejtjük, hogy a gyerekeik a mieinkkel együtt szaladgálhattak volna az ösvényeken.

51.

Amikor visszatérek Woods Hole-ból, felmegyek a szobámba, és fejfájást színlelek. Egész este ki sem mozdulok. Tipper egy szép tálcán felhossa nekem a vacsorát.

Azt mondja, a fiúk Yardley távozása ellenére is szeretnének még néhány napot maradni. Idő kell nekik, hogy megszervezzék a nyár hátralevő részét. – Egyikük sem akar hazamenni a szüleihez – magyarázza Tipper. – Itt függetlennek érzik magukat, bár természetesen Luda mossa a holmijukat. – George és Major talán még az utolsó pillanatban jelentkezhettek tábori nevelőnek az augusztusi végi időszakra. – Abba a táborba, ahová régen ők is jártak. – Telefonálgatnak. Pfeff feltehetőleg meglátogatja néhány unokatestvét. – Tudom, hogy nagyon fog neked hiányozni – szúrja közbe. – Remélem, hamarosan jobban leszel, és te is élvezheted az utolsó itt töltött napjaikat.

Ez az első alkalom, hogy Pfeffet említi nekem.

Azt hiszi, még mindig járunk.

Bólintok, és nem helyesbíték. Nem mondhatom el neki, mi történt. Nem lehetek panaszkodós, miután Bess ezzel vádolt, és nem árulhatom be Pennyt. Nem hozhatom a problémás, nyomorult formámat, ha egyszer „Tipper jó kislányának” kell lennem.

És tényleg hiányzik Pfeff.

Valahol még reménykedem benne, hogy bármelyik percben bejöhet a szobámba a bocsánatomért esedezni. Talán meg is tudnék neki bocsátani. Talán bevallja, hogy szeret, és okkal tette, amit tett. Végre meghallgat, végre igazán figyelni fog rám.

De nem jön.

Abban is bízom, hogy Penny bekopogtat az ajtómon, szégyenkezve és sajnálkozva, tarsolyában egy valódi bocsánatkéréssel és a hűség ígéretével. Vagy legalább Bess,

aggodalmasan, szeretetteljesen. Azt fogja mondani, hogy nekem van igazam, és mindenféle hülyeséggel meg saját készítésű süttikkel próbál felvidítani.

De újabb nap telik el.

A szobámban maradok.

Legszívesebben mindent megbeszelnék a húgaimmal, esélyt adnék nekik arra, hogy becsületesen viselkedjenek, örökre meggyűlöljék azt a személyt, azt a gazembert, aki önzéssel vádolt, megnevessenek és eltereljék a figyelmemet.

De talán sohasem voltunk ilyen testvérek.

Sőt épp ők ártottak nekem.

Ezért visszatérnek a gondolataim Pfeffhez. Biztos beszélni akar velem. Hogy lehetséges az, hogy elmondta nekem a titkait, levetkőzött előttem, fogta a kezem, és azt hajtogatta, mennyire akar engem – és utólag semmilyen bűnbánat nem gyötri az árulása miatt? Ez képtelenség. Összefonódott a sorsunk.

Időnként pirosítót kenek az arcomra, megfésülöm a hajam, és kimegyek az ajtón, hogy beszéljek vele. Úgy érzem, nem vagyok képes lenyugodni, amíg fel nem tárja előttem a saját nézőpontját.

Időről időre megállok a lépcső tetején, és visszamegyek a szobámba.

Nem számít, hitegetem magam.

De számít.

Regények olvasásával ütöm el az időt, és Rosemaryvel beszélgetek. Ki akarja festeni a körmét, ki akarja próbálni Bess hajsütővasát. Kitalál egy dalt a lángosról.

*A lángos szarabb a muffinnál
Rosszabb az angol pudingnál
A lángos csak egy darab tészta
Helyesebb, ha be van tiltva.*

Megtanít nekem egy „híres táncot”, amit állítása szerint a mazsorettek szoktak előadni. Vidámságot színlelek, pedig teljesen

lehangolódott a lelkem Pfeff és Penny, Yardley és Dean bácsi, apa és Buddy Kopelnick miatt. Be akarom bizonyítani a húgomnak, mennyire szeretem. Segítenem kell neki, hogy békében nyugodhasson. Örülök, hogy mellettem van, de az nem megoldás, hogy örökké engem kísértsen. Tuti, hogy szeretne már megpihenni. És mégsem tudom eldönteni, hogy el akarom-e engedni, még ha az volna is a legjobb neki. Jelenleg csak ő van nekem.

Három nappal Yardley távozása után megelégek a helyzettel. Délután van, a forró szobában kuporgok, ott izzadok és emésztetem magam, miközben Lor Pfefferman szabadon és gondtalanul él. Kagylósütést rendeznek este lent a parton. Lesz főtt kukorica és parázsban sült krumpli is. Kagyló és homár, olvasztott vaj. Utána epres süteményt szolgálnak fel a házban.

Ez az én otthonom. Pfeff nem ehet úgy az epres sütimből, hogy nem ismeri be, ami történt.

Remeg a kezem, miközben lemegyek a lépcsőn. Nem bujkálok tovább. Beszélek vele, aztán emelt fejjel elfoglalom méltó helyemet a sziget világában.

52.

A konyha üres, csak Ludát találok bent, aki a hűtő belsejét törölgeti.

A nappaliban sincs senki.

Bess kukoricákról szedi le a héjat a kinti lépcsőn. Úgy megyek el mellette, mintha ott sem lenne.

A sétányról megpillantom Pennyt és a szüleimet odalent a Nagy Strandon, amint épp tüzet raknak a kagylósütéshez.

Goose irányába indulok.

Magyarázatot követelek. Megérdemlem.

Azt akarom, hogy Pfeff megértse – igazán megértse –, mennyire megbántott. Látni akarom rajta, hogy sajnálja és szégyelli.

A fiúk nem Goose-ban vannak, hanem a Kis Strandon. Major hason fekszik a homokban, és azt az Armistead Maupin-könyvet olvassa, amit Pfeff vett neki. George és Pfeff úszkálnak a vízben.

Megállok a lépcső alján, és nézem a jelenetet. Úgy érzem, én vagyok nyeregben, mégis tartok egy kicsit a helyzettől.

Eleinte nem vesznek észre. Óriásiak a hullámok ma, ami szokatlannak számít az öbölben. George és Pfeff kisfiúként vetik magukat az úszódeszkákra.

Major felnéz az olvasásból. Fekete pólót és sötétkék úszónadrágot visel. Homloka és orra fehér a naptejtől.

– Szia, Carrie!

– Helló!

– Kérsz egy szendvicset? – kérdezi. – Van tonhalas ropogós salátával, meg marhasült és Havarti sajt portugál édes tésztában.

– Nem, köszönöm.

– Tipper azt mondta, borzasztóan fáj a fejed.

– Már elmúlt.

Pfeff is meglát a vízből. Egyenesen a szemembe néz, felkapja az úszódeszkáját, és visszafordul újabb hullámokat keresni. Odakiált

valamit George-nak, de nem hallom.

– Gondoltam, beszélek Pfeff-fel – szólalok meg.

– Sok sikert hozzá! – vágja rá Major. – Tudod, ő a gatyát is lebeszéli bárkiről, de te valószínűleg azt akarod, hogy téged hallgasson meg.

Megkerülöm Majort, és lesétálok a vízhez.

Pfeff meglát egy hullámot, amelyet meg akar lovagolni – és felém fordul. Úgy látom, meglepi a jelenlétem, mintha már elfelejtette volna, hogy felbukkantam a strandon.

Aztán ismét elfordul. Mond valamit George-nak.

George int nekem. – Jobban vagy? – kiáltja. Szögletes fehér fogai mosolyba rendeződnek.

– Pfeff! – kiáltom. – Beszélhetnék?

Pfeff nem fordul meg.

– Pfeff! – ismétlem.

– Tessék? Á helló! – Megfordul és mosolyog. – Úszni szeretnél?

– Hogy?

– Gyere úszni! – Végigsimítja nedves haját, és kicsit közelebb jön. Nem hiszem el, hogy úszni hív. Mintha csak egy ismerőse lennék. Mintha semmi rossz nem történt volna.

– Reméltem, hogy tudunk beszélni.

George, aki kicsit beljebb úszott közben, lebukik a következő hullám alá. Miután feljön a felszínre, még messzebb úszik, hogy ne hallja a beszélgetést, úgy tesz, mintha csak a vízzel és a deszkájával foglalkozna.

Pfeff elég közel araszol ahhoz, hogy beszélhessünk, de térdig a vízben marad. – Nincs miről tárgyalnom – közli.

– De nekem van.

– Figyelj! – vágja rá. – Én impulzív ember vagyok. Rossz döntéseket hozok. Ilyen a természetem. Kezdetől fogva tudtad.

– Kijönnél onnan, kérlek, hogy beszélhessünk?

– Spontán csókolgatok csinos lányokat a holdfényben – folytatja.

– Elfelejtetek ébresztőt beállítani. Elfelejtetek zoknit és alsókat pakolni magamnak. Nem csinálom meg az iskolai feladatokat.

– Csak azt szeretném tudni, hogy...

Pfeff közbeszól: – Semmi mást nem kell tudnod. Mondtam, hogy nem akarok beszélgetni. Sajnálom, ha kiakasztottalak, Carrie, de megmondtam az igazat a szemedbe. Négy hét múlva egyetemre megyek. Ez az egész szigetes kaland olyan, mint egy váratlan, szürreális, elvárásolt nyár, és soha nem állítottam, hogy ennél több lenne.

– Ez nem egy szürreális, elvárásolt nyár – mondom. – Ez az életem. – Iszonyúan felháborító, hogy ott áll a vízben, és ha el akarom érní, be kell vizeznem a nadrágomat. – Szerintem magyarázattal tartozol nekem.

– Az imént adtam meg neked minden lehetséges magyarázatot – mondja, és pajzsként tartja maga előtt a deszkáját. – Rossz döntéseket hozok, és ezt mindig is tudtad.

Ordítani tudnék a csalódottságtól. Vagy rácsapnék valamire. Szeretném, ha Major és George mellém állnának. Azt akarom, hogy Pfeff elsírja magát, és elmagyarázza, miért olyan szörnyű ember. Szeretném, hogy bánja meg a bűneit és szégyellje el magát. Várom, hogy odarohanjon hozzám, szorosán átöleljen, szenvedélyesen megcsókoljon, és a bocsánatomért esedezzen. Szívesen adnék egy pofont az önelégült képére.

Pfeff megfordul, és felugrik az úszódeszkájára. George felé hajtja magát.

Abban reménykedem, hogy még visszajön, és megbánja a viselkedését, de nem teszi. Egyre kijjebb sodródik. Mintha nem is léteznék.

Beleharapok az ajkamba, hogy ne sírjak. Megfordulok, és felsétálok a strandról felvezető lépcsőn.

Clairmontban megmondom Ludának, hogy kihagyom a kagylósütést, és visszavonulok a szobámba. A szokásos Halcion-adagom kétszeresét veszem be, órákkal naplemente előtt. Pizsamát veszek, és addig zokogok, amíg a gyógyszer teljesen ki nem üt.

53.

Hajnali egykor ébredek fel halcionos álmomból. Bess rám nyitja az ajtót.

- Menj el! – mondom neki.
- Carrie!
- Menj! Rosszul vagyok.
- Nem – ellenkezik. – Szükségünk van rád.
- Mihez?

Régen mindig szükségük volt rám. A „szükségünk van rád” azt jelentette, hogy balzsamozd be a hajunkat, segíts erődöt építeni, magyarázd el a tananyagot, adj tanácsot szerelmi ügyekben, mondd meg, milyen ruhát vegyünk fel, vigyázz Rosemaryre.

De már hetek óta nincs szükségük rám.

– Csak gyere! – suttogja Bess. – Nem kérnélek, ha nem lenne fontos.

A mellkasához szorítja a kezét, és görcsösen összefonja az ujjait.

Felülök. Ködös az agyam.

- Kimegyünk? Vegyek cipőt? Elemlámpa kell?
- Igen – mondja. – Erre mind szükséged lesz.

Vattapuháságú léptekkel megyünk le a lépcsőn. Az öltözőkamrán keresztül hagyjuk el a házat. Az ösvényeken surranunk le a családi kikötőhöz.

Látom a vitorlás és Guzzler feketén kirajzolódó körvonalait a holdfényes tenger előtt.

Bess megfordul, és az ajka elé teszi az ujját.

Hatodik rész:
A HOSSZÚ CSÓNAKTÚRA

54.

Penny a vízben áll, azon a helyen, ahol a családi dokk találkozik a parttal. Térdig merül a hullámokba. Látom a levetett cipőjét a fövényen.

A kezét és az arcát mossa, és közben kapkodva dörzsölgeti az orcáit is, összevizezve bő fehér pólóját és a farmerjét is.

– Penny! – kiáltom fojtottan. – Jól vagy?

– Nem, nem, hagyd őt! – mondja Bess.

– De azért hoztál ide, hogy...

– Nem ezért van szükségünk rád.

Megfogja a kezem, és a dokk végéhez vezet. Elsőként egy hézagot veszek észre, a kimozdult deszka helyén, holott apa nem távolította el onnan a fadarabot. Keresztben hever előttünk, a szögek három éles vonalban szúrják át.

Emberi hajszálak libegnek a kiálló szögeken.

Átlépünk a deszka fölött, és ott, a móló végén feltűnik egy mozdulatlan test.

Megállok.

– Meghalt – mondja Bess. – Kitapintottuk a nyaki ereit. Meg a csuklóját is, kerestük a pulzusát. Kétszer is ellenőriztük.

Kicsit közelebb lépek és letérdelek.

Pfeff az. Valaki betörte a fejét a deszkával.

Nincs rajta a pólója. Sima szürke póló, gyűrötten hever a közelben. Az övcsatja ki van oldva, a farmerja ki van gombolva, és félig le van húzva a csípőjére a boxerével együtt.

Tornacipőt visel. A zokniját kis vörös homárok díszítik.

Én is kitapintom a pulzusát a csuklójánál, nem tudom, mi mást tehetnék. Nincs szívverése.

Halálában is szép és szánalmas, vonásai higgadtak, semmi zaklatottság nincs rajtuk.

– Hívunk kell a szárazföldet. Küldjenek mentőhajót. És talán a rendőrséget is – mondom.

– Nem! – tiltakozik Bess.

– De ki tehette ezt? – kérdezem. – Hogy találtad meg?

– Sehogy – vágja rá Bess. – Nem találtam meg.

55.

Ó.

Jaj.

Ő ölte meg.

Bess mellém térdel.

– Este kísértél Goose-ból Pennyvel. Láttam őket elmenni. Azt mondták, sétálnak egyet. De tudod, már a film alatt is fogdoszták egymást... Kikölcsönöztük a Fletchet az edgartowni könyvtárból, emlékszel? És közben kimentek. Hárman maradtunk Goose-ban: George, Major és én. Kedvesek voltak velem, de az ő szemükben én csak egy gyerek vagyok. Major azt mondta: „Ne adj Bessnek a whiskey-ből, mert megárt neki!” És igaza is volt, bár ezt nem akartam bevallani. George ideges volt Yardley távozása miatt, de láttam rajta, hogy nem akar előttem beszélni róla, és nagyon-nagyon későre járt, és... őszintén szólva kíváncsi voltam, hogy Penny lefekszik-e Pfeff-fel. Úgy éreztem, ez igazságtalanság veled szemben, bár azt mondtad, nem rám tartozik, és jól össze is vesztünk, úgyhogy én...

– Bess! – vágok közbe. – Hogyan halt meg Pfeff?

Penny csuromvizesen felsétál a kikötőből. – Ő és én... ne légy dühös, Carrie!

De dühös vagyok.

Penny tudta, hogyan érzek, tudta, mennyire megbántott az árulásával, hiszen elmondtam neki, és mégis... magasról tojt rá, mert fontosabb volt neki, hogy kívánatosnak érezze magát valakinek a szemében, hogy ő legyen a legszebb lány a szobában, hogy Erin féltékeny legyen rá, hogy bebizonyítsa, hogy a fiúkhöz vonzódik, a szüleim kívánsága szerint, hogy megcsókoljon egy szexis srácot. Ez mind többet számított, mint én.

Lehet, hogy a lelke mélyén érzi, hogy csak féltestvérek vagyunk. Lehet, hogy Bess egész máshogy szereti, olyan módon, ahogy engem soha nem tudna. Talán ezért követte el ezt ellenem másodszor is.

Ugyanakkor egy fiú hever holtan a lábam előtt, és Bess azt mondta, „szükségünk van rád”, ezért lenyelem a dühömet, és meghallgatom Penny történetét.

– Csak hülyéskedni jöttünk le ide – meséli. – Először csak le akartunk ülni a mólóra, rugdosni a deszkákat és nézni a vizet, de aztán hirtelen csókolózni kezdtünk, és egyszer csak fölém kerekedett. – Penny letérdel Pfeff teste mellé. – Azt hiszem, ő elvárt a lányoktól bizonyos dolgokat. Mármint rengeteg tapasztalata volt, és egyáltalán nem tartotta nagy dolognak a szexet. Levette a pólóját, és elkezdte lerángatni a nadrágomat, majd a sajtját is, én pedig... úristen, nem! Alig ismerem, nem járunk, éppen csak szórakozni akartam egy kicsit. Akkor viszont már rajtam volt és erőszakoskodott. Kértem, hogy hagyja abba, ő viszont csak azt hajtogatta: „Kérlek, kérlek, Penny, kérlek!” – Penny elsírja magát, és kézfejével az orrát törölgeti. – Én meg összezavarodtam a sok „kérlektől”, érted? De még úgy is hajtogattam, hogy *nem*, ennyit tudtam tenni... de iszonyú ostoba módon hagytam, hogy újra megcsókoljon. Ekkor valahogy átkapcsolt automata üzemmódba, és folytatta, akárhogy tiltakoztam. Törtem a fejem, hogyan szabadulhatnék el. Végül harmadszor is megkértem, hogy ne csinálja, mire ő megint ugyanazt mondta: „Kérlek!” Kicsatolta a gatyáját, én pedig bárhol máshol szívesebben lettem volna a világon, mint itt, csak nem tudtam, hogyan menekülhetnék el. Aztán megérkezett Bess, és rácsapott a fejére azzal a deszkával.

Bess bólint.

– Le kellett volna húznom rólad, vagy csak ordítani egyet, de ahogy lerohantam a kikötőhöz, megakadt a szemem a deszkán, ezért felkaptam. Nem gondolkodtam.

Penny megsimogatja Bess haját. – Megmentettél.

– De meghalt! – nyögi Bess. – Meghalt, és ez az én hibám.

– Nem hagyta volna abba – közli Penny. – Ez egy rohadt erőszaktevő volt!

Egy pillanatig némán ácsorgunk. Lefagynak a tagjaim, se mozogni, se beszélni nem tudok, totálisan lesújt a helyzet.

Bess odafordul hozzám. – Most mihez kezdjünk?

56.

Felelhettem volna így is: – Kérjünk tanácsot a szüleinktől!

De nem egykönnyen bízunk meg a szüleinkben.

Mondhattam volna: – Ébresszük fel a fiúkat!

De akkor Pfeff barátainak a kezébe adtuk volna az életünket.

Hívhattuk volna a rendőrséget.

De nem akartam, hogy Pennynek át kelljen élnie azt a sok szörnyűséget, aminek azokat a lányokat tesz ki, akiket majdnem megerőszakoltak egy randin.

Nem lett volna szabad kettesben maradnia vele.

A lány is akarta. Helyes fiú volt. Nem ment volna oda vele, ha nem akarta volna ő is.

Utólag vádolta meg a fiút, hogy a húgát mentse. Hazug ribanc.

És Bess. Meg kell védenem mindentől, ami egy olyan tizennégy éves lánnyal történhet, aki rozsdás szögekkel és egy régi deszkával megöl valakit. Nyomozás. Tárgyalás. Valamilyen fiatalokorúk intézete. Még ha fel is mentik, még ha úgy is dönt az esküdszék, hogy Pfeff megölése erkölcsileg igazolható – szörnyű volna, ha ezen át kéne esnie.

Harris persze kifizetné a védelmet. A végsőkig igyekezne megőrizni a jó hírnevét. De ha az emberek megtudják, hogy képes vagy kioltani egy másik ember életét, hát... onnantól fogva nem vagy méltó a családhoz. Fogalmazzunk így.

Amikor eldöntjük, mi legyen – valójában nem is döntünk. Nem látunk más kiutat.

A húgaimat választom. Az ő biztonságukat. Én vagyok az oltalmazójuk, és meg kell találnom a legjobb megoldást. Rosemaryt nem sikerült megvédenem, de Besst és Pennyt nem fogom cserben hagyni, még ha ez azt is jelenti, hogy rettenetes dolgokat kell megtennünk a már elkövetett szörnyűségen túl.

– Bess! – szólalok meg. – Nagyon halkán osonj fel Clairmontba, és hozz... adok egy listát, hogy mit kell onnan összeszedni, jó?

Bólint.

Pár pillanatnyi töprengés után átfutom.

– Egy üveg whiskey-t. Egy-egy fürdőruhát mindnyájunknak, plusz egy ruhát... sortot pólóval vagy bármit. Pulóvereket is. Tisztítószeres spray-t és egy tekercs papírtörölt. És hozz egy kis ételt a kamrából... mázas kekszet vagy bármit, amit könnyű szállítani! Megvan? Mondd vissza nekem.

Megteszi.

– Néma és hangtalan legyél! Egy utazótáskába rakd a cuccokat. Használd valamelyik strandtáskát az öltözőkamrából. Érthető?

– Annyira sajnálom! – vinnyogja.

– Szedd össze magad! – szólok rá. – Ne pánikolj! Indulj!

Bess megfordul, és elindul a kikötőből a ház felé.

– Te pedig, Penny, menj fel Goose-ba, de mielőtt belépnél, győződj meg róla, hogy az összes lámpa le van oltva. Mindenkinek aludnia kell. Kukkants be, és ellenőrizd, hogy senki sem ájult-e el a nappaliban. Aztán menj be, és főzz kávé! Mindegy, hogyan sikerül, csak csináld, amint bejutsz. Tudod, hogy kell kávé főzni?

– Igen.

– Mielőtt bemennél, rázd le a homokot a lábadról, és vedd fel a cipődet. Csavard ki a vizes pólódat! Nem akarom, hogy teletsöpögtesd a házat, vagy homokos nyomokat hagyj.

Penny bólint.

– Oké, szerezz négy strandtörölközőt! Négyet. Aztán menj fel Pfeff szobájába! Képes vagy rá?

Megint bólint.

– Lábujjhegyen, érted? Nézz be, és ellenőrizd, hogy elég rendetlen-e az ágya. Ha Luda takarított odabent ma délután, rendezett lesz a szobája. Ziláld össze az ágyat. Ne csak finoman, a lepedőt is húzd ki a paplan alól. Értetted? Aztán csinálj még nagyobb rumlit, szórj ruhákat a padlóra. Vedd elő valamelyik tiszta pólóját. Mindegy, melyiket. Vedd magadhoz azt is a négy

törölközővel együtt. Tölts meg négy termoszt kávéval, és gyere vissza!

– Mit csináljak, ha George és Major még fent van?

– Várj kint. Nehogy meglássanak!

– Miért oda menjek, miért ne Pevensie-be? Ott nincs senki.

– Mert úgy kell feldúlnunk a szobáját, ahogy nekünk megfelel. És a pólójára is szükség van. A törölközőt és termoszpoharakat is csak Goose-ból hozhatjuk. Tipper és Luda pontosan tudják, melyik tárgy melyik házból való.

– De mit csinálunk? – kérdezi Penny. – Nem értem, mire megy ki ez az egész.

– Elintézzük a dolgokat, amikor el kell őket intézni – világosítom fel. – Ahogy Harris szokta mondani.

57.

A testvéreim elmennek, én pedig egyedül maradok Pfeff testével.

Nem állhatok meg, hogy erőt vegyen rajtam a szomorúság és a döbbenet. Ösztönből cselekszem. Leveszem a pulóveremet, és bebugyolálom vele Pfeff fejét. A sebe nem nagy, nem is különösebben véres, de nem akarom megkockáztatni, hogy többet kelljen feltakarítanunk a kikötőről, mint amennyit muszáj. Fura érzés pulóverbe csavarni a fejét és lazán megkötni a kötött ujjakat, de megkönnyebbülök, amikor elkészülök vele. Legalább nem kell az arcát nézmem.

Becsúsztatom a karom Pfeff teste alá, és húzni kezdem a kis motorcsónak felé. Beakad a farmerja a dokk deszkái közötti résekbe. Le kell tennem, és fel kell adnom rá a farmert. Felhúszom a cipzárját, és begombolom a nadrágot. Az övét is becsatolom.

Aztán másodszor is vonszolni kezdem, odaérek a kis motorcsónak széléhez, és felültetem a hajótestnek támasztva. Felmászok a fedélzetre. Kihajolok, ismét megragadom a hóna alatt, és behúszom a testét az ülésre. Lefektetem, és kiszállok.

Leviszem a kilazult deszkát a partra a móló lábához. Lerúgom a cipőmet, és feltűröm a pizsamanadrágot. Belegázolok a vízbe, és lemosom a deszkát. Nagy önuralommal piszkálom le a ragacsot és a haját a szögekről, és tisztára dörzsölöm az egészet.

Bess visszatér a táskával, amelyben a kért kellékek vannak. Lefújom a deszkát a tisztítószerezrel, majd újra előblítem az óceán vizében. Aztán odaadom a sprayt Bessnek.

Előveszi a papírtörülőt és az elemlámpámat. Lesúrolja a kikötőt, végignéz minden deszkát, vérfoltokat és hajszalakat keresve.

Közben összeszedek néhány nagyobb, nehéz követ a strandról, odaviszem a motorcsónakhoz, és óvatosan belerakom őket. Aztán

bepakolom a Bess által hozott többi tárgyat is. Ellenőrzöm a táska tartalmát. – Elfelejtetted a whiskey-t – szólalok meg riadtan.

A moló súrolása közben felnéz.

– Nem... nem tudtam, melyiket vegyem el – mondja. – Összezavarodtam a bárkocsi előtt. A bourbon például whiskey? Rozsból van?

– Szóval nem hoztál semmit?

Bess bólint. Ez annyira rá vall. Ha nem biztos abban, hogy tökéletesen végzi a feladatát, akkor inkább nem csinál semmit.

– Kell a whiskey. – Csak ennyit mondok. – Hol van Penny?

– Nem tudom.

– Felmegyek Clairmontba.

– De...

Nem adok lehetőséget neki a nyavalygásra, amiért egyedül kell maradnia Pfeff holttestével. Amilyen gyorsan csak tudok, felsietek a házhoz. Az öltözőkamrán át megyek be, óvatosan, nehogy zajt csapjak. Többrekesznyi tömény italt tárolunk a pincében. Oda kellett volna küldenem Besst, nem a bárkocsihoz.

Fel kell kapcsolnom a lámpát a pincében. Bessnél maradt az elemlámpám.

Amikor világosság lesz, meglátom Rosemaryt egy régi, vesszőből font hintaszékben.

58.

Cicanadrágot visel, és az egyik pólómat. Túl nagy rá. Mezítláb ül a széken. – Most ébredtem fel – mondja. – Ne aggódj, nem régóta ülök itt a sötétben.

– Megijesztettél, csuporka – mondom.

– Vizes a pizsamanadrágod. Mit csinálsz?

– Én... – Nem mondhatom el neki, mit csinálok.

– Miért úsztál pizsamában? – faggat.

– Rosemary!

– Tessék!

– *Te* hogy kerülsz ide?

– Nem tudom! – Összegyűródik az arca. – Néha felébredek és meglátogatlak téged, ennyi. Még soha nem jártam a pincében. – Körülnéz. Jókora pincénk van, alacsony mennyezettel. Minden szépen fel van címkézve. A fentről jövő éles fényben sivárnak tűnik. A sarkok sötétbe burkolóznak, a falakon megrepedt a festék. – Félek.

Letérdelek a hintaszék elé, és megfogom a kezét.

– Ez csak egy félelmetes pince, érted? Minden pince félelmetes. Ha felmegyünk az emeletre, minden újra olyan lesz, mint bármelyik másik este, Tipper és Harris alszik az emeleten, virágok illatoznak az asztalon, finom étel van a hűtőben, és a hold besüt az ablakokon.

– De te miért nem alszol? – kérdezi. – Miért jöttél le ide? Miért vagy vizes?

Jaj, istenem. Szeretném megnyugtatni. Segíteni akarok neki megtalálni a lelki békéjét. De nem dajkálhatom az éjszaka közepén, amikor épp egy gyilkosságot próbálok leplezni.

– Felriadtam – mondom neki. – Lementem a vízhez egy kicsit töprengeni. Aztán arra gondoltam, hogy talán... hát, nem vagyok rá büszke, de eszembe jutott, hogy egy kis bortól talán vissza tudnék aludni.

– Ne igyál bort egyedül az éjszaka közepén! – kéri Rosemary megrökönyödve. – Így lesz valakiből alkoholista. Ezt még én is tudom.

– Igazad van – mondom. – Teljesen igazad van. Menjünk fel együtt, egy hang nélkül, én megfürdök, te pedig... nem tudom. Szeretnél olvasni, vagy egy újabb barátságkarkötőt készíteni?

Rosemary bólint.

– Gyerünk, csuporka! Felvegyelek? Nem vagyok benne biztos, hogy lehetséges, de talán megpróbálhatom.

Feltartja a karját, én felemelem, ő pedig átfogja a derekamat a lábával. Lekapcsoljuk a lámpát a pincében, és lassan, nagyon lassan felmegyünk a lépcsőn az első emeleti szobámba.

Visszakapcsolom a ventilátort, hogy ne jussanak a fülünkbe a móló felől érkező hangok. Be vannak húzva a függönyök.

Lefektetem Rosemaryt az ágyamra, és mellétérdelek. Dübörög a szívem és remeg a kezem, de azt akarom, hogy biztonságban és szeretve érezze magát, a következő lépésem ellenére is.

– Emlékszel, amikor Tomkinnal megépítettétek a legnagyobb homokvárat? Távobabb a víztől, hogy ne mossák el a hullámok? Körbebástyáztuk kövekkel és feldíszítettük kagylókkal.

– Ühüm.

– Anya megengedte, hogy csészéket és bögréket vigyél le a vízhez, hogy mindenféle méretű tornyocskát formázhass. Olyan büszke voltál!

– Le is fotóztuk – bólint Rosemary. – Ott van az egyik albumban.

– Igen. Klassz időszak volt! Próbálj erre gondolni. Szuper nap volt.

Rosemary halkán sírva fakad.

Jaj, ne most, kicsikém! Ne most legyen rám szükséged.

– Miért sírsz?

– Soha többé nem fogok kastélyt építeni. Soha nem csinálhatok újabbat.

– Jaj, drágám! Készíthetünk majd egyet.

– És Tomkint se látom többé – mondja. – Amikor utoljára láttam, nem tudtam, hogy az volt az utolsó alkalom.

– Miért ne láthatnád? – kérdezem. Eltitkolom, hogy Tomkin soha többé nem jön a szigetre.

– Nem – vágja rá. – Én csak téged látogatlak. Meg anyát, de ő nem akar engem.

– Talán ha őt is meglátogatnád, jobban éreznéd magad. Tomkin játszana veled. Ő sokkal jobban szereti a társasjátékokat, mint én, és megtaníthatnád karkötőt fonni.

Rosemary a fejét rázza.

– Én csak ebbe a házba jövök el. Hozzád. Ezt már mondtam. – Beletörli az orrát a pólója szélébe. – Ez történik. Nem én irányítom. Én csak idekerültem.

Hozzábújok. Alábbhagy a zokogása. Szipog néhányat.

Eszembe jut Bess, akit a hideg mólón hagytam a holttesttel.

És Penny... hol a fenében lehet Penny? Visszament? Megszerezte, amire szükségünk van?

– Megengedem a fürdővizet – közlöm Rosemaryvel. – És leveszem ezt a vizes pizsamanadrágot.

A húgom bólint.

– Oké.

– Csak várj itt, nemsokára visszajövök. Fel kell melegednem, és az elalváshoz is kell a fürdő.

– Ühüm.

Felkapok egy tiszta melegítőnadrágot és egy régi rózsaszín pulóvert. Bemegyek a fürdőszobába, és bezárom az ajtót. Megengedem a vizet, de nem teszem bele a dugót a lefolyóba, és nem is eresztetem erős sugárban, mert nem akarok akkora zajt csapni, amitől felébrednének a szüleink.

Felveszem a száraz ruhát, visszabújok a tornacipőmbé, és óvatosan kinyitom a Bess szobájába vezető ajtót. Lábujjhegyen átosonok rajta, és lerohanok a lépcsőn. A szennyesbe dobom a nedves pizsamám, és felkapok egy üveg whiskey-t a pincében. Aztán amilyen gyorsan csak tudok, lerohanok a családi kikötőbe,

magam mögött hagyva az én bánatos, magányos, segítségre szoruló, tízéves testvérem szellemét, aki alig várja, hogy visszamenjek.

Ez az árulás sokkal jobban nyomaszt, mint bármi más.

59.

Bess a mólón vár.

– Hol van Penny? – suttogom, amikor elég közel kerülök ahhoz, hogy hallja.

– Nem jött vissza.

– Elmentél megkeresni?

– Nem.

– Miért nem?

– Nem mondtad, hogy menjek.

– Letisztítottad a deszkákat?

– Kétszer is átmentem rajtuk.

– Mit csináltál azzal a sok papírtörlővel?

– A táskában vannak.

– Jó. Később majd elégetjük őket. Maradj itt!

– Hová mész?

– Megnézni, miért marad el Penny.

– Menjek én is?

– Azt mondtam, maradj itt.

– Nem akarok... nem akarom.

– Csak maradj!

Otthagynom, és felrohanok Goose Cottage-ba. Épp a kapu felé nyújtom a kezem, amikor egy hang üti meg a fülem:

– Carrie!

Penny a bokrok között kuporog, az ösvény mellett. Letérdelek hozzá.

– Ébren vannak?

– Igen, ébren voltak. Aztán végül felmentek az emeletre, de egy örökkévalóságig tartott, mire Major is lekapcsolta a lámpáját.

– George-é sem ég?

– Nem égett, amikor legutóbb néztem. A szobája a ház tulsó felén van.

– Mennyi ideig tart, amíg valaki elalszik?

– Nem hiszem, hogy sokáig. Korábban söröztek is.

Hátrasétálunk Goose mögé. George-nál sem ég a lámpa. A fürdőszobában viszont fel van kapcsolva a villany.

– Van ott bent valaki? – suttogja Penny. – Vagy csak pazarolják az áramot?

– Valószínűleg pazarolják.

Visszamegyünk oda, ahonnan Major ablaka is látszik. Leülünk az ösvényre, és figyeljük. És Penny, akit soha nem igazán érdekelt, hogy mit érzek,

aki csak magára gondol...

az önző,

a szép

Penny...

felemeli a kezét,

és megfogja az enyémet,

mint amikor gyerekek voltunk.

Akkor nyúlt a kezem után,

ha Harris haragudott ránk,

amikor verset kellett szavalnunk a nagyinak és a papának,

amikor Tipper későn jött értünk táncóra után,

amikor egymás mellett ültünk a csónakon, és láttuk, ahogy Beechwood-sziget kiemelkedik az üres tengeri láthatárból.

Most is fogjuk egymás kezét, és várunk.

Léptek hallatszanak az ösvényen, és megjelenik Bess.

– Pfeff-fel kell maradnod! – suttogom.

– Mi tart ilyen sokáig? – kérdezi. – Már nagyon aggódtam.

– Minden rendben. A fiúk később feküdtek le. De most már biztosan alszanak.

– Ha én is segítek, gyorsabban bejutunk és kijutunk – ajánlkozik.

– Felmegyek az emeletre, és megcsinálom a szobáját. – Eltökélten

túri a füle mögé napszőke haját. – Azt én tudnám a legkönnyebben megcsinálni.

Az igaz. Bess képes úgy feltúrni Pfeff szobáját, hogy közben nem emlékszik vissza az illatára, a járomcsontja ívére, a kinézetére abban a bizonyos pulóverben, a mozdulataira, ahogy számfüleket hajtogatott a könyvekbe. Nem fogják érdekelni az edgartowni zoknik vagy a párna, amelyre éjjel lehajtotta a fejét.

– Oké – mondom. – Penny, te hozd a strandtörölközőket meg a termoszkat. Én lefőzöm a kávé.

Elindulunk.

Szinte lassított felvételnek tűnik, ahogy hárman némán beosonunk Goose-ba, és miután elváltunk egymástól, Penny bemegy a kamrába, Bess nesztelenül fellopakodik a lépcsőn, én pedig kinyitom a szekrényt, ahol a kávésdobozt tartják.

Penny négy termoszt sorakoztat fel a pulton. Talál egy strandtáskát, amely még mindig tele van naptejjel és meleg, bontatlan kólás dobozokkal. Négy törölközőt dug bele. Megragadja a karomat, és suttozva kérdi:

– Kell fürdőruha is?

– Bess már szerzett.

– De neki. Az ő fürdőruhája is kell?

– Nem – mondom.

– Miért nem? Úgy logikus, hogy ő is vitt.

A kávé szivárogni kezd a gépből, és az üvegkancsóba csurog. – Nem.

– De...

– Figyelj! – vágok közbe. – Le akarod venni a nadrágját, hogy felhúzd rá a fürdőgyatát?

Penny elsápad.

– Én sem – mondom. – És tényleg nincs rá szükség. Egy csomó súlyt rakunk rá, és tényleg soha senki nem fogja megtalálni. Egymillió év alatt sem. – Közel sem vagyok annyira biztos az igazamban, mint ahogy hangoztatom.

– Oké – mondja Penny. – Bízom benned.

A kávéfőzőt bámuljuk, ahogy sziszegve megtölti a kancsót.

Bess lejön a lépcsőn. Felemeli a hüvelykujját.

A kávé elkészül, beleöntjük a termoszkba, bedugaszoljuk őket, és elindulunk kifelé. Felkapok egy krumplicsipszes zacskót, mielőtt átlépek a küszöb fölött.

60.

Elevezzük Guzzlert a dokktól. Én az egyik evezővel, Penny a másikkal.

Nem akarjuk, hogy a motor zajt csapjon.

Hajnali fél három van. Egyik házban sem ég lámpa, csak az a kettő, amelyeket George és Major hagytak égve Goose-ban.

Amikor már jó messzire távolodtunk a tengeren, behúzzuk az evezőket, és beindítom a motort. Hideg a levegő, feketének látszik a víz. Egy idő után már nem látjuk a földet, és olyan, mintha az ég feketesége egybemosódna a tenger sötétjével, mi pedig a semmi közepén lebegnénk.

Amikor már tényleg messze vagyunk, egy olyan helyen, ahonnan Pfeff teste soha nem tudna partra sodródni, leállítom a motort. Ledobom a horgonyt.

Leszedjük a pulóvert Pfeff fejről. Nem hiszem, hogy bárki is megtalálná a holttestét, de ha mégis, ne az én pulóverem legyen rajta.

Hideg az arcán a bőr. Lezárom a szemét.

Levesszük a tornacipőjét és a homáros zokniját, betesszük a zoknit a cipőbe, ahogy ő tette volna, mielőtt beugrik úszni.

Felemeljük a parton gyűjtött köveket, és betuszkoljuk az elülső és hátsó zsebeibe. Borzalmas művelet. Pfeff bőre nyirkos és szőrös. Nem könnyű bedugni a köveket.

Félünk, hogy ennyi súlytól még nem fog elsüllyedni, ezért feltekerjük a nadrágszárát, és abba a mélyedésbe is dugdosunk kisebb köveket.

– Még mindig azt gondolom, hogy fürdőruhában kéne lennie – ismétli Penny. – Ha mégis rátalálna valaki. Hoznunk kellett volna neki fürdőgatyát.

– Nehéz lenne a fürdőgatyába elég követ dugdosni! – magyarázom. – El kell nehezítenünk, ha pedig lesüllyed a fenékre, és mégis megtalálják, nyilvánvaló lesz, mi történt.

– De ezek nem igazán nehéz kövek. Nem fog lesüllyedni.

Igaza van.

– A horgony – mondom.

Felhúzzuk. Egy sárga műanyagkötélhez rögzített láncon lóg. A svájci bicskával, amellyel négy héttel ezelőtt a hajnali hajótúrán az epertortát vágtuk fel, átnyessük a műanyagot. Szorosan Pfeff dereka köré kötjük a kötelet.

Penny hirtelen megáll, és eltakarja az arcát a kezével.

– Mi a baj? – kérdezem. Bár természetesen minden baj.

– Nem szabadna ezt tennünk.

– Most már be kell fejeznünk.

– Képtelen vagyok rá.

– Dehogysis!

Rám emeli a tekintetét.

– Most azonnal haza kéne mennünk, és be kéne vullanunk az igazat mindenkinek. Még nem késő meggondolni magunkat.

– Nem.

– Meg fogják érteni. Elmondjuk nekik... nem tudom, mit mondjunk nekik, de felhívjuk a rendőrséget, és...

– Penny! – Próbálok halkán beszélni. Higgadtan.

Elmagyarázom neki és Bessnek, hogy mi történne azzal, aki megölte Pfeffet.

Azt is elmondom, mi lenne Penny sorsa.

– Meghalt – jelentem ki. – Nem volt jó ember. Egyszerűen túl kell esnünk rajta, aztán próbáljuk kitörölni az emlékeinkből. Kiváló hazugságokat fogunk gyártani, és végül mi is elfelejtjük az egészet. Nem említjük többé. Nem beszélünk róla, és gyakorlatilag megszűnik.

– Én nem tudom elfelejteni – mondja Penny.

– De el tudod. Ahogy Rosemaryt is elfelejtetted.

Penny döbbenetesen néz rám.

– Nem felejtettem el Rosemaryt!

Elkerekedik a szemem.

– Márpedig nem! – erősködik.

– Hát, én nagyon úgy látom.

– Minden egyes nap gondolok rá.

Bess bólint.

– Én... talán furcsán hangzik, de Rosemaryhez szoktam imádkozni. Mintha egy angyal lenne, vagy ilyesmi. Elalvás előtt. Szeretem azt hinni, hogy lát minket. – Megborzong. – Bár most inkább nem.

Ezt meg kell emésztennem. Soha nem beszélnek róla. Egy szót sem szóltak azóta, hogy Pennyvel fent voltunk a padláson, és rákiabáltam Bessre.

– Nem látszik rajtatok, hogy akár egy másodpercre is eszetekbe jutna Rosemary – vallom be.

– Anya és apa nem szeretnek róla beszélni – mondja Bess. – Túl nehéz. Igazság szerint próbálok tiszteletben tartani az érzéseiket.

– Én senkinek se szeretem kimutatni az érzéseimet – ismeri be egyszerűen Penny. – Az olyan, mintha meztelen lennék.

– Szóval képesek vagyunk rá – ismétlem határozottan. – Jók vagyunk benne.

– Miben? – kérdezi Penny.

– A színészkedésben. Egész évben úgy tettünk, mintha minden rendben volna, csak ezt kell folytatnunk. Már alaposan belerázódtunk. Ez amolyan családi szokás. És egy idő után *tényleg* minden rendben lesz. Értitek?

Bólintanak.

– Csak ezt a következő szakaszt kell átvészelnünk, a többi már gyerekjáték lesz. *Nincs más út, csak keresztül* – idézem apa mottóját.

Bess tartja a horgonyt.

Megfogom Pfeff vállát.

Penny megragadja a lábát.

Felemeljük, és fellépünk az ülésekre. A csónak megbillen a súlyunktól, ami az egyik végében összpontosul, de nem borul fel, és

mi sem borulunk ki belőle.

Bedobjuk a tengerbe Lor Pfeffermant a derekára kötött horgonnyal együtt.

Nézzük, ahogy lesüllyed a teste.

– „Csontja korall legalul” – idézi Penny Shakespeare-t. – „Gyöngyök a szeme helyén.” [\[3\]](#)

61.

Beindítom a motort, és elindulunk. Hamarosan, amikor már fogalmunk sincs, hol dobhattuk le Pfeffet, újra leállítjuk a csónakot.

Átöltözünk – fürdőruhába és strandruhába, amelyeket Bess hozott.

A pulóverünket is magunkra húzzuk.

A szüleink tartanak egy öngyújtót a csónakban, azzal égetjük el a móló feltakarításához használt papírtörölköt. Feldobjuk a levegőbe az égő papírokat és figyeljük, ahogy semmivé foszlanak. Apró, narancssárga szikrák szemerkélnek a vízre, majd kialszanak.

Kinyitom a whiskey-s üveget, és csendben adogatjuk egymásnak. Háromnegyed négy van.

Befekszünk a ponyva alá, a csónak padlójára. Nehezünkre esik elaludni.

– Emlékeztek, amikor anya egyik barátja elvitt minket kempingezni? – szólal meg Bess.

– Ühüm – mondom, bár nem igazán emlékszem. Csak homályos képek élnek bennem nyárson sült hot dogokról és rikító sárga hátizsákokról, amelyekbe a cuccainkat raktuk. Ennyi.

– Azt hiszem, csak hároméves lehettem – mélézik Bess. – Akkor is így aludtunk együtt egy takaró alatt. Túl kicsi voltam még a kempingezéshez.

– Rápisiltél a matracra – mondja Penny.

– Nem igaz!

– Jaj, dehogynem! Arra ébredtem, hogy Bess lepisilte az egész lábamat. Ki kellett mennem a patakhöz megmosakodni abban az iszonyú fagyos vízben. A matracunk is tocsogott a pisiben, és mindent bele kellett tennünk egy fekete műanyag zsákba, hogy otthon anya kimossa.

– Ki volt az a fickó? – kérdezi Bess. – Miért akart elvinni minket kempingezni?

– Fogalmam sincs – vallja be Penny. – De emlékszem, hogy adott egy zacskó színes gumicukrot Carrie-nek. Azt mondta, hogy „adj a húgaidnak is”, de teljesen rábízta. Egyszerre mindig csak kettőt adott, mintha ő lett volna a gumicukrok királynője.

– Buddy – mondja Bess. – Így hívták.

– Erre meg hogy emlékezhetnél? – kérdezi álmosan Penny.

– Sokkal fejlettebb az agyam, mint hinnéd.

– Buddy Kopelnick? – kérdezem gyanakodva.

– Talán – válaszolja Penny.

Buddy Kopelnick elvitt minket kempingezni. Elvitt engem kempingezni.

– Kopelnick? – kérdezi Bess.

– Igen, így hívták – mondom, és lassan visszatérnek az emlékeim.

– Hot dogot süttünk nyárson. Egy papírtányérra nyomta a ketchupot, és abba mártogattuk bele.

– Először csak téged akart elvinni – idézi fel Penny. – Mert te voltál a legnagyobb. De én a földhöz vágtam magam, mire anya nekem is megengedte, hogy elmenjek. Aztán Bess is hisztizett egyet, így mindhárman mentünk.

– Nem vall anyára, hogy csak úgy elengedett egy idegen fickóval kempingezni – tűnődik Bess.

– Régi barátja volt – mondom.

Próbálok felidézni Buddy arcát, de nem sikerül. Semmit sem tudok felidézni belőle. Csak a virslire emlékszem, és miután elmesélték a történetet, már az is feldereng, ahogy Penny ordítva mossa a lábát. Égszínkék atlétasortot viselt, és a piszkosfehér tornacipője ott hevert a patak partján. Arra is emlékszem, hogy a rózsaszín gumicukrokat megtartottam magamnak, csak a feketét és a zöldet adtam oda a húgaimnak, mivel azokat nem szerettem. Felrémlik Bess ragacsos keze, ahogy tenyérrel felfelé újabb darabokért kuncsorog.

De Buddy arcát teljesen elfelejtettem. Mintha soha nem is létezett volna számomra. Buddy Kopelnick csak egy régi fotón maradt meg, arról is lekaparták.

Bess és Penny hamar túlteszik magukat rajta. Becsiccsentve éneklük, hogy „Baj van a részeg tengerésszel”.

Pont azt teszik, amit kértem tőlük. Amit a Sinclairek állandóan tesznek.

Színlelnek. Hazudnak. Próbálják jól érezni magukat.

Amikor felkel a nap, a négy termosz közül háromnak megisszuk a tartalmát. Felfaljuk a burgonyaszirmot is.

Mesélek nekik Rosemaryról, hogy hogyan csipszeztünk mi ketten, amikor még élt.

Bess inna még whiskey-t, de nem engedem. Józanul, tengervíz- és kávészagúan kell visszatérnünk.

Inkább öntünk a negyedik termoszból a saját bögréinkbe. Pfeff magas termoszába egy csomó piát töltünk, de azért helyet is hagyunk bőven, azt a látszatot keltve, legalább a felét megitta. Fogalmunk sincs, mi az eljárás az ujjlenyomatokkal, lehet, hogy rá kellett volna nyomnunk a termoszt Pfeff szájára és kezére, de már késő, ezért letöröljük az egészet egy strandtörölközővel, és ebben a szövegben állapotunk meg: a termosz a kupakjával együtt a vízbe esett. Valószínűleg ezért tűntek el róla az ujjlenyomatai. Ha valaki kérdezné. De megnyugtatom a tesóimat, hogy a rendőrség szinte biztosan nem őrzi Pfeff ujjlenyomatát. Ezért nem számít, mi van a termoszon.

Megesszük a cukormázás kekszeket.

Bedobjuk a whiskey-s üveget az óceánba.

Egy törölközővel újra meg újra áttöröljük a csónak ülését, ahol Pfeff hevert. Aztán a törölközőt is befújjuk tisztítószerral, kiöblítjük a vízben, kicsavarjuk, és kiterítjük száradni. Elővesszük Pfeff vérfoltos szürke pólóját, a pulóveremet és mindent, amit előző éjjel viseltünk. Szorosan betekerünk vele egy jókora követ. Azt a

gömbölyű csomagot is elsüllyesztjük. Lassan merül alá, de aztán eltűnik.

– Nyugodj békében, jó kis szürke top! – mondja Bess.

– Nyugodj békében, legjobb farmersortom! – mondja Penny.

– Ég veled, rózsaszín pulóverem! – teszem hozzá.

Ez sokkal több annál, mint amit Pfeff testének elsüllyesztésekor mondtunk. De semmi értelme firtatni, miért.

Amikor megbizonyosodunk róla, hogy a hajó állapota kifogástalan, úszunk egyet, bevizezzük a hajunkat és fürdőruhánkat. Később, amikor visszatérünk Beechwoodra, meggyőzően nedves lesz a ruházatunk, akárcsak a törölközőink.

Az egyik törölközőt, Pfeff törölközőjét szépen összehajtva hagyjuk. Összegyűrjük a szobájából elhozott pólót, és ledobjuk a csónak padlójára, a cipője és zoknija mellé, mintha az úszáshoz vette volna le őket.

Letörölgetjük az ujjlenyomatainkat a fújós tisztítószer flakonjáról, majd azt is a tengerbe dobjuk.

Olyan messzire vagyunk a parttól, hogy nem is látjuk a földet, de az iránytű segítségével hazatalálunk.

Reggel 6 óra 48 perckor érünk vissza a mólóhoz.

62.

Kikötjük a csónakot, és úgy hagyjuk, rendetlenül. Végigszaladunk a mólón.

Tippert, Ludát és Harrist Clairmont konyhájában találjuk, ahol kávé és fahéjas tekercs illata terjeng. Megrökönyödnek, amikor berontunk.

A lányok egymás szavába vágnek. Penny sír. Bess sír. Én is sírok.

Elhadarjuk, hogy egy kis hajnali hajótúrára mentünk Pfeff-fel. Vele vezettük be ezt a kalandos szokást, hogy a tengerről élvezzük a napkeltét.

Pfeff hozott kávé,
mi vittünk rágcsálnivalót, és
mi tényleg

azt hittük, hogy Major és George is velünk fog tartani, de nem jöttek. Nem is értjük, miért. Pfeff ötlete volt, talán elfelejtett nekik szólni. Vagy lenyomták az ébresztőt.

Mindegy, szóval kihajóztunk, ahogy szoktunk, csak most Bess is velünk tartott.

És Pfeff furán viselkedett, talán
be volt rúgva.

Ide-oda rángatta a kormányt,
marhászkodott,
és igazság szerint,
becsszóra,

akármilyen hihetetlen, hogy valaki
reggel hatkor részeg legyen, ő tutira az volt,
mert összevissza dalolászott és idéetlenkedett.

Próbáltuk rávenni, hogy egyen egy kis reggelit, de nem akart,
és amikor megállította a hajót, beugrottunk úszni, ahogy szoktunk.

Talán jobb lett volna, ha valahogy megakadályozzuk Pfeffet az úszásban, hiszen tilos beugrani a tengerbe,
miután alkoholt ittunk,
és általában nagyon óvatosak vagyunk, de akkor nem gondolkodtunk.

Igazság szerint

Carrie rákiáltott:

– Ne ugorj be, Pfeff! – De ő csak nevetett, és mégis beugrott.

Aztán úsztunk, és Pfeff eléggé eltávolodott a csónaktól, nagyon messzire, de tovább nevetett, és minden rendben volt. Utána Penny kimászott a vízből.

Éppen a peremen áthajolva beszélgetett Bess-szel, amikor hirtelen valami baj történt a horgonnyal. A sárga műanyag izé, a horgony láncos részéig vezető kötél, teljesen el volt kopva, és Penny egy *csobbanást* hallott, majd így szólt:

– Úristen, azt hiszem, elszakadt a kötél!

Carrie és Bess is kimászott a vízből, hogy megnézzék, mi történt, aztán felhúztuk a horgonyt, de már nem volt ott. Szétfoslott a kötél.

Azzal voltunk elfoglalva, és féltünk, hogy nagyon fogsz haragudni ránk, apuci, amiért elveszítettük a horgonyt, bár nem tehattünk róla,

de igazság szerint

előtte nem ellenőriztük a kötél erősségét, holott tudjuk, hogy minden alkalommal ellenőrizni kell a kötelet, ha felvonjuk a horgonyt, de mindegy,

igazság szerint

teljesen össze voltunk zavarodva, és amikor felnéztünk,

Pfeffet nem láttuk sehol.

Hívtuk és szölongattuk, mindenhol megnéztük, de egyszerűen nem találtuk.

Elmerült.

Nyom nélkül eltűnt.

Beindítottuk a csónakot és körbejártunk, kerestük és kutattuk, kiáltoztuk a nevét, de nem volt sehol.

Talán egy
cápa járt arra, hiszen tudod, hányan pletykálnak
cápákról ezekben a vizekben, bár mi még egyet sem láttunk soha,
de lehetséges, hogy azért történt, mert
részeg volt,
és fulladozni kezdett, vagy belélegezte a vizet, és fogalmunk
sincs, hogyan, de elsüllyedt.
Szólongattuk, kerestük és kutattunk utána, aztán
inkább hazajöttünk hozzátok,
anya és apa.
Annyira megijedtünk!

63.

Tipper fel akarja hívni a rendőrséget, de Harris bizonytalan. Azt mondja, nem akarja bevonni őket. Azt mondja, ez családi ügy.

Anya szerint véletlen haláleseteknél ki kell hívni a rendőrséget. Esetleg meg is találhatják Pfeff testét. Talán még életben van.

– Már nem él – mondom.

– Nem lehet kizárni – ellenkezik Tipper. – Talán belekapaszzkodott egy bójába, vagy próbál partra úszni.

– Nem volt sehol – erősködöm. – Kerestük.

– Nem akarom, hogy rendőrök jöjjenek a szigetre – jelenti ki Harris.

– Drágám, kérlek! – esedezik Tipper. – Tisztességesen kell eljárnunk a fiúval kapcsolatban.

Végül apa beleegyezik, és Tipper felhívja a rendőrséget – de három órával később érkezik meg a csónakjuk, és akkor már Tipper is elismeri, hogy ha lenne bármi remény, akkor Pfeff már partot ért volna.

Nagyon komor és nyugodt, amikor a rendőrhajót fogadjuk a személyzeti kikötőben. Két egyenruhás Martha's Vineyard-i tiszt lép a mólóra. Mindketten vörös hajú, fehér bőrű férfiak. Az egyik természetes és fiatal, valóságos bivaly. A másik szálkás, törődött külsejű és egy kicsit idősebb, inkább egy pitonra hasonlít.

Biztosítanak minket róla, hogy egy egész csapat keresi Pfeffet a tengeren. Kérdéseket tesznek fel azzal kapcsolatban, hogy hol horgonyoztunk, amikor meghalt.

Hazudunk.

Elfogadják a kávékat anyától. Azt mondják, sem Majorrel, sem George-dzsál, sem Ludával, sem Gerrarddal nem kell beszélniük, de a szüleimmel röviden szót váltanak, és kifaggatnak engem is, Pennyt is és Besst is, külön-külön.

Mindhárman begyakoroltuk a történetet.

Az étkezőben ülök le a rendőrtisztekkel. Fáj a bőröm a fáradtságtól, de rákényszerítem magam, hogy a szemükbe nézzek.

Hánykor vittétek ki a hajót?

– Fél hatkor. – Tudom, hogy anya ébresztője 5:45-kor csörög.

Az borzasztó korai.

– Meg akartuk nézni a napfelkeltét. – A reggeli újságból néztem ki az időpontot.

De a kamaszoknak az is nagyon korai, ugye?

– Nem először csináltuk – mondom. – Megkérdezhetik George-ot és Majort is. Igazság szerint ezt a kiruccanást a szokásosnál is korábbra terveztük, uram, mert reméltük, hogy Bess húgom még aludni fog, így lerázhatjuk. Tudják, mindent együtt akar csinálni a nagyobbakkal. Levakarhatatlan.

A korai indulást tehát elrettentésnek szántátok.

– Igen, uram.

Mégis veletek tartott.

– Úgy van.

Anyukád szerint te együtt jártál azzal a fiúval, Lawrence-szel. A barátod volt.

– Ezt mondta, uram? – Ebben a részletben is megegyeztünk Pennyvel és Bess-szel. – Én soha nem neveztem a *barátomnak*. De igen, volt köztünk valami. Egy kis nyári flört. Ő találta ki, hogy menjünk el hajózni. – Ez is a sztori része: hogy Pfeff és én nem gondoltuk komolyan. Hogy tisztázni akarta, mi van közöttünk, ezért elhívott csónakázni. Reméljük, ezzel majd meggyőzhetjük George-ot és Majort is.

Szóval ötkor talákoztak?

– Fél hatkor. A húgaimmal vittünk ennivalót a nagy házból, és Pfeff... úgy értem, Lor, Lawrence... kávért rakott be meg törölközőket, meg ilyesmit.

Mondja el, mi történt ezután!

Ugyanazt a történetet mesélem, amit a szüleimnek is beadtunk. Hogy részegnek látszott. Hogy nem lett volna szabad elengedni

úszni. Hogy akár cápa is megtámadhatta.

– Önök szerint megfulladt?

Nem kizárt. A fulladás meglepően halk és gyors. Ezen a területen minden évben sokan fulladnak meg.

– Olyan volt, mintha egyszerűen eltűnt volna. Egyik pillanatról a másikra.

Az emberek hatvan másodperc alatt vagy akár még gyorsabban elsüllyednek. Nagy részük integetni és kiáltani sem tud. Egy fiziológiai reakció leállítja őket.

– Mi nem hallottunk semmit. A horgonnyal voltunk elfoglalva. Elszakadt a kötél, ami tartotta a horgonyt.

A tisztek leírnak valamit a horgonyról.

– Ivott – teszem hozzá. – Nem esküdnék meg rá, de szerintem igen. Talán a termoszában lehetett valami.

Ühüm. *Egy csapatunk jelenleg is keresi a holttestet.*

– Búvárokat is küldenek? – Azt mondtuk a tiszteknek, hogy Pfeff nem ott fulladt meg, ahol hagytuk, hanem nagyjából egyórás hajóútra onnan, de azért... szeretném tudni.

Igen, kisasszony. Egy búvárcsapatot.

– Atyaég! És mennyi ideig fog tartani?

Pár napig.

– Szólnak nekünk, ha megtalálják?

Természetesen.

És elengednek, egyelőre.

Később még folytatjuk a beszélgetést. Ne félj! Ez mind a szokványos eljárás része.

További rendőrök érkeznek a szigetre. Civil ruhát viselnek. A jelek szerint Guzzlert akarják átkutatni. Rosemary régi szobájából lesem őket az ablakon keresztül.

Mindent lefotóznak. Megnézik a táskáinkat és a félig kiürült uzsonnás dobozainkat. A nedves törölközők és a mázas kekszek csomagolásainak kupacaiban matatnak. Lesem, ahogy kinyitják az összes termoszt. Megszagolják a tartalmukat. Magukhoz veszik Pfeff pólóját, cipőjét és zokniját. Megnézik az eltűnt horgony kötelét.

Harris is lemegy üdvözölni őket, nyomában a kutyákkal. Egy percen keresztül beszél velük, aztán elindul vissza a ház felé. Ekkor észreveszek valamit.

Eltűnt a deszka.

A deszka, amelyet lefújtam fertőtlenítőszerrel és kimostam a tengerben.

Tudom, hogy visszaraktam oda, ahol egész nyáron hevert. Tudom, hogy így volt.

De csak hűlt helyét találom.

64.

Meg akarom kérdezni a tesóimtól, hogy hova lett a deszka, de Penny, Bess és én megegyeztünk, hogy egy szót sem szólunk egymáshoz aznap. Tudjuk, hogy nehéz lesz ellenállni a kísértésnek, de félünk, hogy valaki kihallgat minket. Nem éri meg kockáztatni. Sírva fogadjuk anya vigasztalását. Külön-külön meséljük el a történetet Majornek és George-nak.

A nap végén a rendőrség elmegy. Később felhívják anyát. Azt mondják, hogy egyelőre nem találták meg a holttestet, de a bűvárok másnap visszatérnek.

Közben értesítik Pfeff szüleit is.

Major és George szervezni kezdik, hogy másnap reggel elutaznak.

Szomorúan fogyasztjuk el odabenn a vacsorát. Tipp tányéralátéteket és borospoharakat tesz ki. Ludával egyszerű tésztát találunk fel húsmártással, utána salátát és sajttalat.

Többnyire némán eszünk. Bess sír egy kicsit. Penny rászól: – Jaj, hagyd már abba, te ismerted őt a legkevésbé közülünk! – amitől Bess csak még jobban sír, míg végül kénytelen felállni az asztaltól.

George, aki zakót visel, és üzletember módjára oldalra lapítja a haját, megpróbál beszédbe elegyedni apával, Major pedig fekete pólót vett fel, és gyászos hangulatban bámulja a tésztáját. Szinte hozzá sem ér.

Később Pennyvel lesétálunk Goose-hoz. Felajánljuk a fiúknak, hogy segítünk nekik bepakolni. Tipper kért meg minket. Kötelességünk gondoskodni a jó közérzetükről.

George és Major nem törődnek a pakolással. Az utolsó pillanatra akarják hagyni, hogy aztán majd összecsapják. Inkább megkérdezik, hogy akarunk-e filmet nézni. Mind a négyen felkucorodunk a

kanapéra a régi pamutpokrócok alá, és újra megnézzük a *Mary Poppinst*.

A film felénél Bess is betoppan.

– Sajnálom, hogy leharaptam a fejed a vacsoránál – mondja Penny váratlanul.

Bess bólint.

– Egyszerűen csak sok.

– Igen, *sok* – vágja rá Penny. – Vigyáznunk kell a mi Bessünkre. – Int neki, mire Bess kettőnk közé bújik.

– Tesószendvics – állapítja meg Bess.

– Jaja – bólintok. – Jól vagy?

– Igen, jól.

– Kér valaki egy sört? – kérdezi George, aki közben a hűtőhöz ment. – Pereckeveréket?

– Egy Tab jó lesz – feleli Bess. – És a pereckeverék. Igen.

George összekever egy adag peracet egy zacskó csokiszirommal, cukormázás mini gabonapehellyel és egy zacskónyi apró mályvacukorral.

– Egész jól megtanultam főzni ezen a nyaraláson – közli szenttelenül, miközben visszaül, és odaadja Bessnek a Tab sört.

Mindnyájan belenyúlunk a perces mixbe, és marékszám faljuk a sós-édes csemegét. Major újra elindítja a filmet.

Jó, hogy végre nem kell beszélünk és színlelnünk, csak a filmet nézzük önfeledten.

Amikor vége, a fiúk koccintanak Pfeffermanre.

– Vicces srác volt, a fütykös megszállottja, és teniszjátékosnak meglehetősen tunya – emlékezik George, és felemeli a – talán már harmadik – sörösdobozát. – Hatodikos korunk óta barátoktunk, ő volt a Germantowni Barátok Iskola polgármestere, aki mindenkiel törődött, csapnivaló túrázó, de egész jó tengerész. Nem félt a cápáktól, bár talán kellett volna. Milliószer megnevettetett, és ezért örökké hálás leszek neki. Pfeff, barátom, remélem, boldog vagy odafent. Mindig legyen hideg söröd és szőke nő!

Major feláll.

– Pfeff, egy igazi seggfej voltál, de ezt tudtad magadról, sőt, ezzel együtt is sikerült megkedveltetned magad. Nem sokan képesek erre. Lehetetlen zoknikat hordtál. Hogy őszinte legyek, nem tudtam, jó ötlet-e itt nyaralni, amikor George úgy döntött, hogy elfogadjuk a meghívást. Csak annyit tudtam rólad, amit az előbb elmondtam. De néhányszor egész jól elbeszélgettünk, Lor Pfefferman. Szerintem külön utakon jártunk volna Amherstben, de itt, Beechwoodon közösen rendeztük meg a táncos bulikat és az éjféli úszásokat. Meg voltak hajnali hajótúrák, cigizések a szürkületben, és élvezhettük a vizet és a napkeltét. Örülök, hogy még egy utolsó hajnali kalandra eljutottál, és ha már muszáj volt menned, akkor tökösen módon bevállaltál egy cápatámadást. Nyugodj békében, Pfeff!

Úgy néznek rám, mintha én is mondani akarnék valamit.

Felállok. Nem mertem inni, mert félttem, hogy elszólnám magam, és kodeint sem vettem be, nehogy elszundítsak az átvirrasztott éjszaka után. Felemelem a kólás dobozomat.

– Ezt Pfeffre! Könnyedén elcsavarta a nők fejét, időnként szélhámoskodott, viszont álmodozó is volt. Elsőrangú szoknya- és citromvadász volt. Olyan menő fazon volt, hogy mindig megbocsátották neki a botlásait. Kellemes, hosszú álmodot kívánunk neki!

Savanyú íz marad a számban a szavak után, bár egy részük igaz. Ugyanakkor egy csomó mindent nem mondhatok el róla.

Nemi erőszakra is képes volt.

Kegyetlen volt. Sunyi. Megbízhatatlan.

– Penny! – szólal meg George. – Te is akarsz mondani valamit?

Pennyn látszik, hogy elszorult a torka. Megrázza a fejét.

Bess, aki mindig törekszik „helyesen” cselekedni az adott pillanatban, helyette is feláll. Tartok tőle, hogy mond valami hülyeséget. Feszültnek és kimerültnek tűnik. A haja lelapult és koszos, a legmelegebb pulóverét és egy régi farmerét vette magára. Odanyújtom a karomat, és megszorítom a kezét.

Ne vadd be!

Ne törj meg!

Légy erős!

– Örülök, hogy megismertelek, Pfeff – böki ki Bess. – Köszönöm, hogy vacsora alatt megneveltettél, meg azt, hogy egyszer hoztál nekünk hideg üdítőt a strandra, és azt is, hogy homoki rákot fogtál Tomkinnal. Kösz, hogy olyan kedves voltál anyával. Nyugodj békében!

Visszaül.

George pattogatott kukoricát csinál a mikrohullámú sütőben, és mivel egyikünk sem tudja, mit tegyünk ezután, megint elindít egy filmet. *Fletch*.

Alig kezdődik el, Penny és Bess elalszik. Penny a vállamra hajtja a fejét.

Kis idő múlva George megállítja a filmet, hogy kimenjen a mosdóba, én pedig Majorhöz fordulok.

– Te nem kedvelted annyira Pfeffet, ugye? – kérdezem.

Major egy percig habozik, elpirul. Aztán megrázza a fejét. – Ha már így rákérdeztél, nem. Mármost sajnálom és meg vagyok döbbenve a halálhíre miatt, de nem.

– Miért nem?

– Egyrészt ez az ide-oda csapongás közted és Penny között. Ez annyira közönséges volt. Bár gondolom, te megbocsátottál neki.

Bólintok.

– Meggyőzően tudott bocsánatot kérni – hazudom. – Ha eljutott odáig.

– Csakhogy volt ez a mániája – veti közbe Major –, mintha minden az övé lett volna, mintha bármibe beletenyerezhetett volna. Melegviccek. A szüleim spirituális szokásaira való célozgatások. Egyáltalán, milyen ember az, aki mások vallásán poénkodik? Mióta oké ez? Persze, voltak jó tulajdonságai is, említettem is őket. De legbelül, a lelke mélyén szerintem csak magával törődött. Senki mást nem tartott embernek. – Major vállat vont. – Játékszerek voltak számára.

George visszajön, de nem nézzük meg a film végét. Felkeltem Besst és Pennyt, és mindhárman megöleljük a fiúkat. Megerősítjük: Micsoda megrázkódtatás! Rettenetes! Hihetetlen, hogy tényleg meghalt. Annyira sajnáljuk, hogy így ért véget a nyaralásotok! Úgy örültünk, hogy eljöttetek, nyugodtan gyertek vissza Beechwoodra bármikor... Jóllehet pontosan tudtuk, hogy soha nem jönnek vissza.

Miközben Pennyvel és Bess-szel átsétálunk a sötétben Clairmontba, suttogva elmondom a testvéreimnek, hogy eltűnt a deszka. Elkerekedik a szemük.

Penny azt mondja, nem mozdította el.

Bess is azt mondja, hogy nem nyúlt hozzá.

– Nem tudom, ki csinálta, de őrülség volt. Fel tudjátok fogni? – kérdezem. – Ha valaki megtalálja elrejtve, gyanút fog. Szó szerint ugyanazon a helyen hevert a citromvadászát óta. Ha a zsaruk rábukkannak a pincében vagy az ágyatok alatt, vagy bárhol, akkor nyakig szarban leszünk.

– Bah! – dühöng Penny. – Pont ezért nem nyúltam hozzá!

Mindketten Bessre nézünk. Komolyan megrázza a fejét.

– Nálam nincs – közli.

– De valamikor elvetted onnan? – kérdezem. – Csináltál vele valamit?

– Mondtam már, hogy nem – ismétli. – Még csak nem is jártam a mólón.

Nem marad más hátra, mint hazamenni és lefeküdni.

Félek, hogy megint megjelenik Rosemary, azok után, ahogy legutóbb egyedül hagytam, illetve azok után, amit a húgaimmal előző éjjel és ma elkövettünk. De nem látom sehol, és a Halcion ellenállhatatlan sötétségbe taszít.

65.

Munkások jönnek, és szétszedik a kikötőt. Felhalmozzák az érdes, kopott deszkákat a homokon, és végül eltalicskázzák őket.

Világos színű faanyagból építik fel az új mólót, ugyanolyan formájúra, csak kicsit szélesebbre. Itt-ott kijavítják a sétányt, a kerítéseket és a lépcsőket is. Az egész szigetet betölti a szerszámaik kopácsolása.

Négy napig tart.

Anya és Luda a pincétől a padlásig kitarakták Pevensie-t. Elküldik Tomkin és Yardley összes holmiját az anyjuk címére, Dean bácsi dolgait pedig az övére.

Harris csak egy dolgot mond el nekem Dean bácsi távozásával kapcsolatban: – Vele már nagyon nem értjük meg egymást.

Tipper négy szemközt hozzáfűzi, hogy a szakítás „elkerülhetetlen volt, és apádnak teljes mértékben igaza van”.

Gerrard, a kertész teljesen elkenődött Pfeff halála miatt. Érzékeny ember, és maga a tény, hogy két éven belül már a második ember fullad vízbe, arra készteti, hogy inkább a szárazföldön keressen munkát magának. Udvariasan elbúcsúzik tőlünk, és nem is tér vissza.

Rosemary nem ad hírt magáról. Elviselhetetlen a gondolat, hogy megbántottam. Akkor mentem el, amikor a legjobban szüksége volt rám. Azzal, hogy magára hagytam, lenulláztam az összes eredményemet, amit ezen a nyáron megvalósítottam annak érdekében, hogy érezze: szeretik és biztonságban van.

Nem tudom, hogyan tehetném jóvá. Egyszerre félek találkozni vele... és vágyom is rá.

A móló elkészülése utáni napon Pfefferman szülei eljönnek a szigetre. Tipper felajánlotta nekik, hogy összecsomagolja és hazaszállíttatja Pfeff holmiját, de a holttest keresése még nem

fejeződött be. Pfeff szülei is jelen akarnak lenni, hogy beszéljenek a rendőrséggel. Anya úgy érezte, jó vendéglátóként kell fogadnia őket.

Harris veszi fel Pfeffermanékat Woods Hole-ban. Családunk többi tagja az új mólón várakozik. Bemutatkozunk, és elmondjuk nekik, hogy nagyon sajnáljuk.

Pfefferman úr széles, szögletes formájú kövér ember, mintha a teste belenőtt volna doboz alakú üzleti öltönyébe. Ugyanolyan sűrű haja van, mint a fiának, és kis drótkeretes szemüveget hord. A felesége olasz származású. Akcentussal beszél, testhezálló fekete nyári ruhát és magassarkút visel. A haja teljesen egyszínű barna, amelyet csak a festék produkálhat.

Bess szája megremeg, amikor üdvözli őket.

Penny a lábára szegezi a tekintetét.

Én belenézek Pfeffermanék szemébe, és azt gondolom magamban: *Bántani akarta a húgomat. Aztán persze helyesbíték: Már kora reggel be volt rúgva. Túl messzire úszott a csónaktól. Nem figyeltünk oda, és elmerült. Nagyon sokáig kerestük.*

Tipper Pevensie-ben szállásolja el Pfeffermanékat. Goose-ban még mindig felfordulás van, mintha a fiúk egy hurrikánt hagytak volna maguk után.

Valószínűleg úgysem szívesen aludnának Pfeff hálójelyén.

Bess-szel és Pennyvel megegyezünk, hogy soha nem maradunk egyedül Pfeff szüleivel. A lehető legkevesebbet beszélünk velük. Luda éjjelre kimenőt kap, ezért felajánljuk Tippernek, hogy segítünk elkészíteni a vacsorát. Csipegetnivalónak mini quiche-t készít, amit csak a legkiválóbb bostoni társaságoknak szokott. Bess, aki sokkal jobban főz, mint Penny vagy én, kinyújtja és kiszaggatja a quiche tésztáját, és minden sütőformába tesz egy kicsit. Lesz még bárányborda, krumplicsusz és mentás fejjessaláta. Desszertnek szederfelfújt lágy tejszínhabbal.

Csendben vacsorázunk. Harris a kiadóvállalatáról beszél. Tipper és Mrs. Pfefferman a főzésről társalog, meg a kardiós edzésről, és anya megemlíti, „milyen nagy öröm volt” megismerni Pfeffet. „Annyira udvarias fiú volt.”

Miután befejezzük az evést, Bess és Penny kimentik magukat, és bemennek a társalgóba tévét nézni, Pfeff anyja pedig egy fotóalbumot vesz elő a táskájából. Hatalmas a mérete, kifakult, gólyamintás szövettel borították be, talán a babaváró bulin kaphatta.

Felállok, hogy kimenjek. Nem akarok a kelleténél tovább Pfeffermanék társaságában maradni, és képeket sem akarok látni arról a kisfiúról, aki kamaszként már úgy vélte, bármelyik lány teste az övé lehet, csak mert szépen kéri. De amikor Mr. Pfefferman kimegy a tornácra cigizni, Tipper elkapja apa karját. – Harris, maradj itt, és nézd meg a fotókat! Elvesztették a fiukat – mondja. Aztán Mrs. Pfefferman felé fordul. – Mi is elvesztettük egy kislányunkat – vallja be. – Tavalý. A mi Rosemarynk is ugyanebben az óceánban halt meg.

Moccanni sem tudok.

Elvesztettük a kislányunkat. A temetés óta senki sem mondott ilyet. Anya a temetés óta semmi jelét nem adta annak, hogy hiányérzete van. Valahányszor felhoztam, csak annyit mondott: *Rosemary nincs itt. Mindnyájan szeretnénk, ha itt lenne.* Aztán tovább hangoztatta, nem, nem szabad a nehézségeken rágódni, örömteli életet kell élni.

És tessék, ő maga hozza fel a témát.

– Tényleg? – kérdezi Mrs. Pfefferman, és a szájához kapja a kezét. – Jaj, Tipper! Nagyon sajnálom.

– Nem, nem. Már régen történt. Pfeff... úgy értem, Lor... csak most ment el. Szörnyű megrázkódtatás ért titeket. Nem illik magamról beszélnem.

Apa Tipper vállára teszi a kezét. Nem tudom biztosan, hogy vigasztalni akarja vagy elhallgattatni.

– Nincs annál rosszabb, mint elveszíteni egy gyereket – mondja Mrs. Pfefferman. – Az a dolguk, hogy túléljenek minket.

– Olyan kicsi volt – mondja anya elcsukló hangon. – Szeretett úszni. Hagytuk, hadd ússzon, nem felügyelte senki. Azt hiszem, soha nem fogok megbocsátani magamnak.

– Mindennap hiányzik nekünk – teszi hozzá apa. – Ez soha nem fog elmúlni.

– Hiányzik nektek? – fakadok ki. Megdöbbenve hallom, hogy ő is úgy érez, mint én.

– Igen.

Bámulom apa arcát, amely most is olyan ismerős és törődött, mint mindig, de ebben a pillanatban a bánat is feltűnik rajta, ami nagyon szokatlan.

– Nem hiszem el, hogy Lor meghalt – mondja Mrs. Pfefferman, és legördül egy könnycsepp az arcán. – Egyfolytában várom, hogy belépjen az ajtón. Nézd csak, ő volt a legdundibb kisbaba a földön!

Tudom, hogy ki kéne mennem, de a teremben uralkodó érzelmek örvényként húznak befelé. Megállok anya mögött, és nézem, ahogy Mrs. Pfefferman az albumot lapozgatja: képek a kisbaba Lorról, a kisgyerek Lorról, és végül az általam is ismert, kamasz Pfeffről. Cumisüvegből tejet iszik. Plüssállatot ölelget. Büszkén ül egy triciklin. Mesekönyvből olvas. Fánkot eszik.

Anya visszafogottan, de folyamatosan sír, miközben Mrs. Pfefferman albuma fölé görnyed, és kedves megjegyzéseket tesz: – Jaj, olyan kis vidámnak látszik! – Látszik rajta, mennyire szeretett téged. – Édes istenem, mennyire helyes volt! – Milyen magas lett! – Jó humora volt, ugye? – faggatja. – Ezen a képen hol vagytok? – Ez olyan hetedik-nyolcadik osztály környékén készült, ugye?

Mrs. Pfefferman egyre kevesebbet sír, de úgy tűnik, mohón várja, hogy az összes fotóját megnézzék és méltányolják.

– Nagyon kedves vagy – mondja anyámnak.

Apa ott ül mellettünk, arcát a kezébe temeti. Mr. Pfefferman a tornácon marad.

Az utolsó képen Pfeff a gimnáziumi ballagós ruhájában vigyorog valami bulin, és átkarolja George nyakát.

– Elszökött – vallja be Mrs. Pfefferman halkán.

– Tessék? – kérdezi Tipper.

– Elszökött otthonról, és nem mondta meg nekünk, hová ment – magyarázza Pfeff anyja. – Mi ketten a férjemmel... el fogunk válni.

– Ó, ezt nem tudtam.

– Honnan tudhattad volna? De nehéz évet tudhatunk magunk mögött. Otthon. És Lor... tudod, a fiúk általában nagyon haragszanak, amikor így összeomlik a világuk. A férjem nem engedte, hogy enyém legyen a ház. És pedig nem akartam kiköltözni. – Egy szalvétát csavargat az ölében, és még mindig halkán beszél. – Lor nem akarta otthon tölteni a nyarat, abban a feszült légkörben, de az apja szerzett neki munkát az ügyvédi irodában. Hivatalos feladatok, telefonok fogadása, meg ilyenek, mialatt a különböző titkárok sorban nyaralnak. Úgy véltük, jót tenne neki, ha még az egyetem előtt megtanulna felelősségteljes munkát végezni. Aztán egy este... ezt nem szabadna elmondanom, de nagyon összevesztünk a férjemmel. És másnap reggel Lor elment. Még üzenetet sem hagyott.

– Jaj, ne!

– Egy egész hétig nem keresett, és amikor végre felhívott, azt mondta, hogy George barátnőjének nyaralójában van. És nem jön haza. Azt mondta, örökre itt marad, de nem adott meg telefonszámot, semmit. Annyira mérges volt ránk, hogy egyszerűen... elszőkött. Az volt az egyetlen hívása, azóta nem hallottunk felőle.

– Biztos vagyok benne, hogy hazament volna hozzátok – vigasztalja anya. – Egyszerűen csak ki akart szakadni egy kicsit. Megtalálni önmagát. Egy ilyen jó fiú nem szökne el örökre.

Mrs. Pfefferman megtörli a szemét. Visszateszi az albumot a táskájába.

– Nagyon szerencsések vagytok, lányok – mondja nekem. – Csodálatos anyukátok van.

Mosolygok.

– Tudom.

– Nehogy fájdalmat okozzatok neki! – figyelmeztet. – Mindig legyetek kedvesek hozzá! Akkor is, ha öreg lesz és megöszül, ugyanúgy, mint most. Ha egyetemre mentek, mindig hívjátok és írjátok neki!

– Rendben.

Harris lassan feláll, mintha álomból ébredne.

– Odanézzetek, hány óra van! – jajdul fel Mrs. Pfefferman. – Sajnálom, hogy így elment az estétek.

– Jaj, örültem, hogy megmutattad a fotókat – mondja anya. – Együttérzek veletek.

– Hadd segítsek elmosogatni!

Tipper felnevet, és színlelt rémülettel a mellkasára teszi a kezét.

– Még mit nem! – mondja. – Azok után, amin keresztülmentél. – Hirtelen felveszi a serény vendéglátós hanghordozást. – Menjetek át Pevensie-be! Megtöltöttem az ottani kávéfőzőt, raktam reggeli-hozzávalókat a hűtőbe, de hét körül gyertek át ide, akkor veszem ki a muffinokat a sütőből, lesz gyümölcsle meg minden. De később is jöhettek, ha tovább szeretnétek aludni. A rendőrök megígérték, hogy délelőtt visszatérnek.

Pfeffermanék elmennek. Tipper megrázza magát, és elindul a konyhába.

– Majd én megcsinálom – mondom, és követem. – Engedd át nekem, jó? Menj aludni.

Anya habozik.

– Azért ajánlod, mert azt kérte, hogy légy kedves hozzám?

– Talán.

Tipper még soha senkinek nem hagyta, hogy egyedül rakja rendbe a konyhát. De átölel és bólint.

– Igenis hiányzik a mi Rosemarynk – mondja elcsukló hangon. – Istenem, de még mennyire!

– Nekem is. – Annyira, de annyira!

– Mindennap – mondja. – Az én kicsi lányom. Minden reggel fülelek, hátha meghallom a léptei zaját, aztán rájövök, hogy soha többé nem jön le a lépcsőn. Amikor megyek lefeküdni, elsétálok a szobája mellett, és bekukkantok, hogy ellenőrizzem... aztán rájövök, hogy nincs ott. Tudod, egyik este mintha láttam volna Rosemaryt. Amikor ideértünk a szigetre nyár elején, bejött a hálószobámba. Úgy nézett ki, mintha éppen akkor jött volna ki a tengerből, felkúszott

volna a mélyből, mintha számonkért volna azért, hogy nem vigyáztunk rá. Nem bírtam nézni a kicsi arcát, a nedvesen lógó hajtincseit. A legnagyobb hibámmal álltam szemben, a letragikusabb kudarcommal, és olyan határtalan szomorúság és tehetetlenség vett erőt rajtam, hogy elszaladtam. Persze csak egy álmom volt, vagy a fantáziám játszott velem, de megfogadtam magamban, hogy nem engedek az ilyen képzeteknek. Nem szabad Rosemaryre gondolnom, a rettenetes hibámra, különben szétesem. Néha úgy érzem, nem tudok nélküle élni – vallja be. – Hiszen hogy létezhetnék tovább, ha egyszer a kisbabám halott? Hogy lehetnék képes rá? – Megint záporoznak a könnyei. – Mégis muszáj, Carrie. Folytatnom kell. Sok ember támasza vagyok. Mindig újabb pitét kell sütni, valakinek mindig szüksége van valamire. Igaz? Jobb is így. Apátoknak szüksége van rám, nektek szükségetek van rám, elromlott a szárítógép, vagy valami más. A hét minden napján kell vacsora, akár esik, akár fúj. Jobb, ha lefoglalom magam. Ha hasznos vagyok. Így boldogulok.

Nem tudom, mit mondjak. Nem vagyok biztos benne, hogy *tényleg* jobb lefoglalni magunkat, és soha nem beszélni a dolgokról.

– Sajnálom. – Tipper megtörli a szeme sarkát. – Néha rám tör. Azt hiszem, *tényleg* le kéne feküdnöm. Reggelre jobban leszek, ígérem. Százszázalékos leszek. Visszarázódok. – Rám mosolyog.

Ösztönösen újra megölelem. Magasabb vagyok nála, és törékenynek érzem a karjaim közt. Bátor és tagadásban él, korlátozott és tehetetlen, örökké nagylelkű, az anyám.

– Gyere, Tipper! – szól rá Harris, a konyhaajtóban megállva. – Felkísérlek.

– Semmi gond. Jól vagyok – nyugtatja anya.

– Tipper!

– Nem kell segítség, Harris. Csak egy kicsit fáj a fejem, ennyi az egész. Durva volt ez a hét.

– Egyikünk sincs jól – mondja apám. – Menjünk fel!

66.

Kitakarítom a konyhát, elrakom a maradékot ételtároló dobozokba, a tányérokat és a főzéshez szükséges eszközöket pedig a mosogatógépbe teszem. Az abrosz meg a szalvéták a szennyesbe kerülnek. A borospoharakat kézzel kell elmosni, ahogy az öntöttvas serpenyőt is.

Bess és Penny nem ajánlják fel a segítségüket, én pedig nem kérem. Amikor a felénél tartok, kikapcsolják a tévét, jó éjt kívánnak, és felmennek az emeletre.

Látni akarom Rosemaryt.

Még soha nem hívtam, egész nyáron egyszer sem. Azt mondja, nem tudja, miért pont akkor jön, amikor jön.

– Egyszerűen idejövök, amikor felébredek. Felkelek és meglátogatlak, ennyi.

A pultok törölgetése közben a nevét suttogom.

– Rosemary!

Eltörölöm és elpakolom a borospoharakat.

– Sajnálom, Rosemary.

Betöltöm a kávéfőzőt másnap reggelre, ahogy Tipper szereti.

– Rosemary, sajnálom, hogy egyedül hagytalak. Nagyon sajnálom.

Kiviszem a szemetet a személyzeti épület felé nyíló ajtón, és bedobom az ottani kukákba.

– Rosemary! Csuporka! – hívogatom, és besétálok a nappali közepére. – Szégyellem magam. Önző és aljas dolgot tettem. Néha nem tudom, hogyan kell jó embernek lenni. Ha valaki más tenné ezt, hogy a legnagyobb félelmedben magadra hagy, nagyon haragudnék rá. Mindenkit gyűlölnék, aki így bánik veled, és magamat is utálok miatta, kérlek, hidd el nekem! Nagyon sajnálom, csuporka. Nem tudom, hogy hallasz-e, de mérhetetlenül szeretlek. Hiányzol.

Pennynek is hiányzol. És Bessnek is. És anyának és apának is. – Nem tudom, hogy hallja-e, amit mondok. Valószínűleg nem. De ömlenek belőlem a szavak. Minden érzésemnek hangot adok. – Próbálunk nélküled élni, de nem megy. Egyáltalán nem. Úgy teszünk, mintha élnénk tovább, de minden borzalmas. Mi is borzalmasak vagyunk. Nem te tehetsz róla, drága Rosemary. Ne érezd magad rosszul emiatt. Csak meg kell... tanulnunk újra élni, azt hiszem. És ez nem könnyű.

Egy darabig csendben ülök.

Nem jön.

Tovább várok, de még mindig... semmi.

Aztán kimegyek a konyhába. Elmosok egy kint marad teáscsészét, és letörölöm az ujjlenyomatokat a hűtőszekrényről. Leoltom a villanyt.

Amikor visszamegyek az előszobába, és fel akarok menni a lépcsőn, észreveszem, hogy ég a lámpa a társalgóban, ahol a tévé van.

Bemegyek, hogy lekapcsoljam. Rosemary ott van bent a gepárdruhájában. A kanapén ül, Wharton vörös-arany fejét simogatja.

– Csodás beszéd volt – dicsér.

– Nagyon sajnálom.

– Jaja.

– Tényleg. – Letérdelek előtte.

– Jól van, de én már nem akarok súlyos dolgokról beszélni. Nem ezért jöttem.

– Nem ébresztettelek fel?

– Engem *nem* tudsz felébreszteni. Milliószer elmondtam már, Carrie. Akkor ébredek fel, ha aggódom vagy akarok valamit. Aludnom kellene, de nem tudok.

– Most miért vagy fent?

– Asszszongya... Fél tizenkettő van, ugye?

Az órára pillantok. – Már elmúlt.

– És szombat. Ugye? Tudod, az a szellem nem tud aludni, aki még soha nem látta a Saturday Night Live-ot – jelenti ki. – Ez egy

lezáratlan ügyet jelent.

– Biztos nem azért kísérsz, mert még soha nem láttad a Saturday Night Live-ot. Ez nem ok.

– Nem, nem emiatt – ismeri el. – De most mindenki alszik, igaz? És én nagyon szeretném megnézni. Gyere már! Az majd felvidít, és eltereli a gondolataidat a sok szörnyűségről.

Bekapcsolom a tévét, letekerem a hangerőt, és leülök a kanapéra. Wharton csapkod a farkával. Rosemary odakucorodik hozzám.

A képernyőn a Pretenders azt énekli, hogy „Don't Get me Wrong”. Aztán egy vicces jelenet következik. Egy srác Reagent utánozza.

– Nem értem – vallja be Rosemary. – De nagyon jó. Fogadok, hogy én vagyok az egyetlen gepárd, aki látta a Saturday Night Live-ot.

67.

Mielőtt a rendőrség megérkezik vasárnap, Tipper, Luda, Bess és én azzal töltjük a délelőttöt, hogy kitakarítjuk Goose-t. Penny sokáig alszik, Harris pedig a munkájába veti magát a dolgozószobájában.

Tipper egyszer lement a konyhához, hogy megmutassa a rendőröknek Pfeff szobáját, de utána lefoglalta az a sok feladat, amit Pevensie rendbetétele követelt tőle. Most csípőre tett kézzel nézi a konyhában eluralkodó káoszt.

– Ez rémisztó! Hogy tudtak így élni?

– Minden másnap idejöttem, ahogy kérte – szabadkozik Luda.

– Tudom – feleli Tipper. – Maga nem tehet róla. Malacok módjára viselkedtek.

Elindítjuk a mosógépet és a mosogatógépet, letöröljük a pultokat, kiöntjük a félig megivott söröket és az üdítős dobozok tartalmát a mosogatóba. Tipper leszedi a mosásra váró függönyöket. Luda a kanapé összes párnája alá bedugja a porszívót.

– Újra kell kárpitoznunk ezeket. Úristen, ez mintha megszáradt... izé volna... jaj, inkább nem is akarom tudni! Átmenetileg letakarjuk az egészet egy foltvarrásos pokróccal.

Megállok Pfeff emeleti szobájának küszöbén. A ruhái a padlón hevernek. Az ágy vetetlen.

Pfeff elment.

Nem engedem meg magamnak, hogy szomorkodjak vagy sajnáljam. Nem lehet.

Nem gondolhatok bele, mennyire szerették a szülei, mennyire össze vannak zuhanva, mennyire nem találják a helyüket. Nem idézhetem fel, hogy vele éltem át az első csókomat és minden mást is. Nem juthatnak eszembe a kedvenc sci-fi-regényei és nevetséges mintájú zoknijai, ahogy letérdelt anya előtt a citromvadászaton, ahogy odaúszott a csónakomhoz a kapucnis pulcsijában, ahogy megcsókolt

az abroncshintánál. Nem szabad arra gondolnom, milyen eltökélten próbált megnevetetni, milyen röhejes dalszövegeket költött, és hogy nem akarta elpazarolni a holdfényt. Lehet, hogy egy nap elhagyta volna Amherstet, és elutazott volna messzire, Olaszországba vagy Mexikóba, gyönyörű ételek és kalandok után kutatva. Talán egy étteremben vállalt volna munkát, felkapaszkodott volna szakács pozícióba, és mindenütt barátokat szerzett volna, ahol jár. Minden este mesterműveket főzött volna. A kis dolgokat is izgalmassá és széppé tette volna, elvégre tudta, hogyan kell.

Nem. Ezt a merengést abba kell hagynom.

Bántotta Pennyt. Nem állt volna le. Szörnyű ember volt. Különben is meghalt.

Miután meghalt, nem tehattünk mást, mint amit tettünk: elsüllyesztettük a testet. Nem volt más megoldás. És mostantól együtt kell élnünk ezzel.

Most már csak annyit tehetek, hogy elhitetem magammal a kitalált sztorit, kitörlöm a fejemből az igazi emlékeket, ahogy az óceán hullámai törlik le a nyomokat a homokból. Nem egy őrzítően szép holdbéli herceg volt, de nem is a leggonoszabb ember a világon. Egyszerűen egy helyes srác volt, akivel szórakoztam egy kicsit. Egy flört. Nyári románc. Túl sokat ivott, elment úszni, és felfalta egy cápa. Milyen szomorú mese! Megdöbrent és megráz a halála, de nem is ismertem igazán. Ez az én történetem.

Hirtelen felötlik bennem, hogy Pfeff is visszatérhet. Ő is kimászhat a tengerből, és póló nélkül, csuromvizesen besétálhat. Visszatérhet a szelleme erre a kísértetjárta szigetre, hogy... minek is?

Hogy bocsánatot kérjen?

Hogy bosszút álljon rajtam és a húgaimon?

Hogy újra rátámadjon Pennyre?

Borzongás fut végig rajtam.

Becsapom Pfeff szobájának ajtaját, és lerohanok a többiekhez a földszintre, ahol a takarítás feladatai valamiféle biztonságot és nyüzsgést kölcsönöznek. Nem is várom meg, hogy Tipper megkérjen

rá, letérdelek, és súrolni kezdem a ragacsos foltokat a konyha padlóján.

Később, amikor Goose ismét alkalmassá válik a vendégfogadásra, anyja és Luda átmennek Pevensie-be foltvarrásos takarókat keresni. Egyedül sétálok vissza Clairmontba. Épp a Kis Strandhoz vezető lépcső mellett haladok el, amikor a szél hangokat sodor felém. Szinte emberi hangon suttog valami.

Egy dallamot a *Mary Poppins*ből.

Alkalom erre jobb nem kell!

Mámoros élmény, tánkra fel!

68.

Reszketve indulok lefelé a lépcsőn.

A sorok olyan halkán ismétlődnek, hogy alig hallom őket. Talán csak képzelődöm.

*Alkalom erre jobb nem kell!
Mámoros élmény, táncra fel!*

Amikor leérek a strandra, megpillantom Pfeffet az öböl túlsó végében. A sekély vízben áll, és a tengert nézi. A kék csíkos deszkás sortját viseli, meg a Live-Aides pólóját. Összekulcsolja a kezét a háta mögött.

Megfordul, amikor meghallja a lépteim neszét a homokon. – Reméltem, hogy te vagy az.

– Ne gyere ide vissza, Pfeff! – szólok rá hangosan. – Nem látunk itt szívesen.

– Sajnálom, Carrie – mondja. – Beszélhetünk?

– El kell menned. Nem kísérhetsz ezen a szigeten. – Rosemary se látogatta meg anyát többé, miután elküldte. Egyszer sem. Ha elküldöm, szerintem Pfeff is el fog menni.

– Bocsánatot akarok kérni – mondja.

– Ahhoz már késő.

– Tegnap este láttam az anyámat fent, Pevensie-ben. – Pfeff előregázol a vízben. Akárcsak Rosemary, ő is elevennek és tömörnek látszik. Hunyorog a napsütésben. – Muszáj volt elbúcsúznom tőle – folytatja. – Látnom kellett, hogy jól van.

– Oké.

– És... rávilágított arra, hogy sok mindenért kell bocsánatot kérnem. Csinált nekem tojást és pirítóst a konyhában.

– Elmesélted neki, hogy haltál meg?

– Nem! – Megvakarja a tarkóját. – Azt hiszem... megpróbáltam... megvigasztalni. Biztosítani róla, hogy rendben vagyok.

– Mire emlékszel? – kérdezem. – Mármint... a haláloddal kapcsolatban. – Nem akarom, hogy az anyja kiderítse az igazságot.

– Igazából nem sokra. Részeg voltam. Később pedig minden egy nagy homály.

– És?

– A kikötőben voltam Pennyvel. Éles fájdalom hasított a fejembe. Talán üvöltöttem is. Vér csurgott a szemembe. Aztán hirtelen minden elsötétült, és óriási csend lett. Mint egy hosszú alvás. Utána már kellemesebb lett. Mint valami nagy megpihenés.

Rosemary is ezt mondja. Hogy kellemesebb lett. Hogy maga a haldoklás nem fáj.

– Aztán tegnap éjjel újra felébredtem – folytatja Pfeff. – És a tengerparton találtam magam. A lábam benne volt a homokban. Éhes voltam, meg minden. Olyan furcsa volt. Arra gondoltam, hogy *a jelek szerint valamiért visszatértem ide*. Aztán felsétáltam Pevensie-be, mert úgy éreztem, oda akarok menni. És igazam is lett, mert anya ott ült a tornácon, és bámult bele az éjszakába. Szóba elegyedtem vele. Ki akartam fejezni neki, hogy szeretem őt, meg ilyenek. Féltem, hogy esetleg nem tudja magától, mert igazából egész nyáron veszekedtünk. Ezért megmondtam neki. Aztán csak úgy lógtunk együtt. Sokat beszélgettünk, elmeséltem neki ezt a nyaralást, meséltem George-ról és Majorról, és hogy milyen volt Goose-ban lakni. Hogy miket csináltunk. És rólad meg rólam is.

– Mit mondtál neki?

– Hogy rosszul végződött, amikor elkezdem Pennyvel szórakozni. Tágra nyílt szemmel lesem. Remegek.

– Egy csomót kérdezősködött, és... elgondolkodtatott, hogy milyen érzést okozhattam neked. Azzal, hogy így alakítottam a dolgokat. És tényleg sajnálom. Hogy fájdalmat okoztam.

Számúznöm kéne. Muszáj, mert Pennyvel és Bess-szel tovább kell hazudnunk. Nem kerülhetnek veszélybe. Viszont azt is nagyon

szeretném, hogy bocsánatot kérjen, attól a pillanattól szeretném, hogy először megláttam Pennyvel. Végig kell hallgatnom.

– Most már megértem, miért zaklatott fel ennyire – közli Pffe. – Hogy az orrodnál fogva vezettelek. És nem Penny volt a legmegfelelőbb választás ehhez... hibáztam. – Felém nyújtja a kezét. – Bocsánatot kérhetünk egymástól, és kibékülhetünk?

Várjunk csak.

– Azt akarod, hogy én kérjek bocsánatot? – kérdezem.

– Én kérek bocsánatot – mondja. – Vagyis igen. Te is tartozol nekem egy bocsánatkéréssel. Szerinted nem?

– Nem.

– Szerintem igen. Annyira megharagudtál, hogy ellenem fordítottad Yardley-t, meg minden. Sőt George-ot és Majort is. George-dzal rengeteget veszekedtünk. Aztán ott van Penny. Rajta sem tudok kiigazodni, elhiszed? Egyik percben még azt sugallja, hogy *Gyere, vonuljunk el mi ketten, én tudom, hogy kell egy pasit kényeztetni!* Aztán a következő pillanatban meggondolja magát. Nem számol azzal, hogy a srác részeg és fel van tüzelve, meg ilyesmi, egyszerűen elutasítja... de igazából mégsem gondolja komolyan, és most már vele együtt te is szörnyetegnek tartasz. Ez a gond, ugye? Hogy Penny azt mondta neked, szörnyeteg vagyok.

Döbbenet bámulom.

– Az fel sem merült benned, hogy Penny mindenféle szarságot összehord rólad a hátad mögött? – kérdezi. – Fel sem merült benned, hogy nem lettem volna veled, ha nem teszi meg az első lépést, és nem akar rám mászni? Hogy ő hozott ilyen helyzetbe?

– Hagyj minket békén! – kiáltom, és a szavak szinte kirobbannak belőlem. – Nem akarom, hogy itt legyél.

– Nem sajnálod? – bömböli. – Egyáltalán nem sajnálod?

Elutasít,

de mégsem gondolja komolyan.

Nem számol azzal, hogy egy srác részeg,

vagy fel van tüzelve,

meg ilyesmi.

Ő hozott ilyen helyzetbe.

– Nem, Pffeff! – közlöm. – Nem kérek bocsánatot. Semmiért. Soha.

Ebben a pillanatban nem érdekel, hogy szereti-e az anyja. Hidegen hagy, hogy voltak-e jó tulajdonságai. Bántotta Pennyt, és én a húgomhoz vagyok hűséges, akármit is követett el.

– Carrie! – erősködik Pffeff. – A halálból tértem vissza, hogy beszéljek veled, nem érted? Nem akarsz bocsánatot kérni?

– Végeztem veled, Lawrence Pfefferman – közlöm.

– De...

– Nem. Nem kérhetsz bocsánatot. Se tőlem, se Pennytől. Nem bocsátunk meg neked.

– Beszélni akartál velem – érvel. – Itt álltunk. Nem emlékszel? Könyörögtél nekem.

– És téged nem érdekelt.

– Ugyan már! – Közelebb lép hozzám.

Felemelem az egyik kezem, hogy megállítsam. – Már nincs jelentősége, akármit teszel. Nem látunk itt szívesen. Tartsd magad távol a családomtól!

Megtorpan, és csak néz.

– Komolyan mondom! – teszem hozzá.

Pffeff vállat von. – Később rettenetesen bánni fogod ezt – mondja. – Azt fogod kívánni, bárcsak bocsánatot kértél volna. Azt kívánod majd, bárcsak kibékültünk volna.

– Nem, ilyen nem lesz. Menj el, és soha ne gyere vissza!

Pffeff besétál az óceánba. Amikor a víz eléri a derekát, úszni kezd. Kiúszik az éles szirtek vonalán túlra, majd az öblön át a nyílt víz felé.

Addig nézem, amíg teljesen el nem tűnik a szemem elől.

Amikor a rendőrcsónak befut, ugyanaz a két tiszt száll ki belőle, akikkel korábban is találkoztunk. Igazából Pfeffermanékkal akarnak beszélni, de mindnyájan Clairmont nappalijában gyűlünk össze,

mintha csak teadélután tartanánk. Tipper forró italokat szolgál fel, és fehér pirítóst kínál vajjal.

Az elnyűtt arcú, pitonszerű tiszt átveszi az irányítást. Elmondja, hogy Pfeff eltűnésének bejelentése után bűvárok és csónakos mentőcsapatok kutatták át a környéket. Azt mondja, néha gyorsan megtalálják a holttesteket, amennyiben sekély vízben fulladtak meg. Vagy ha egy körülírható területen vannak, például egy tóban. De mély, illetve nagyon hideg vizekből a testek néha nem kerülnek felszínre. Különböző tényezőktől függ, hogy lebegni kezdenek-e, vagy sem.

Egy ilyen helyzetben a cápatámadást sem lehet kizárni.

– Sokszor látnak fehér cápát a Cape Cod környéki vizekben. Van egy vándorlási útvonaluk.

– Folytatják a keresést? – kérdezi Harris.

A tiszt megrázza a fejét. – Szomorúan közlöm, hogy lezárjuk a keresést – mondja. – Ha az én véleményemre kíváncsiak, azt mondom, cápa támadt rá.

Mrs. Pfefferman sírva fakad. Mr. Pfefferman átkarolja.

Penny, Bess meg én a teáscsészék összeszedésével foglaljuk le magunkat, és a szemetesbe dobjuk a megmaradt pirítósokat.

69.

A nap későbbi részében, miután Harris visszaviszi Pfeffermanékat a szárazföldre Lor holmijával együtt, Tipper bekopogtat az ajtómon.

Leül a vetetlen ágyamra. Szégyenlősen szedem fel a koszos ruhákat a padlóról, és a szennyeskosárba dobálom őket. A komódom tetején is rendbe rakom a tárgyakat.

– Tudom, hogy kikészített ez az ügy – mondja Tipper némi hallgatás után. – Olyan jól viseled. El akartam mondani neked, hogy szerintem példásan végzed a dolgod.

– Köszönöm. – Nem tudom pontosan, mire gondol.

– Remek fiú volt. Elragadó, okos és vicces... tényleg minden, amire egy lány vágyhat. Apád szimpatizált vele. És Amherst, az egy nagyon jó iskola – mondja. – Látszott rajtatok, hogy boldogok voltatok együtt.

Egy részem kétségbeesetten szeretne megbízni benne. Elmondhatnám neki, hogy rajtakaptam őket Pennyvel. Megoszthatnám vele, milyen hideg és kegyetlen tudott lenni Pfeff, hogy átlássa, mennyit szenvedtem. Biztos megvigasztalna. Odabújnék hozzá, és megint a kisbabája lehetnék, akinek épp a legnagyobb szüksége van a gondoskodására. Én kerülhetnék az első helyre, mint amikor az állkapcsom elfertőződött.

De vajon akkor az egész történet kibukna belőlem? Ha egy részletet elárulok neki, akkor a következményeket se hallgatnám el? Kinyílnak a zsilipek? Nem terhelhetem anyámat azzal, hogy eltussoltunk egy gyilkosságot. Egy világ omlana össze benne. Talán soha nem bocsátana meg nekünk.

Belátom, hogy ostobaság lenne, bármennyire jólesne elmesélni a szakításunk történetét, bármennyire szeretném neki elárulni, hogy Pfeff igazából nem szeretett engem és rosszul bánt velem. A halálának története azon alapul, hogy mindenki ugyanazt hiszi:

meghatóan bocsánatot kért, és megállapodtunk, hogy kimegyünk hajnalban csónakázni a hűgaimmal. Onnantól fogva, hogy bárki megkérdőjelezi ezt, rögtön gyanúba keveredünk.

Különben is, Tipper nem kérdezi meg, jól vagyok-e. Csak megdicsér, hogy milyen jól színlelem azt, hogy minden rendben van. Azt hiszi, hogy az első szerelmem belefulladt a tengerbe, ennél többet nem tud, de azt akarja, hogy továbbra is tartsam magam.

– Szomorú vagyok, de nem volt igazán komoly a kapcsolatunk – szögezem le. – Csak egy nyári flört, mielőtt egyetemre ment volna. – Ugyanezt a hazugságot mondtam a rendőröknek is. – Nem is neveztem a barátomnak soha.

– Vagy úgy! – mondja. – Értem.

– Tudod, hogy igazából Andrew tetszik North Forestben. – Újabb hazugság. Nincs semmiféle Andrew.

– Ja, persze, nem tudtam, hogy Andrew még mindig a képben van – közli homlokát enyhén összeráncolva.

– Bízom benne – vágom rá. – Ő a focista, emlékszel?

Bólint, és ujját végigsimítja a zöld foltvarrósos ágytakarómon. – Ezt meg kell javítani. Leszedjem és megvarrjam?

– Jó lenne – felelem. – Köszönöm.

– Azt a csokis töltött pitét sütöttem, amit annyira szeretsz – mondja, miközben összehajtja a takarót. – Amire mindig panaszkodom, hogy túl sok velem a nyűg.

Tudom, hogy gondoskodni próbál rólam, a saját képességei szerint.

70.

Penny addig tépkedi a körmeit, míg végül csak nyers csonknak látszik a keze. Bess borosüvegeket csempész fel éjjelre a hálószobájába. Én még több gyógyszerert szedek, és délutánonként is órákat alszom.

Már nem a nagy piknikasztalnál vacsorázunk. Nagyon üresnek tűnik.

Nem vagyunk jól, de fenntartjuk a nyugodt élet látszatát.

Eltelik egy hét. Aztán kettő.

Rosemary időnként meglátogat, aminek nem látom különösebb okát, legfeljebb azt, hogy unatkozik. Vagy magányos.

Harris néhány napra visszamegy Bostonba, és az irodájából intézkedik. Miután visszatér, meglátogat minket az ügyvédje, akit elvisz egy körre a vitorlásra, és beköltöztet egy éjszakára Goose-ba.

Egyik nap elmegyünk Edgartownba meghallgatni egy híres csellista esti koncertjét az Old Whaling Churchben. Egyszerre unalmas és szép. Kövér téglalapszeleteket veszünk csokis tejkaramellából, és a visszafelé vezető hosszú, hideg hajóúton elmajszoljuk.

Yardley másnap felhív telefonon.

– Pfeff halála után George újra próbálkozott, de nem fogadtam vissza – jelenti be. – Három napig veszekedtünk, sírtunk-ríttunk, és végül külön utakon maradunk.

– Atyaég!

– Augusztusra beállt tábori nevelőnek. – Felsőhajt. – Imádom azt a hülye seggfejet, de ha nem támogat és nem hisz bennem, akkor egyetlen porcikám sem akarja. Amúgy is mi a fenét csinálnánk? Távkapcsolat egész egyetem alatt? Elegendem van belőle. Le akarom zárni ezt az egész sztorit. – Szünetet tart. – Egyébként – folytatja –, nyugodj békében, Lor Pfefferman. Tényleg nem láttad elmerülni?

– Tényleg nem.

– Nem láttál cápauszonyt vagy ilyesmit?

– Nem, nem.

– És miért mentetek olyan korán ki vele? – kérdezi Yardley. – Őszintén, Carrie, egyfolytában ez jár az eszemben. Miután ő és Penny...

Tudtam, hogy nekem fogják szegezni ezt a kérdést. Ezért nem hívtam fel Yardley-t. Ő volt mellettem, amikor megláttam Pfeffet a testvéremmel.

Ugyanazt a hazugságot válaszolom, amit a rendőrségnek is mondtam. Meg Tippernek.

– Nem volt a szó szoros értelmében a *barátom*. Inkább csak egy nyári flört volt köztünk, nekem amúgy is az a másik srác tetszik North Forestben. Szóval miután bocsánatot kért, túl kellett tenni magam rajta. Nem érte meg drámázni miatta.

– Na nem! – vágja rá Yardley élesen.

– Tessék?

– Együtt voltatok. Te és Pfeff. Fogtátok egymás kezét tévzés közben, együtt feküdtetek a függőágyban, és folyton elszöktetek, hogy kettesben maradhattok. Hetekig tartott, Carrie, és tudom, hogy előtte nem volt senkid. Legalábbis ezt mondtad nekem, igaz?

– Úgy van.

– És miután hetekig rajtad lógott, az a mocskos állat, nyugodjon békében, az a mocskos fütykös a sunyi tesóddal kavart, és még arra sem figyeltek, hogy eldugott helyen csinálják. Azt hiszem, ez volt a leggyalázatosabb dolog, amit bárki a szemem láttára elkövetett *bárki* ellen. És szerintem nem kéne úgy tenned – legalábbis előttem –, mintha Lor Pfefferman egy szent lett volna, vagy akár csak egy tisztességes fickó, csak azért, mert meghalt, Carrie. Egy rohadt, szemét kurvapeccér volt, és soha, de soha az életben nem fogom neki megbocsátani, hogy ezt tette veled, amikor kitártad előtte a szíved. Te soha senkit nem tudnál így bántani.

– Tudom – mondom.

Imádom Yardley-t.

Megint George-ról kérdezem, illetve a megemlékezésről, aztán az egyetem előtti bevásárlásról is, és úgy fejezzük be a beszélgetésünket, hogy végül nem kell megmagyaráznom, miért mentünk ki Pfeff-fel és Pennyvel csónakázni.

Kitártad előtte a szívedet (mondta).

Te soha senkit nem tudnál így bántani (mondta).

Az a mocskos fütykös a sunyi tesóddal kavart ez volt a leggyalázatosabb dolog, amit bárki a szemem láttára elkövetett bárki ellen

egy rohadt, szemét kurvapeccér volt

soha nem bocsátok meg neki

együtt voltatok

előtte soha nem volt senkid

És szerintem nem kéne úgy tenned

mintha te soha senkit nem tudnál így bántani.

És szerintem nem kéne úgy tenned

mintha te soha senkit nem tudnál így bántani.

Yardley összes szava a fülemben cseng-bong. Szétszakadnak és egymásba gabalyodnak, amikor elmesélem a történetet a fiamnak, Johnnynak.

Johnny a beechwoodi konyhában ül, és arra kér, hogy segítsek neki megérteni a családunkat, átlátni, milyen kapcsolat fűz a hűgaimhoz, felfogni valahogy a saját életét és halálát. *Ti is keveredtetek bajba?... Áru!d el! Mi volt a legnagyobb ballépésed? Gyerünk, ki vele! Mondd el, mi volt a legnagyobb bűnötök, amit akkoriban elkövettetek!*

Tartozom neki az igazsággal. Mindennel tartozom neki.

Attól félek, hogy ha nem hagyom abba a hazudozást, ő és a barátai soha nem fognak békében nyugodni.

Yardley szavai ömlenek ki belőlem, amikor elmesélem Johnnynak a telefonbeszélgetésünket. Aztán újra meg újra elismétlem őket, szinte lélegzetvétel nélkül hányom rá a mondatokat, összeviszsa hablatyolok, keverek mindent, új formákat adok a

szavaknak. Nem tudok leállni, amíg meg nem találok a jelentést,
amellyel meg tudok békélni.

Innentől fogva ezzel a történettel
kell tovább élnem.

71.

Nem hiszem, hogy
színlelni kellene,
ne színlelj
ne színlelj
ne színlelj
Ne tégy úgy, mintha te soha senkit nem tudnál így bántani.

Ne tégy úgy, mintha te soha senkit nem tudnál így bántani.

Hetedik rész:
A MÁGLYA

72.

Eddig nem voltam őszinte.

Egész eddig azt tettem, amit mindig – vagyis egy olyan történetet meséltem a családkról, amelyben én, a legidősebb testvér megmentem két rászoruló húgomat.

De valójában ők mentettek meg engem.

A történet elején leszögeztem, hogy hazudós vagyok.

Előrebocsátottam, hogy nehéz, szinte lehetetlen őszintének lennem ebben a témában.

Nem akar kijönni az igazság, hiszen annyi évig el volt temetve, csakhogy amikor előadom Johnnynak Yardley szavait, én is átalakulok.

Yardley annyi szeretettel és indulattal beszélt.

Csak ő érezte át, mennyire megbántott Pfeff és Penny. Ő volt az egyetlen, aki érzékeltette velem, hogy ez igenis sokat számít, hogy nem érdemeltem meg, amit velem tettek, és hogy Pfeff a *barátom* volt. Tanúja volt az érzéseimnek.

Ne tégy úgy, mintha te soha nem tudnál senkit így bántani.

Úgy érzem, végül elnyerem méltó büntetésem.

Az a büntetésem, hogy Johnny meghalt. A többiek is odalettek.

Ezeket a haláleseteket nem lehet visszacsinálni. A veszteség szélesen tátongó kanyon, amelyben kőhalmok kanyarognak, falait pedig agyag- és iszaprétegek csíkozzák. Beledobtak a kanyonba, és soha nem fogok tudni kimászni onnan. Ebben a veszteségben kell élnem napjaimat.

Megérdemlem.

Elmeséltem az erényes Hamupipőke meg a méltatlan,

visszataszító,
nem vér szerinti testvérei,
a mostohatestvérei történetét, akik irigységből rémtetteket
követnek el, levágják a sarkukat és a lábujjaikat.

A lopott pennyk történetét is elmeséltem, amelyben a
bűnös lány

nem tud nyugodni, halála után is kínok között kísért,
mert bűne bemocskolta a lelkiismeretét.

És elmeséltem Mr. Fox történetét is, amelyben a
szerethetőnek tűnő emberről,
akinek hatalmas háza van,
kiderül, hogy gyilkos.

Következzen az igazság arról, hogy mi történt azon az éjszakán,
amikor Lor Pfefferman meghalt.

73.

Hajnali egykor ébredtem fel halcionos álmomból, ahogy korábban mondtam. De nem azért, mert Bess kinyitotta az ajtóm.

Senkinek nem volt szüksége rám.

Borzongva riadtam fel, majd felkeltem, hogy igyak egy kis vizet, és kikapcsoljam az ablakomban berregő ventilátort. Ködös volt a fejem, mert több tablettát vettem be a kelleténél.

Valami hangot hallottam kintről. Halk neszek szűrődtek be a nyitott ablakomon.

Ez:

– Kérlek, Penny! Kérlek!

Pfeff.

Azonnal felfogtam. Penny másodszorra is Pfeffet választotta helyettem. A „kérlek”, amit előtte nekem mondott, most Pennynek szólt.

Ekkor az jutott eszembe, mint már említettem, hogy Penny tudta, mennyire megbántott az első árulásával, tudta, mennyire megsebesített és összetört vele, tudta, mert elmondtam neki, és mégis, egyáltalán nem számított, mert fontosabb volt neki, hogy kívánatosnak találják, hogy ő legyen a legszebb lány a szobában, hogy féltékennyé tegye Erint, hogy ő legyen a heteroszexuális lány, aki megfelel a szüleink elvárásainak, hogy megcsókoljon egy fiút, akit dögösnek talál...

ez mind többet számított, mint én.

Nem vagyok a vér szerinti húga. Érezte. Mostanra meggyőződtem róla. Utólag persze tudom, hogy tévedtem, hogy a családok létrejönnek, a tagjai kiérdemlik a kötelékeket, és nem a biológián alapulnak, de abban a pillanatban fikarcnyi kétség nem

volt bennem. Nem voltam elég. Egy kis önmegtartóztatást sem érdemeltem meg.

Lementem a lépcsőn, és az öltözőkamrán át kivonultam a kertbe.

Lefutottam az ösvényeken a családi mólóig. Láttam a vitorlás és Guzzler körvonalait feketén kirajzolódni a holdfényes tenger háttére előtt. És újra hallottam Pfeffet. – Kérlek, Penny!

Annyira dühös voltam Pfeffre, amiért őt kívánta, és *Pennyre* is, amiért újra a közelébe ment. Hogy tehette ezt? Hiszen Erin már elment! Még *bocsánatot* is kért miatta, bár nem túl meggyőzően. Látta, hogy mekkora fájdalmat okozott nekem.

74.

Amikor felemeltem a deszkát,
és lesújtottam vele,
újra meg újra,
ütőjátékosként szerzett lendülete minden erejével
csaptam le, és közben
féltékenység és düh kavargott bennem.
Nem is tudtam biztosan, hogy
Pfeffet céloztam-e meg, a fiút,
aki dobott a húgomért,
aki nem akart bocsánatot kérni, sőt beszélni sem akart velem,

vagy

a húgomra csaptam-e le,
a szeretett testvéremre,
akinek annyi pasija volt,
az apánk igazi
elsőszülöttjére,
aki mindig is
a család legszebb tagja volt, és
aki soha, de soha nem habozott elvenni tőlem azt, ami
elvileg az enyém.

Pfeffet öltem meg. De ugyanolyan könnyen megölhettem volna
Pennyt is.

Én vagyok Hamupipőke rettenetes, féltékeny mostohanővére.

Én vagyok a szellem, akinek a vétke büntetlen maradt.

Én vagyok Mr. Fox.

75.

Lenéztem a művemre, a mólón heverő Pfeffre. Nem volt rajta a pólója. Az egyszerű, szürke póló összegyűrve feküdt a földön. Az övcsatja ki volt oldva, a farmere ki volt gombolva, és félig le volt tolvá a csípőjén a boxerével együtt.

Edzőcipő volt rajta. A zokniján kis vörös homárok.

Megfogtam a csuklóját, mert nem tudtam, mit tegyek.

Nem volt szívverése.

Penny elszaladt, le a mólóról a homokra. Térdig a vízbe gázolt, vadul dörzsölte a kezét és tisztogatta az arcát, mintha egy rémálomból akarná felébreszteni magát.

Amikor megfordultam, hogy odamenjek Pennyhez, Bess is megjelent a móló végében.

– Meg akartam nézni őket – mondta halkán, amikor közelebb értem. – Azt mondták, elmennek sétálni.

Rájöttem, hogy még mindig fogom a deszkát. Leejtettem, nagyot puffant.

Penny kijött hozzánk a vízből.

– Carrie megmentett – mondta. – Nem tudom, mit láttál, Bess, de Pfeff... hirtelen levette a pólóját, és le akarta rángatni rólam a nadrágot, és közben a sajátját is letolta.

Elmondott nekünk mindent, a *Kérlek, Pennyről*, arról, hogy mennyire félt, és végül kijelentette, hogy megmentettem.

Én meg csak arra tudtam gondolni, hogy *meg akartam ölni a húgomat*.

Megpróbáltam megölni? Tisztában voltam egyáltalán azzal, hogy mit csinálok? Vagy Pfeff-fel akartam végezni?

Nem tudtam a választ. Most sem tudom. De annyit mondhatok:

Nem akartam megmenteni Pennyt.

Miközben elmesélte a történetet Bessnek, rájöttem, hogy valamiféle hősnek tekint engem. A védelmezőjének.

Átfogott a karjával.

– Annyira sajnálom, Carrie! Nagyon sajnálom. Nem érdekellek meg. Úgy örülök, hogy lejöttél!

Bűneim megváltásaként egy testvért kaptam, egy szerető, bűnbánó és hálás húgot.

76.

Utána már minden úgy történt, ahogy elmeséltem.

Levittük a cuccokat Clairmontból. Felpakoltuk a csónakot, és lesúroltuk a dokkot.

Visszamentem a whiskey-ért, és ott találtam Rosemaryt az alagsorban. Még időben ott hagytam, hogy kimehessünk és elsüllyeszthessük Lor Pfefferman holttestét.

Goose Cottage-nál meg kellett várnunk, hogy Major és George lefeküdjön.

Penny megfogta a kezemet.

Bess szétrámolta Pfeff szobáját. Én kávéfőztem.

Döbbsen néztem hűgaim megkérdőjelezhetetlen hűségének jeleit. Tudtam, hogy csak a féltestvérük vagyok, félíg Sinclair, de úgy álltak mellettem abban a válsághelyzetben, mintha mi hárman egyek lennénk. Mintha hűsiesnek és jónak tartanának.

Nagyon-nagyon messzire vittük a csónakot.

Elnehezítettük a testét a horgonnyal, és leküldtük a tenger mélyére.

Elégettük a papírtörlőket, és felidéztük, milyen volt Buddy Kopelnickkel kempingezni. Aztán aludtunk egy kicsit a csillagok alatt.

Hazajöttünk és hazudtunk.

77.

Két héttel Pfeff halála után, amikor csak mi öten vagyunk a szigeten a személyzettel, a szüleim elkezdik tervezni a máglyás éjjelt.

Minden évben sort kerítünk rá, valamikor augusztusban. Nincs különösebb apropója. Vacsora után lemegyünk a Nagy Strandra, és elégetünk dolgokat. Régi újságokat, a New Yorker példányait, magazinokból kivágott recepteket, amelyekre Tipper már nem tart igényt, névkártyákat a Ki vagyok én játékból, meg ilyeneket.

Csokis-pillecukros kekszet sütünk, és Tipper és Harris fiatalokból származó tábori dalokat énekelünk.

A máglyagyújtás napján találok egy régi jegyzetfüzetet a szobámban, amelyet én írtam és rajzoltam tele gyerekkoromban, amikor még az a lány voltam, aki régen voltam. Most ezt írom bele:

Én, Caroline Lennox Taft Sinclair, megöltem Lawrence Pfeffermant.

Megöltem Lawrence Pfeffermant.

Megöltem Lawrence Pfeffermant.

Addig írom le újra és újra, míg a szavak végül több oldalt betöltenek. Aztán magammal viszem a füzetet a máglyás éjjelre.

Mialatt Harris régi magazinjait és Tipper szövedarabjait égetjük, meg a gyerekkorunk óta ismert buta dalokat énekeljük, a füzetet is a tűzre dobom.

Megfogadom, hogy soha többé nem vallom be.

Elégettem a vallomást.

Vége van.

És nem is mondom el senkinek. Mostanáig.

Sokan követnek el fiatalokkorukban bűncselekményt. Erőszakot, kihágásokat. Némely államokban a nagykorúváérés idején le lehet

zárni a fiatalkori nyilvántartást. Máshol a törlésre is lehetőség van.

Vagyis létezik egy olyan alapfeltevés, hogy megbocsátást nyerhetünk a gyerekként elkövetett szörnyűségekért. Hogy feloldozást nyerhetünk, lehetőséget kaphatunk az újrakezdesre.

Nem tudom, mekkora feloldozás várt volna Pfeffre. Néha javíthatatlannak tartom őt – hogy megszerezte volna Pennytől, amit akart, és utána még számtalan lánytól, ha nem állítom le. *Elutasított, de nem gondolta komolyan. Nem számolt vele, hogy részeg vagyok, fel vagyok tüzelve, meg ilyesmi.*

Inkább úgy gondolom, hogy soha nem tanulta volna meg, mi helyes és mi nem az. A hozzá hasonló alakok börtönbe kerülnek vagy az ország élére, és egyik esetben sem lesz belőlük külön ember, maradnak erőszaktevők, akik zsviványnak képzelik magukat.

Máskor eszembe jut, mennyire szerette az életet, a nyitottsága és a nagylelkűsége, a szégyenkezése és a sok apró kedvessége. És felmerül bennem, hogy akár jó emberré is válhatott volna.

Akárhogy is, nem hiszem, hogy megérdemelte a halált.

Tudom, hogy szörnyű dolgokra volt képes.

De én is.

A rendőrség még egyszer kivonul a nyár vége előtt. Régi barátként fognak kezét apával, amikor velem együtt eljűk megy a mólóhoz. Aztán együtt felsétálunk Clairmonthoz, ahol Tipper hideg italokat és frissen sült omlós tésztát kínál. Bess és Penny is lejűnnek tetszelegni és meghallgatni a beszélgetést.

A tisztok elmondják, hogy Pfeffet eltűntnek nyilvánították. Feltételezhetően meghalt. Mivel utoljára a nyílt vízben úszva látták, indokolt a „halál feltételezése”, és mellőzhető a további várakozás.

Tipper elmondja nekik, hogy a családja már tartott egy megemlékezést.

A rendőrség szerint gyakran történik ilyesmi. A családoknak szükségűk van a lezárásra. A közösségeknek gyászolniuk kell.

– El kellett volna mennünk – tipródik Penny. – Nekünk nem is említetted.

– Nem mehettünk el – vágja rá élesen apám.

– Yardley részt vett – mondom. – De ő is csak utána mesélte el.

– Miért ne mehettünk volna Philadelphiába? – Penny csodálatos színésznő.

– Csak óriási nehézségek árán – mondja Harris. – Pfeffermanék nem akarták volna, hogy ott legyünk. Csak felkavartuk volna bennük az emlékeket.

– Küldtem virágokat – mondja Tipper. – Ne aggódj!

Miután a tiszték elmennek, apa behív a dolgozószobájába.

78.

A dolgozószoba egy jókora helyiség a földszint hátsó részén, mindenféle férfias tárggyal díszítve, amelyeket leginkább trófeákhoz lehetne hasonlítani: bekeretezett eredeti New Yorkeres képregények, kitömött kardhal, rengeteg könyvtől roskadó polc. Harris leül az íróasztalhoz, én pedig vele szemben foglalom helyet.

– Most, hogy a fiút halottnak nyilvánították – kezdi apa –, elmondom neked, hogy pár héttel ezelőtt kifogytam az altatóktól.

Csak bámulom, és próbálok mereven tartani az arcomat.

Sejti valahonnan, hogy én vittem el őket? Megszámolta, hány darab volt az üvegben?

Folytatja.

– Kifogytam az altatóból, és mielőtt édesanyád szerzett még nekem, volt pár álmatlan éjszakám. Tudod, hova akarok kilyukadni?

Megrázom a fejem.

– Rendben. Szóval egyik éjjel két óra körül felébredtem. Nem tudtam visszaaludni. Sokáig hánykolódtam, beleolvastam a könyvembe, meg ilyenek, de végül feladtam. Úgy gondoltam, melegítek egy kis tejet, esetleg készítek egy kakaót, attól talán könnyebben elalszom.

Elhallgat, és a székében hátradőlve cigarettára gyújt.

– Hozzátok is benéztem – folytatja. – Néha előfordul, amikor nem tudok aludni. Kiskorotok óta. Szeretek meggyőződni róla, hogy épségben feksztök az ágyatokban. Ezen a nyáron előfordult, hogy sokáig kint maradtatok, odaát Goose-ban a fiúkkal. Megértettem. Nem aggódtam értetek. Akkor viszont, hajnali fél három körül arra számítottam, hogy alusztok. De nem voltatok az ágyatokban. Se te, se Bess, se Penny. Hm. Kezdtém kicsit aggódni. Lementem és töltöttem magamnak egy pohár bourbont, aztán kimentem a tornácra.

Kihív a kezem. Összeszorul a torkom.

Nagy slukkot szív a cigarettájából, és gondosan beleszórja a hamut egy elefántcsont hamutálba.

– Inkább nem csináltam meleg kakaót, ugyanis kíváncsi lettem. Kisétáltam az udvarból, és amikor a kanyarhoz értem a mólóra vezető ösvényen, mozgást észleltem a víz felől. Szerinted mit láttam?

– Nem tudom.

– Guzzleren eveztetek ki a nyílt vízre. Te és Penny fogtátok az evezőket. Bess a széléről lógott kifelé, és a vízbe lógatta az ujjait. Figyeltem, amíg a csónak el nem tűnt a szemem elől. És azt kérdeztem magamban, hogy *vajon miért eveznek?* Azt el tudtam rólátok képzelni, hogy valami hülyeségtől hajtva kiviszitek a csónakot az éjszaka közepén. Én is voltam fiatal. De csak ti hárman? Major, George és Lor nélkül? Miért nem indítjátok be a motort? Mi az a nagy titok, ami miatt *olyan* messzire eveztek? Hiszen az kimerítő meló.

Ujjjaival megkocogtatja az íróasztal fafelületét, kinéz az ablakon, majd visszaereszti rám a pillantását.

– Szóval visszamentem a házba – folytatja. – Van egy nagy, nehéz elemlámpám az öltözőkamrában, azzal lementem a mólóhoz, hogy megnézzem, miben sántikáltok. A kutyák is velem jöttek. – Újabb slukk a cigiből. – Tudod, mi a fura, Carrie? Rögtön megcsapott egy erős szag a kikötőnél. A kutyák is szimatolni kezdtek. És tudod, milyen szag volt az?

– Nem.

– Hipó. *Ez hogy lehet?* – csodálkoztam. – *Mit művelnek a lányaim hipóval az éjszaka közepén?*

Egyre csak remegnek a kezeim. Csavargatom az ujjaimat, és lassan veszem a levegőt.

– Észrevettem, hogy vizes a móló – folytatja Harris. – És amikor kicsit távolabb is körülnéztem, felfedeztem azt a deszkát. Tudod, a töröttet, amit felszedtem.

Nem válaszolok.

Nagyon-nagyon lassan beszél. – Tudod, melyik deszkáról beszélek, Carrie?

– Igen, tudom.

– Akkor jó. Annak a deszkának még erősebb hipószaga volt, mint a móló többi részének. Felemeltem, csuromvizes volt. Rávilágítottam az elemlámpával. Végigpásztáztam vele a szögeket is. És tudod, mit fedeztem fel?

– Mit?

– A szögek ragacsosak voltak.

79.

Úgy érzem, mintha minden vér kiszökött volna a fejemből. Lehet, hogy el fogok ájulni. – Te vitted el a deszkát – mondom. – Ezért tűnt el.

– Igen, elvittem a deszkát. Felhoztam a házhoz, és még egyszer átsúroltam a mosogatóban. Azután felmentem a padlásra, és bedugtam egy dobozhalom mögé. Nem tudtam, *miért* tettem. Nem tudtam, *miért* eveztek ki a lányaim a motorcsónakkal abban a sötét éjszakában, miért búzlótt az egész kikötő a hipótól, miért hevert ott az a nehéz deszka, amelyet – sikertelenül – megpróbáltak alaposan letisztítani, és mégis maradt rajta valami iszonyú ragacsos anyag... Csak abban voltam biztos, hogy megvédem őket, akármi történjék is.

Rádöbbenek, hogy szeret engem.

Úgy bánik velem, mintha a húsából és véréből volnék. Akármit is tettem, érdeklí a sorsom.

Amióta lehullott a lepel a származásomról, most először érzem azt, hogy én is teljes jogú tagja vagyok az apám családjának. Oda tartozom.

Harris folytatja.

– Reggel megtudom, hogy a fiú valószínűleg cápatámadás áldozata lett. Mindhárman hisztérikusan sikoltoztok és őrjöngtök, de én összerakom a kirakóst. Meg kell mondanom, veszettül örülök, hogy eszemnél voltam és elvittem onnan azt a deszkát.

Megáll. Előrehajol a székében. Rám néz.

Visszabámulok rá.

Nem fogom neki elárulni, mi történt.

Nem mondhatom el neki. Azt, hogy nem szerettek eléggé, hogy mit tett Pheff és Penny, és hogy mit tettem én, és miért. Bár tudja, hogy valaki elkövetett valamit, és eltüntették a nyomait, a történetek mocskos részletei rejtve fognak maradni előtte.

– Van valami hozzáfűznivalód? – kérdi végül.

– Nincs.

– Akkor jól van. – Hátradől. Tudom, hogy kíváncsi, de ha nehéz témákról van szó, a makacs hallgatással mindig ki lehet vívni a tiszteletét. – Szóval túl vagyunk rajta, túléltük – folytatja –, és amikor rendeződtek a dolgok, azt mondtam édesanyádnak, hogy itt az éjjeli máglyarakás ideje. – A strand felé int. – Szóval most már az a deszka is hamu és füst.

– Újjáépíttetted a mólót.

– Nem akartam, hogy valaki elkezdjen szimatolni, hová tűnt az a deszka. Vagy felfigyeljen a makacs hipószagra. – Összepréselt ajkakkal mosolyog. – Tipper úgyis új kikötőt akart, szóval most boldog.

– Miért mondd ezt el nekem?

Félrebillenti a fejét, és úgy néz rám.

– Anyád azt mondja, hogy mesélt neked Buddy Kopelnickről.

Bólintok.

– Szóval...

Várom.

Megmagyarázza:

– Úgy látom, neked – a húgaiddal ellentétben – szükséged van egy kis emlékeztetőre, hogy mennyire fontos számomra ez a család.

– Tudom, hogy az.

– Sok mindenre képes vagyok azért, hogy megvédjem. És ez rád is vonatkozik, akárcsak Pennyre és Bessre. Érted?

– Igen.

Eloltja a cigarettáját, és elrendez néhány papírt az asztalán.

– Anyádnak azt mondtam, hogy csak a konyháig mentem aznap éjjel. Kortyoltam egy kis éjjeli italt, olvastam egy darabig, aztán visszafeküdtem. Neked most elmondtam, mit tettem igazából... hogy ne ábrándozz többet Buddy Kopelnickről, ne dézsmáld az altatómat, hanem olyan Sinclair legyél, amilyennek én mindig is láttalak.

Egy pillanatig farkasszemet nézünk egymással.

– „Nincs más út, csak keresztül” – mondom végül.

Harris elmosolyodik.

– Robert Frost. Igen. – Összekulcsolja a kezét. – Úgy élünk tovább, ahogy eddig. Fel a fejjel, oké?

– Rendben.

Akkor döbbenek rá, és utólag még jobban átlátom, hogy nem azért úsztuk meg azt a gyilkosságot, mert olyan ügyesek voltunk, vagy mert szerencsénk volt, hanem azért is, mert apánk segített nekünk. Ugyanis vannak eszközei – úgymint a padlás, a máglya meg a pénz egy új mólóra. Mert a rendőrség feddhetetlen állampolgárnak tartja. Ezért azt is feltételezik, hogy a hozzánk hasonló – „jó családból” való, iskolázott – lányok igazat mondanak. A családnevünkől eredően élvezhetjük az ártatlanság vélelmét, a legjobbat feltételezik rólunk.

Harris feláll, mintha el akarna küldeni, így én is felállok.

– Azt hiszem, anyád nyárközepi fagylaltozást tervez ma estére – mosolyodik el ismét. – Hadley-ék és Bakerék négykor érkeznek.

– Majd segítek neki – ajánlom.

– Ez az én kislányom.

80.

Néhány órával később Hadley-ék és Bakerék kilépnek a nagy csónakból, és felmennek Goose Cottage-ba.

Kisgyerekek és szülők is érkeztek. Mindenki úszni akar, aztán menni egy kört a vitorlással. A felnőttek koktélokra vágynak és meleg krumplis zsemleken adagolt hideg homársalátára, kapros uborkalátára és vastag sárgadinnyeszeletekre. A gyerekek azt szeretnék, ha valaki megtanítaná őket krokettezni.

Vacsora után Tipper és Luda előkészítik a tornácon a nyárközepi fagyizást – ötféle házi készítésű fagyalt, egy hétig készített tejsodó, amelyet a nagy gép forgatott össze. Földimogyoró-szórást is csináltak, van halványzöld friss menta, vanília, csokoládé és eper. Tipper kerámiaedényekben meleg tejkaramellát, vajkaramellaszószot, tejszínhabot és diót szolgál fel, múlt század eleji slágerek szólnak a lejátszóból, az asztalterítők piros-fehér csíkosak, akár a borsmentaízú nyalóka.

Mindenki elkészíti magának a koktélt, tejszínhabot meg diót tesz a fagylaltra, és leönti szósszal, majd kézbe vesszük hasas parfés poharainkat, és hosszú ezüstkanalakkal eszegetjük.

Amikor minden vendéget kiszolgáltunk, és a szüleim kissé spiccesek, kísétálok a tornác túlsó végére, és beülök a függőágyba egy tányér forró tejkaramellás friss mentafagyival.

Anya nevet valakinek a viccén. Bess kiabálva segít a legfiatalabb Hadley-nek a krokettütőt forgatni. A gyerekek mind leszaladtak a tornácról a pázsitra. Néhányan az abronchshintában forognak. A nők a lépcsőn ülve a gyerekeket nézik, a férfiak pedig lemennek az udvar aljára, ahol a tengert bámulva szivarozhatnak.

Fagyaltot kanalazok a számba, és behunyom a szemem.

El szeretnék

menekülni a család zsarnoki elvárásai elől, hogy új életet kezdjek valamelyik városban.

Azt szeretném,

hogy ne gondoljak kényszeresen a hírekben szereplő történetekre, hanem közel lehessek hozzájuk, megérthessem és a saját szememmel lássam őket.

De még ennél is jobban

szeretnék

ebben a családban maradni, akármilyen zúrós is.

Az apám

lánya akarok lenni,

meg akarom oldani a húgaim gondjait,

én akarom megkapni anya fekete gyöngysorát,

én akarok Rosemary kedvence lenni.

Hogy Sinclair maradhassak, hogy élvezzem mindazt a biztonságot és jó hírnevet, amit

a kemény munkának

a piszkos pénznek

a ki nem érdemelt kiváltságoknak és

az intelligenciánknak köszönhetünk.

Időközben megértettem.

Talán ez a legnagyobb gyengeségem, ez a család. De nem hagyom el.

Penny odajön hozzám, és leül mellém. Csak forró tejkaramellát tett a parfés üvegébe. Mindössze ketten vagyunk a tornácnak azon a részén, ahol a függőágy lengedezik. Gyakorlatilag egyedül maradtunk.

– Jól érzed magad? – kérdezem tőle.

Karamellszószt kanalaz a szájába. Megvárom, hogy lenyelje.

– Megtudtál valamit arról a képről? – kérdezi válasz helyett.

– Milyen képről? – kérdezem, bár tudom, mire céloz.

– Amelyik szerinted Chris bácsit ábrázolja, vagy mi. Ahonnan lekaparták az arcot. Amire azt mondtam, hogy szerintem apa van rajta.

Megfordulok, hogy egyenesen a szemébe nézek. Nem tudok olvasni a vonásaiban.

– Miért?

– Csak kérdzem – mondja Penny. – Újra meg újra eszembe jut. Tipper titkos fotója. Arra gondoltam, hogy... talán Buddy Kopelnick lehet rajta. A fickó, aki téged akart elvinni kempingezni, és neked adta az összes gumicukrot. Szerinted lehetséges?

Újra ránézek.

Közelebb hajol, és a karamellától meleg szájával megpuszilja az arcomat.

– Nem mondtam el Bessnek – közli.

Nyolcadik rész:
UTÁNA

81.

Rosemary örökké tízéves marad, jóllehet én nyárról nyárra egyre idősebb leszek.

Megkérdezem tőle, hogy magányos-e télen, amikor üres a sziget.

– Azt hiszem, csak alszom, Carrie – mondja nekem. – Rendben vagyok. Kellemesen érzem magam. Aztán felébredek.

Tizennyolc éves koromban is meglátogat nyáron, miután végeztem a North Foresten, és a Vassar Egyetemre készülök. Azért választottam a Vassart, mert az csak másfél órára van New Yorktól, a lehető legközelebb. Abban az évben napközben is szedek kodeint és altatót. Az idő nagy részét alvással töltöm, vagy hülyére zsibbadva.

Rosemary a tizenkilencedik évem nyarán is felkeres, az első egyetemi évem után, amikor Penny barátja is eljön, meg az enyém is. Penny magára kényszeríti a szüleim elvárásait. A heteró lány, egy Sinclair, akinek arcizma se rezdül, a lány, akire büszkék lehetnek. *Ugyanakkor* a Bryn Mawron akar továbbtanulni, ami egy női egyetem.

Azon a nyáron Pennyvel iszunk és felejtünk, kiéljük magunkat a szexben, bömböltetjük a zenét, és meg-meglátogatjuk a Martha's Vineyardon lévő Oak Bluffs bárjait, ahol soha senki nem kéri az igazolványunkat. Nem foglalkozunk Bess-szel, aki válaszképpen behízselgi magát a szüleinknél, megfeszítetten, ragyogó mosollyal dolgozik, nem panaszkodik, sportol, sokat olvas, és remek beszélgetőtárs a vacsoraasztalnál. Rosemary csak időnként látogat meg abban az évben, és a Clairmont kamrájából ellopott krumplicsipsszel akar megvesztegetni, hogy olvassak neki.

A második egyetemi évem után is eljön hozzám nyáron, amikor húszévesen ott kell hagynom a Vassart, hogy bevonuljak egy rehabilitációs központba. Az ott töltött idő alatt hetekre megvonják tőlem a gyógyszert, cserébe terápiát és támogatást kínálnak – amikor

viszont visszatérek a szigetre, visszacsúszom a régi szokásokba, és minden tablettát beveszek, ami csak a kezem ügyébe kerül.

Nem vagyok méltó a családhoz.

Rosemary a következő nyáron is meglátogat, de abban az évben, amikor betöltöm a huszonegyet, és szinte az órákat kihagyva bukdácsolom végig az egyetem harmadik évét, júniusban és júliusban visszakerülök a rehabra. Csak augusztusban érkezem meg Beechwoodra.

Kicsit teltebb vagyok, nagyon törekeny, ugyanakkor józan és optimista. Ékszereket kezdek készíteni a rehabilitációs központban: vékony ezüstsálakat tekerek össze, és gyűrűket meg karkötőket formázok belőlük. Azt is szeretném megtanulni, hogyan kell drágakövekkel dolgozni. Vagy talán nemesfémekkel. New Yorkban vannak olyan műhelyek, ahol órákat lehet venni.

Szerzek a rehabon egy józan barátot: Deját. Félbehagyom az egyetemet, és vele költözök össze szeptemberben.

Bízom benne, hogy ezúttal végleg leteszem a tablettákat.

Így is lesz.

Rosemaryt csak egyszer látom augusztusban. Egyik reggel arra ébredek, hogy az ágy lábánál ül, és szedres muffint eszik. Egy sárga porcelántányérban hozta fel, és darabokra szedi, mielőtt megeszi.

– Szia, csuporka! – köszöntöm. – Korán keltél.

– Te alszol sokáig – mondja. – Én szeretem melegen enni a muffint.

– Megmelegítheted a mikrohullámú sütőben – közlöm vele. – Hús másodperc.

– Az nem ugyanolyan.

Rosemary fáradtnak tűnik. Kócos a haja, a bőre pedig úgy is sápadt, hogy leburnult. Muppet Show-s pólót és kopott farmersortot visel.

– Jól vagy? – kérdezem. – Hiányoztál. Jó látni a szeplős arcodat.

– Felülök, és kicsi, csontos vállára hajtom a fejemet.

– Nem igazán vagyok jól – vallja be. – Szeretek eljönni hozzád, de nagyon fáradt vagyok.

– Hogyhogy?

– Nem járhatok ide örökké – közli Rosemary. – Mármint szeretnék, de az az igazság, hogy... nagyon sok energiámba kerül. – Ujjaival a muffinmorzsákat piszkálja. – Fájnak a csontjaim, és alig bírom nyitva tartani a szemem.

– Azt hittem, talán csak képzeltelek – vallom be. – Felmerült bennem, hogy esetleg a tabletták idézték elő. De már nem szedem őket. És te még mindig itt vagy.

Felnevet.

– Abszolút itt vagyok.

– Akkor jó.

– Túl sok tablettát szedsz, Carrie. Vagyis régen túl sokat szedtél.

– Nekem is ezt mondták.

– Meg kell gyógyulnod – mondja Rosemary. Olyan kicsi és őszinte. – Nem tudlak meggyógyítani, de mindig visszajövök, mert aggódom érted.

– Ezért jössz ide? Mert aggódsz értem?

– Ühüm.

– Azt hittem, azért jössz, mert szükséged van rám.

Megrázza a fejét.

– Attól félttem, hogy függő leszel, szörnyű dolgokat fogsz elkövetni, és úgy is lett. – Összegyűródik az arca, és sírva fakad. – Először csak azt az egy dolgot tetted. Ezt nem feltételeztem rólad. Soha nem tudtam volna elképzelni. De aztán el lett titkolva, és én nem tudtam elérni, hogy leállj a droggal, és tovább aggódtam – teszi hozzá szipogva. – Semmit sem tudok leállítani. Én csak egy gyerek vagyok. Mégis visszajárok ide, mert nem hagyhatlak magadra, ha nem vagy jól.

– Azt hitted... attól féltél, hogy megölöm magam? – kérdezem együttérzőn. – A halálod után?

Rosemary bólint. – De nem tetted. Inkább őt ölted meg.

Nem sejtettem, hogy tud róla. Pfeff sorsáról. Egy igazi Sinclair, nem szólt egy szót sem.

Én is sírva fakadok. Mert Rosemary úgy is szeretett engem, hogy tudja, milyen förtelmes dolgot műveltem.

Mert halott, és igazából nem lehet mellettem mint szerető családtag.

Hiszen Bess és Penny is támogat, és soha nem fognak elárulni, de a köztünk lévő kötelék mindig is szennyezett lesz attól, hogy vér tapad a kezünkhöz. Már soha nem leszünk olyan testvérek, mint régen. Mindig is őrizni fogjuk egymás titkait, és az én hibám, hogy így történt.

Az én drága Rosemarym négy éven keresztül küszködött, hogy látogasson, mert félt, hogy felvágom az ereimet, vagy vízbe fojtom dicstelen életemet, aztán attól tartott, hogy a tablettákkal ölöm meg magam, és olyan dolgokat tudott meg rólam, amilyeneket egyetlen kisgyerekeknek sem kellene tudnia.

Bicikliznie kellett volna még a fából ácsolt körsétányon. Ki kellett volna fejlődnie a testének, kinőnie a plüssoroszlánjait, megtanulnia sminkelni, elolvasnia Judy Blume könyveit, és a cikis részeknél behajtani a lapokat. Szerelmesnek kellett volna lennie fiúkba, popsztárokbba, sportolókbba és hétköznapi emberekbe. Ekkor kezdte volna a bentlakásos iskolát, én pedig leveleket és képeslapokat küldtem volna neki, és pénzt is dugtam volna a borítékokba.

Drága Rosemary (írtam volna)!

Másodszor is nehéz volt a rehab. Nem szépítem. Félttem, hogy nem sikerül, de egész jól boldogulok itt, New Yorkban.

A szobatársam, Deja pincérnőként dolgozik, én pedig a Bleecker Streeten lévő francia pékség pultja mögött. Ott mindig olyan jó illat van! Nagyon élveznéd. Bár a cukrászok, akik hátul dolgoznak a sütödében, nem túl jó fejek.

Cuki a bolt kívülről, kékre festették. Olyan, mintha az égben dolgoznék. Ha hazamegyek karácsonykor, viszek egy zacskó croissant-t.

Hétfőn este ékszerkészítést tanulok, és a héten bármelyik este lehet műhelymunkát végezni, ezért esténként gyakran járok oda, és FOGÓVAL ügyeskedek. (Imádom a fogót.) Máskor non-stop kávézóba vagy kínai kajáldákba megyek a barátaimmal. Van itt néhány ember, akit még North Forestből ismerek, itt járnak egyetemre a városban, és az ékszerműhelyben is szereztem pár havert. Talán az agyagozást is ki fogom próbálni. Csináltam egy egynapos workshopot, minden csupa agyag volt. Szerintem tetszett volna neked.

Mindennap gondolok rád, csuporka. Küldök egy kis pénzt, hogy vehess magadnak dolgokat, és ne anyától kelljen kérned. Remélem, North Forest vadállatai jól bánnak veled, és pusztító a tenisztudásod. (Apa használta rá ezt a "pusztító" szót.) Jövő nyáron úgyis játszunk majd egymással a szigeten. Meg úszunk. Vagy csak úgy lógunk. Te leszel a kedvenc programom Beechwoodon, és (nagyon komolyan) törekszem rá, hogy én is a te kedvenc programod legyek.

Egy csepp, két csepp,
egymillió csepp szeretet,
a nővéredtől,

Caroline Lennox
Taft Sinclairtől

Ezt írtam volna neki.

Tisztán látom magam előtt a saját leveleimet, mintha azt az életet élném, mintha Rosemary tényleg North Forestbe járna, teniszezne és barátokat szerezne. Úgy is látom a lelki szemeimmel, hogy valójában Rosemary kimerült kis szellemteste mellett ülök, és sírva simogatom a haját. Átkarolom törekeny testét, és megmondom neki, hogy szeretem.

Megkönnyebbülés árad szét bennem, a sírás ellenére is, mert látom a saját leveleimet, és ez azt jelenti, hogy ezen a szigeten és ezen a függőségen túl is látok valami jövőt. Bár soha,

de soha nem szabadulhatok attól, amit tettem, és

soha nem bocsátok meg magamnak, sőt

soha nem szakadok el a Sinclair családtól, és mindig

sóvárogni fogok az apám szeretete iránt és a helyem iránt, amelyet az ő ragaszkodása biztosít nekem a családban, és bár

a Bess és Penny iránt érzett szeretetemet mindig be fogja árnyékolni a neheztelés, a sok kötelezettség, a közös titok és a bűntudat,

akkor is

tovább fogok lépni,

a magam szerény,

korlátozott módján.

– Szeretném, ha abba hagynád az aggódást – mondom Rosemarynek. Lassan lélegzem, és elapadnak a könnyeim.

– Mindig ezt mondod – szipogja. – Mindig vidám dolgokat mondasz nekem, mint régen anya, játszol velem és olvasni akarsz nekem, és ez jó. De tudod, továbbra is nagyon aggódom. Annyira elfáradtam, Carrie. Nem tudom, mit tegyek.

– Szeretném, ha megpihennél.

– Muszáj. – Fog egy zsebkendőt, és megtörli az orrát. – Nem érzem jól magam itt, most is rosszul vagyok. Fájdalmas itt lenni, de

ha nem jövök, nagyon félek.

– Nem fogom megölni magam – suttogom. – Nem is akartam, és nem is fogom.

– Tényleg?

– Igen. Ezt akarod hallani?

– Valami ilyesmit – mondja. – De te... – Körbemutat, mintha lenne valahol körülöttünk egy fiolányi tablettá. – Ebbe bele lehet halni. Ezt mindenki tudja.

Mit mondhatnék, hogy megnyugtassam? Mit ígérjek, ami meg is valósul?

– Tényleg nagyon beteg voltam, és szomorú – vallom be neki egy perc múlva. – Sokféle bajtól szenvedtem. Meg a büntudattól is. Szégyelltem magam és haragudtam. Olyan régóta nehezdedek rám ezek a dolgok, próbáltam elnyomni az érzéseimet, elfelejteni, hogyan mászhatok ki belőle, miközben a lehető legmélyebbre temettem őket. Érted, amit mondok?

Rosemary bólint.

– De most *neked* kimondom ezeket az érzéseket. Hogy ne legyenek többé eltemetve.

– Szóval milyenek?

– Milyen ezek az érzések?

– Jaja.

– Lássuk csak... szomorú voltam, mert meghaltál. És ez még mindig friss élmény, majdnem annyira, mint amikor történt. És annyira dühös voltam Pfferre és Pennyre, annyira elborzasztott, amit tettem, annyira szégyelltem magam, hogy nem tudtam együtt élni önmagammal. Büntetem magam ezért, ugyanakkor minden elől menekülök. Azt hiszem, a tabletták mindkettőt lehetővé tették nekem.

Rosemary szipog.

– Furcsa – mondja. – Mert korábban is szedted őket. A halála előtt.

– Nem csak egy okból szedtem. Nagyon összekuszálódnak az okok – vallom be. – És nem ígérhetem meg neked, hogy boldog

leszek, még azt sem, hogy jól leszek, de elmondom, mit érzek, mert ezzel kifejezem, hogy többé nem áll szándékomban elzsibbasztani magam. Együtt fogok élni a bánattal és a szégyennel, és tényleg át fogom érezni őket, vagy mi, és igyekszem kevésbé gyűlölni és büntetni magam. Csak élek tovább, és jön egyik nap a másik után.

– Aztán még egy és még egy – teszi hozzá Rosemary.

– Igen, akkor érted.

Szeptemberben New Yorkba megyek.

Munkát keresek, és Dejával fogok együtt lakni.

Józan maradok.

Új emberekkel ismerkedem. Megtanulok ékszereket készíteni.

Ez az új élet nem fog megváltani. Nem fogja enyhíteni a világ sokkoló kríziseit, amelyek még mindig ott fortyognak az elmém egyik szegletében. Nem változtat a tényen, hogy megöltem egy embert, egy sok szempontból elvetemült alakot, de akkor is egy embert, akinek még élnie kellett volna. Az, hogy eltussoltuk, hogy *együtt* eltüntettük a nyomokat, nem változtat a tényen.

De akkor is. Már látom, hogy van előttem jövő. És ennyi talán elég is.

Nem tetszik apám gondolkodásmódja, de közben a nagy részét át is vettem. Talán neki és Robert Frostnak igaza van ebben: „Nincs más út, csak keresztül.”

– Jól van. – Rosemary hangosan kifújja az orrát. – Ez aztán szuper nyálás volt.

– Hát igen.

– De jól van. Ezentúl nem aggódom annyira.

– Meg tudsz pihenni?

– Azt hiszem.

Felmászik az ölembe, naptej- és muffinillata van.

– Kucorogjunk egy kicsit! – mondja.

Egy darabig csak ülünk, és nem szólunk semmit.

– Most búcsúzunk, csuporka? – kérdezem végül.

– Ühüm.

Várunk még egy kicsit, aztán Rosemary kibontakozik az ölemből.
Mefogja a kezem, én pedig lemászom az ágyról.

Kivezet a szobámból, végigkísér a folyosón, és felmegyünk a szüleink szintjére. Zárva van a hálósobájuk ajtaja.

Felmászunk a lépcsőn a toronyba.

82.

A kerek padlásszobában még mindig ott vannak a dobozok, tele Rosemary könyveivel és játékaival. Az összetekert szőnyegeket és a bőröndöket sem vitték el.

– Tudod, hogy itt laknak a plüssoroszlánjaim? – kérdezi. – És az 8-Ballom?

– Hogyne.

Kinyitja az oroszlánokkal teli kartondobozát, és turkálni kezd benne.

– Mindegyiket szeretem, de a kedvenc alvótársam továbbra is Sampon. – Felemeli a kedvenc oroszlánját, amelyet annyiszor mostak ki, hogy egészen petyhüdt. – Oké, most már szuper jól fogok aludni.

– Magaddal tudod vinni Sampont?

– Nem vagyok biztos benne, de szerintem igen.

– És most hova mész?

Rosemary odalép a torony ablakához, és feltolja az ablakkeretet. Körülbelül harminc centire nyílik ki. A szúnyoghálót is feltolja.

– Jaj, ne, csuporka! – szólalok meg.

– Kiúszhatnék a tengerre, de már nem szeretek úszni – jelenti ki.

– Ez a legjobb útvonal. És Sampon is velem van.

Odatol egy dobozt az ablak alá, és felmászik a párkányra.

– Ne menj! – kérlelem összezavarodva.

Rosemary megrázza a fejét, és elerednek a könnyei.

– Muszáj.

Közelebb lépek hozzá, hogy még egyszer, utoljára megöleljem, de kibújik a nyíláson, és egy szempillantás alatt az ablakpárkányon terem. Megáll a szélén, egyik kezében Samponnal.

– Szeretlek, Carrie! – kiáltja. – Ég veled, sok szerencsét, és legyél jó!

Kiugrik.

Odarohanok az ablakhoz, kidugom a fejemet, és egy lány apró testét keresem a sziklákon... de nincs ott. Felnézek az égre, és ott sem találom.

A sziget egészen békés a reggeli verőfényben.

Rosemary elment, és nem tehetek mást, mint hogy betartom a neki tett ígéreteimet.

83.

Most.

A fiammal, Johnnyval Red Gate konyhájában ülünk. Köztünk egy-egy csésze hideg kakaó és a Bess által készített szedres pite maradványai.

Penny egyik kutyája, Grendel egészen hozzám nőtt ezen a nyáron, és a lábamnál hever. A húgaim is itt vannak velünk a szigeten, de a saját házaikba fészkeltek be magukat, ott álmodják gyötrelmes álmaikat. Ők nem látnak kísérteteket.

Johnny csak azzal tud segíteni, hogy meghallgat. Én pedig csak azzal segíthetek neki, ha elmesélem a történetünket. De az utolsó együtt töltött napjaink kellemesek.

Látom rajta, hogy nagyon fáradt. Már ő sem sokáig látogathatja Beechwood-szigetet. Remeg a keze, véreres a szeme. Lassan mozog, mintha mindene sajogna. Mindjárt eljön a búcsú ideje, és talán a történetem megadta neki azt, amire a távozáshoz és a megpihenéshez szüksége volt.

Az asztalra hajtom a fejemet. Végigfut rajtam a kimerültség hulláma. Az óra 1:45-öt mutat.

Johnny feláll, és ujjaival beletúr a hajába.

– Köszönöm, hogy elmesélted ezt az egészet – mondja lágyn hangon.

– Persze – mondom.

– Elég sok volt.

– Tudom. – Felegyenesedek, és ránézek.

– Nem lehetett könnyű. – Felvesz egy kanalat, és eszik egy jókora falatot a pitéből, egyenesen a tányérról. – Azt hiszem, lesz min gondolkodnom.

– Oké – mondom. Johnny visszajeti a kanalat a pités tányérra. – Nem kérsz többet? – kérdezem.

– Nem. Csak szórakozásból eszem. Nem vagyok éhes. – Felállok, és betakaram a pitét egy fóliával.

Johnny megrázza a fejét.

– Úristen, nem is tudom, mit gondoljak. Igaz, amit meséltél?

Belenézek a szemébe.

– Igen, minden.

– Még nem tudom egészen felfogni. – Odajön hozzám, és pusztít nyom az arcomra. – Most lépek. De holnap újra eljövök hozzád.

Örülsz neki?

– Ühüm.

– Jól vagy?

– Azt hiszem.

– Akkor megyek, összefutunk a többiekkel Cuddledownban.

– Nagyon késő van – mondom.

– Mi mindig ébren vagyunk.

– Oké.

– Feküdj le! Én élvezem az éjszakai életet, amíg lehet – mondja.

Bólintok, és nézem, ahogy odasétál az ajtóhoz. Aztán követem, és tovább figyelem, ahogy áthalad az udvaron, és bezárja maga mögött a vörös kaput.

Én vagyok Hamupipőke mostohatestvére.

Én vagyok a szellem, aki nem nyerte el méltó büntetését.

Én vagyok Mr. Fox.

Fehér pamut vagyok és homokos láb, régi pénz és orgona, igen... és belül mégis csupa tengervíz, elvetemedett fa és rozsdás szög.

Caroline Lennox Taft Sinclairnek hívnak, és a törvénytelen gyermeke vagyok Tipper Sinclairnek és Buddy Kopelnicknek, akik mélységes mélyen és ostobán szerették egymást.

Valamikor sportoló voltam. Akkor még más arcom volt.

Igen, igaz, hogy megöltem egy embert, és bedobtam a testét az óceánba, és lehet, hogy ez az első számú dolog, amire velem kapcsolatban emlékezni lehet. De miután elmondtam ezt a történetet,

nem kizárt, hogy egy másfajta történetet is képes leszek mesélni önmagammal kapcsolatban.

Volt egyszer egy lány, akihez hűségesek voltak a húgai.

Volt egyszer egy lány, akit elfogadott és megvédett az apja, bár nem ő nemzette.

Ez a lány felépült a fájdalomcsillapító-függőségéből, és erősebbé vált utána.

Volt egyszer egy nő, akinek gyerekei születtek... és bár így vagy úgy ártott nekik, más szempontból jó volt hozzájuk. És szerették őt.

Egyszer régen, a válása után ez a nő beleszeretett egy férfiba, aki áldozatokat hozott érte. Megneveltette, és mindig izgalmassá tette az életét. A nő cserébe küzdött érte. Bár a férfi nem tudott róla mindent, szívből, boldogan szerette. Megmondta neki, mit szeretne tőle. És bár a nő nehezen adta meg neki, mert ezzel magára haragította az apját és összeveszett a húgaival, végül megtalálta a módját.

Egy napon ez a nő elvesztette a legidősebb fiát, és azt hitte, hogy örök sötétségbe zuhan. Aztán a fia visszatért hozzá kísértetként. Tárt karokkal fogadta, és a legnagyobb vétkeit is megbocsátotta, mielőtt végleg eltávozott.

Így a nő elkezdett gyógyulni.

Ez a nő egyszer úgy döntött, hogy hűséges marad a családjához. Elhagyhatta volna őket. Nem volt könnyű velük élni. De őket választotta, és vállalta ennek következményeit.

Továbbment, és minden elkövetett azért, hogy
örömteli,
de tudatos
életet éljen.

Ez sem volt egyszerű. De megpróbálta.

Talán mégis Lady Mary vagyok. Végül is ő kihúzza a levágott kezét a menyasszonyi ruhája zsebéből, ahová rejtette. Emlékszel? Előhúzza a levágott kezét, és felemeli, hogy mindenki jól lássa. Fényt derít a felfedezett borzalmakra, a holttestre, amelyet fehér

vászon alá rejtett. Tanúságra kényszeríti a fivéreit. *Ez – közli velük Lady Mary – a legborzalmasabb dolog, amit valaha láttam. Megmutatom nektek, mert nem akarom, hogy ilyen szörnyűségek határozzák meg a jövőmet.*

A fiamnak is ezt mondtam: ez a legrosszabb, amit valaha láttam, a legrosszabb, amit tettem.

Legyél a tanúm rá.

Nem akarom, hogy ilyen szörnyűségek határozzák meg a jövőmet.

Mit csinál ezután Lady Mary? Mit is tehetne bármelyikünk, miután egy véres, holt testrészt húzott ki a zsebéből?

Biztos, hogy megmossa a kezét. És elégeti a menyasszonyi ruháját.

Azt hiszem, mond néhány szomorú mondatot a szegény levágott kezű nőről, és eltemeti a maradványokat.

És Mr. Foxhoz, akit a fiverei megölnék, ennyit szól: – Jó, hogy megszabadultunk tőled!

Később Lady Mary talán lemegy a konyhájába, ahol időközben betették a hűtőbe a megmaradt lakodalmas reggelit. Talál néhány bájos ki sárgarépás muffint és egy-két különleges kolbászt. Jókora kannában erős teát főz, és felmelegíti egy serpenyőben a kolbászt, hogy az ínycsiklandó húsillat betöltse a konyhát.

Odahívja a testvéreit.

Felkel a nap, és én a húgaimat hívom. Az életben maradt fiamat. Az unokahúgaimat és az unokaöcsémet. Az apámat. A szerelmemet.

Odajönnek a házamhoz, vagy lejönnek a lépcsőn gyűrt reggeli arccal. Valaki tojást süt, egy másik ember ketchupot és evőeszközöket tesz az asztalra. A kutyák befekszenek a lábunk alá, Grendel elcsór egy kolbászt. A kisebbik fiam megkérdezi, hogy ehete-e az előző napi szedres pitéből. Azt felelem: – Jó, nem maradt sok, de edd meg nyugodtan.

Csöndben reggelizünk. Néhányan olvasnak. A kisfiúk gyorsan felfalják az adagjukat, és kiszaladnak az udvarra. A kamaszok kávéfőznek, cukrot és tejszínt is tesznek bele.

A hógaimmal kilépünk Red Gate tornácára, és megisszuk a második csésze teánkat. Egészen eltörpülünk az óceán mellett, a szabad ég alatt.

Nem hiszem, hogy ez mindig így marad.

A SZERZŐRŐL

E. Lockhart írta a *New York Times* bestseller-listáját sokáig vezető *Hazudósok* című regényt. Emellett egy szuperhőst is kreált a DC Comics számára. Egyéb megjelent könyvei között van a *Whistle: A New Gotham City Hero*; *Again Again*, a *Frankie Landau-Banks dicstelen tetteinek krónikája*, amelyet National Book Award címre jelöltek és Printz Honor Book címet nyert, illetve a *Szemfényvesztés* című másik *New York Times* bestseller, az *LA Times Book Prize* várományosa.

EmilyLockhart.com

[@elockhartbooks](https://www.instagram.com/elockhartbooks)
[Instagram]

[@elockhart](https://twitter.com/elockhart)
[Twitter]

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Sok ember támogatta ennek a könyvnek a létrejöttét, a megalkotását és a világban való megjelenését is. Colleen Fellingham, Dominique Cimina, Rebecca Gudelis, Mary McCue, John Adamo, Christine Labov, Barbara Marcus, Adrienne Waintraub és a Penguin Random House-nál dolgozó csapatom tagjai is. Hálás vagyok a segítségetekért és a kemény munkátokért. Szerkesztőm, Beverly Horowitz, ez rád is százszorosán érvényes. Elizabeth Kaplan, Jonathan Ehrlich és Kassie Evashevski, köszönöm a kreatív és állhatatos képviselést. Hálás köszönetem az Allen & Unwin és a Hotkey munkatársainak korai lelkesedésükért és támogatásukért.

A könyv készülésének korai szakaszában Len Jenkin krimiírásfeladatokat végzett velem. Ivy Aukin, Gayle Forman és Sarah Mlynowski tanulságos olvasmányokra hívták fel a figyelmemet, és Gayle megadta nekem a kezdőlöketet, amely nélkül nem indult volna be ez a projekt. Bob elképesztő volt. Hazel Aukin lehetővé tette, hogy kölcsönkérjem és átírjam a legjobb beszélgetéseinket. A Minkinnen/Bourne családnak harsány kolbászvicceket köszönhetek, amelyeket lejegyezhettem. Daniel is csodás támaszom volt mindvégig. A macskáknak semmi hasznát nem vettem, de azért nekik is hálás vagyok.

A GABO Kiadó e-könyveiről

A könyv lehet fűzött, ragasztott, kemény borítás, vagy puha fedelű. A legfontosabb mégis az, ami benne található. Az e-könyv új köntösbe öltözteti az olvasmányokat, hogy azok se maradjanak le az olvasás élményéről, akik lapozgatás helyett klikkelve keresik a legfrissebb tartalmakat.

Fontosnak tartjuk, hogy bárhol, bármilyen készüléken olvashassa könyveinket, ezért a kemény másolásvédelem helyett a felhasználást nem akadályozó vízjelezést választottuk. Példányát szabadon átmásolhatja számítógépére, e-könyv olvasójára vagy telefonjára. A Dibook rendszerében (www.dibook.hu) vásárolt könyveinkből mindig a legfrissebb verziószámú, javított másolatot érheti el.

Kiadónk arra törekszik, hogy olyan könyveket adjon az olvasók kezébe, amelyek kifogástalanok, ám hibák sajnos mindig előfordulhatnak. Kérjük, ha bármilyen szerkesztési hiányosságot vagy tévedést észlel e-könyveinkben, azt jelezze az info@gabo.hu e-mail címen.

További könyvek és érdekességek a kiadó oldalán: www.gabo.hu

E-könyveinket itt érheti el: www.dibook.hu

Kövessen minket Facebookon is:
www.facebook.com/GABOKIADO

Ha tetszett a könyv, olvassa el ezt is

E. LOCKHART A HAZUDÓSOK

A teljes e-könyv megvásárolható a www.dibook.hu oldalon.

1

Isten hozott a gyönyörű Sinclair családban.

Egyikünk sem bűnöző.

Egyikünk sem függő.

Egyikünk sem vall kudarcot.

A Sinclairék sportosak, magasak és szépek. Régi pénzű demokraták vagyunk. A mosolyunk széles, az állunk szögletes és a teniszszerváink harciasak.

Nem számít, ha válóper kezdi ki a szívünk izmait olyannyira, hogy már dobogni is csak nagy erőfeszítések árán hajlandó. Nem számít, hogyha fogyóban van a vagyonkezelői alapok fedezete; ha kifizetetlen hitelkártya-kivonatok tornyosulnak a konyhapulton. Nem számít, hogyha gyógyszeres dobozok sorakoznak az éjjeliszekrényen.

Nem számít, ha egyikünk kétségbeesetten, kétségbeesetten szerelmes.

Annyira
szerelmes,

hogy hasonlóan kétségbeesett lépéseket
kell tennie.

Mi vagyunk a Sinclair család.

Senki sem igényel törődést.

Senki sem téved,

senki sem hibázik.

Egy magánszigeten élünk, legalábbis nyaranta, nem messze
Massachusetts partjától.

Talán ennél többet nem is kell tudnod.

2

A teljes nevem Cadence Sinclair Eastman.

Burlingtonban élek Vermontban, anyuval és három kutyával.

Majdnem tizennyolc éves vagyok.

Van egy agyonhasznált könyvtári kölcsönzőjegyem, és nincs sok másom, noha az igaz, hogy egy drága és hasztalan tárgyakkal telezsúfolt óriási házban lakom.

Régebben szőke voltam, de most fekete a hajam.

Régebben erős voltam, de most gyenge vagyok.

Régebben csinos voltam, de most betegnek látszom.

Az igaz, hogy a balesetem óta migrénes fejfájásoktól szenvedek.

Az igaz, hogy nem szenvedhetem a bolondokat.

Szeretem a szavak nyakatekertségét. Látod, nem? Migrénes fejfájásoktól *szenvedek*. Nem *szenvedhetem* a bolondokat. A két szó közel ugyanaz, és közel ugyanazt is jelenti a két mondatban, de nem teljesen.

Szenvedni.

Azt mondhatnád, hogy ugyanazt jelenti, mint elviselni, de ez nem teljesen helytálló.

A történetem még a baleset előtt kezdődik. Annak a nyárnak a júniusában, amikor tizenöt voltam, az apám lelépett egy nővel, akit jobban szeretett, mint bennünket.

Apu közepesen jónevű hadtörténeti professzor. Akkoriban rajongtam érte. Tweedzakót viselt. Ösztövérvolt. Tejjel itta a teát. Szeretett társasjátékozni, és szívesen hagyott nyerni; szeretett hajózni, és megtanított kajakozni; szeretett biciklizni, szerette a könyveket és a múzeumokat.

Egyáltalán nem szerette a kutyákat, úgyhogy az anyám iránti szeretete biztos jele volt, hogy hagyta, hogy a golden retrieverek a kanapén aludjanak és minden reggel három mérföldet sétált velük. És egyáltalán nem szerette a nagyszüleimet se, úgyhogy az anyu és irántam érzett szeretetének biztos jele volt, hogy minden nyarat a Windermere villában töltött a Beechwood-szigeten, rég elmúlt háborúkról írt cikkeket és minden étkezésnél elővette a mosolyát a rokonság kedvéért.

Aztán júniusban, a tizenötös nyáron apu bejelentette, hogy elhagy bennünket, és két nappal később költözik. Azt mondta anyámnak, hogy ő nem Sinclair és nem bír tovább erőlködni, hogy azzá legyen. Nem bír mosolyogni, nem bír hazudni, nem bír többet része lenni a gyönyörű villákban élő gyönyörű családnak.

Nem bír. Nem bír. Nem hajlandó.

Már meg is rendelte a költöztetőket. Kibérelt egy házat. Apám betette az utolsó bőröndjét a Mercedesbe (anyunak nem hagyott mást, csak a Saabot), és beindította a motort.

Aztán elővett egy pisztolyt, és mellen lőtt. Az előkertben álltam, ott estem össze. A seb szélesre nyílt és a szívem kihullott a bordáim közül, lebucskázott a virágágyásba. Vér lüktetett ütemesen a nyílt sebemből,

aztán a szememből,
a fülemből,
a számból.

Olyan íze volt, mint a kudarcnak, csak sós. Az elhagyatottság és szeretetlenség vöröslő szégyene eláztatta a gypet a ház előtt, az ösvény tégláit, a veranda lépcsőit. A szívem mint egy partra vetett pisztráng vergődött a peóniák között.

Anyu felcsattant. Azt mondta, szedjem össze magam.

Viselkedj normálisan, mondta. Most azonnal, mondta.

Mert normális vagy. Mert tudsz normális lenni.

Ne csinálj jelenetet, mondta. Vegyél egy mély levegőt, és kelj fel.

Szót fogadtam.

Csak ő maradt nekem.

Anyu és én magasra szegtük a szögletes állunkat, amikor apu lehajtott a domboldalon. Aztán bementünk a házba és elpusztítottunk mindent, amit tőle kaptunk ajándékba: ékszereket, ruhákat, könyveket, bármit. A következő napokban megszabadultunk a kanapétól és a foteloktól, amit a szüleim közösen vettek. Kihajítottuk a nászajándékba kapott porcelánt, az ezüstöt, a fényképeket.

Új bútorokat vettünk. Felfogadtunk egy lakberendezőt. Leadtunk egy nagyobb rendelést a Tiffanynál evőeszközökre. Egy napot a művészeti galériákat járva töltöttünk és festményeket vásároltunk, hogy eltakarják az üres helyeket a falon.

Megkértük Papát, hogy biztosítsa be anyu tőkevagyonát.

Aztán megpakoltuk a bőröndjeinket, és elutaztunk Beechwoodra.

3

Penny, Carrie és Bess, ők Tipper és Harris Sinclair lányai. A nagyapám, Harris huszonegy évesen jutott sok pénzhez, akkor, amikor a Harvardon végzett, és a vagyont valami olyan üzletbe fektette, ami sose érdekelt annyira, hogy megpróbáljam megérteni. Házakat és földet örökölt. Intelligens döntéseket hozott a részvénypiacon. Feleségül vette Tippert, és ügyelt rá, hogy a konyhában és a kertben maradjon. Gyöngysorban és hajókon állította ki őt a nagyvilág előtt. Tipper, úgy tűnt, élvezte.

Papa egyetlen hibája az, hogy nem lett fia, de annyi baj legyen. A Sinclair lányok napbarnítottak lettek és boldogok. Magasak, derűsek és gazdagok: valódi mesebeli királykisasszonyok. Egyaránt jól ismerték őket Bostonban, Harvard Yardon és Martha's Vineyardon^[4], ismerték a kasmírkardigánjaikat és a nagyszabású partijaikat. Arra születtek, hogy legendává legyenek. Arra születtek, hogy a jövőjükben királyfiak sorakozzanak, meg Borostyán Ligás egyetemek^[5], elefántcsont szobrok és fenséges házak.

Papa és Tipper annyira imádták a lányaikat, hogy meg se tudták mondani, kit szeretnek a leginkább. Először Carrie-t, aztán Pennyt, aztán Besst, és újra csak Carrie-t. Az esküvők fényűzők voltak, lazaccal és hárfaművészekkel, az unokák tejfölszőkék, mókás szőke kutyákkal. Senki sem lehetett volna büszkébb a gyönyörű amerikai lányaira, mint Tipper és Harris volt akkoriban.

Három új villát építettek a sziklás magánszigetükön, és nevet is adtak mindegyiknek: Windermere Penny, Red Gate Carrie és Cuddledown Bess.

Én vagyok a legidősebb Sinclair unoka. A sziget és a vagyon örököse, valamint az elvárásoké.

Legalábbis minden valószínűség szerint.

4

Én, Johnny, Mirren és Gat. Gat, Mirren, Johnny és én.

A család Hazudósoknak nevez bennünket, és erre valószínűleg rá is szolgáltunk. Majdnem pontosan egyidősek vagyunk, és mind a négyünknek ősszel van a születésnapja. A szigeten majdnem minden évben balhéba keveredtünk.

Gat abban az évben kezdett Beechwoodon nyaralni, amikor nyolcévesek voltunk. A nyolcas nyáron, ahogy mi neveztük.

Azelőtt Mirren, Johnny és én nem voltunk Hazudósok. Nem voltunk több mint unokatestvérek, és Johnny szörnyű volt, mert nem szeretett lányokkal játszani.

Johnny ruganyosság, erőfeszítés és csípős gúny. Abban az időben felakasztotta a Barbie babáinkat, vagy legóból épített pisztollyal lövöldözött ránk.

Mirren cukor, kíváncsiság és eső. Akkoriban hosszú délutánokat töltött Tafttal és az ikrekkel, a hosszú strandon pacskoltak, miközben én milliméterpapírra rajzoltam vagy Clairmont verandáján olvastam a függőágyban.

Aztán jött Gat, hogy évről évre velünk nyaraljon.

Carrie nénit elhagyta a férje, amikor Johnny öccsét, Willt várta. Nem tudom, mi történt. A család soha nem beszélt róla. A nyolcas nyáron Will már megszületett és Carrie már összejött Eddel.

Ez az Ed műkereskedő és imádja a gyerekeket. Mindössze ennyit tudtunk róla, amikor Carrie bejelentette, hogy magával hozza a nyárra Beechwoodra Johnnyval és a kisbabával.

Azon a nyáron ők érkeztek utolsóként, és majdnem mind kinn álltunk a mólón, ott vártuk, hogy kikössenek. Papa fölemelt, hogy

integetni tudjak a hajóorrban narancssárga mentómellényben feszítő, kiáltozó Johnnynak.

Tipper nagy melletünk állt. Egy pillanatra levette a szemét a hajóról, a zsebébe nyúlt, és elővett egy fehér mentacukorkát. Kicsomagolta, és a számba dugta.

Amikor visszanézett a hajó felé, Nagy arca megváltozott. Hunyorognom kellett, hogy lássam, amit ő lát.

Carrie lépett partra, Will-lel a karján. Pici baba volt még, rikító sárga mentómellényt viselt, és nem is volt több ő maga, mint a mellény fölött égnek meredő csomónyi, tejfölszőke haj. Ujjongtunk a láttán. A mellény miatt, amit babakorunkban mindannyian viseltünk. A haj miatt. Hogy milyen csodálatos is, hogy ez a kisfiú, akit még nem ismerünk, már most is teljesen, egyértelműen Sinclair.

Johnny leugrott a hajóról és a mólóra dobta a mellényét. Először is odament Mirrenhez, és bokán rúgta. Aztán engem is megrúgott. Aztán az ikreket. Utána a nagyszüleink elé lépett, és kihúzta magát.

– Szervusztok, Nagy és Papa. Nagyon várom, hogy boldog nyarat tölthessünk el együtt!

Tipper megölelte.

– Anyád tanította be neked, hogy ezt mondd, ugye?

– Igen – bólintott Johnny. – És azt is kell mondanom, hogy jó titeket újra látni.

– Jó fiú.

– Most már mehetek?

Tipper megpuszilta Johnny arcát.

– Menj csak.

Ed jött Johnny után, csak ő megállt, hogy segítsen a személyzetnek kipakolni a motorcsónakból. Magas volt és karcsú. A bőre sötétbarna; mint később megtudtuk, indiai származású. Fekete keretes szemüveget viselt és lezserül elegáns városi ruhákat: lenvászon öltönyt és hajszálcsíkos inget. A nadrágszára meggyűrődött az utazástól.

Papa visszatett a földre.

Tipper nagy ajka vékony vonallá préselődött. Aztán felvillantotta az összes fogát megmutató mosolyát, és előrelépett.

– Ön minden bizonnal Ed. Milyen kellemes meglepetés!

Ed megrázta a kezét.

– Nem említette Carrie, hogy jövök?

– Dehogynem említette.

Ed végignézett a teljesen fehér, vakító fehér családkon. Aztán Carrie-hez fordult.

– Hová lett Gat?

Hívogatni kezdték, és ő kimászott a hajó belsejéből, elkezdte levenni a mentőmellényét, leszegte a fejét, hogy lássa, hogy kell kikapcsolni a pántokat.

– Anya, apa – szólalt meg Carrie –, elhoztuk Ed unokaöccsét, hogy legyen Johnnynak társasága. Ő Gat Patil.

Papa kinyújtotta a kezét, és megveregette Gat fejét.

– Jó napot, fiatalember.

– Jó napot.

– Az édesapja meghalt az idén – magyarázta Carrie. – És Johnnyval olyan jó barátok lettek! Ed nővérének nagy segítség, hogyha néhány hétre el tudjuk hozni magunkkal. És Gat? Lesz itt minden, szabadtéri sütés-főzés, úszkálás az óceánban, minden, amiről beszéltünk, oké?

De Gat nem válaszolt. Engem nézett.

Az orra vonala drámai, a szája édes. A bőre sötétbarna, a haja fekete és hullámos. A testét szinte szétfeszíti az energia. Gat olyannak tűnt, mint egy pattanásra kész, megfeszített rugó. Mintha valami fontosat keresne. Szemlélődés és lelkesedés. Becsvágy és erős feketekává. Akármennyig el bírtam volna nézni.

A pillantásunk összeakadt.

Sarkon fordultam és elrohantam.

Gat utánam. Hallottam, hogy dobog a lába mögöttem a deszkapallós ösvényeken, amik behálózzák a szigetet.

És csak futottam tovább. Ő meg futott utánam.

Johnny üldözte Gatet. És Mirren Johnnyt.

A felnőttek a kikötőnél maradtak beszélgetni, udvariasan kerülgették Edet és gügyögtek Will babának. A kicsik csinálták, amit a kicsik általában szoktak, bármi legyen is az.

Mi, négyen a Cuddledown melletti kicsi öbölnél álltunk meg. Csak egy kis homokos sáv az egész két nagy szikla között. Akkoriban nem nagyon strandolt ott senki. A hosszabb strandon finomabb a homok és kevesebb a hínár.

Mirren lerúgta a cipőjét, és mi, többiek követtük a példáját. Köveket dobáltunk a vízbe. Nem csináltunk semmit, csak léteztünk.

A homokba írtam a nevünket.

Cadence, Mirren, Johnny és Gat.

Gat, Johnny, Mirren és Cadence.

Így kezdődtünk.

Johnny könyörgött, hogy hadd maradjon Gat egy kicsit tovább.

Megkapta, amit akart.

Következő évben azért könyörgött, hogy hadd jöjjön egész nyárra.

És Gat jött.

Johnny a legidősebb fiúunoka. A nagyszüleim szinte soha nem mondtak nemet neki.

5

A tizennégyes nyáron Gat és én kimentünk a kis motorcsónakkal. Éppen csak reggeli után voltunk. Bess befogta Mirrent, hogy teniszezzon az ikrekkel és Tafttal. Johnny abban az évben kezdett atletizálni, és róta a köröket a parti ösvényen a sziget körül. Gat Clairmont konyhájában talált rám, és megkérdezte, lenne-e kedvem hajózni kicsit.

– Nem igazán. – Vissza akartam feküdni az ágyba egy jó könyvvel.

– Légy szíves! – Gat szinte soha nem mondja, hogy légy szíves.

– Menj ki egyedül.

– Nem vihetem el egymagam – mondta. – Nem lenne helyes.

– Már hogyan vihetnéd!

– Nem, nélkületek nem.

Nevetséges volt az egész érvelése.

– Hová akarsz menni? – kérdeztem.

– Csak el akarok tűnni a szigetről. Néha egyszerűen nem bírom elviselni itt.

El se bírtam képzelni akkor, hogy mit nem bír elviselni, de azt mondtam, hogy oké. Kimentünk a tengerre, csak egy széldzsekit húztunk fel a fürdőruhánkra. Egy kis idő múltán Gat leállította a motort. Ott üldögéltünk, pisztáciát eszegettünk és beszívtuk a sós levegőt. A napfény megcsillant a vízen.

– Fürödjünk! – mondtam.

Gat beugrott és én utána, de a víz annyival hidegebb volt, mint a part mentén, hogy elakadt a lélegzetünk. Rémülten vihogtunk és kiabáltunk, hogy beugrani a vízbe a valaha volt legostobább ötlet a világon. Mégis mit hittünk? A parttól távolabb cápák is vannak, ezt mindenki tudja.

Te jó ég, a cápákról egy szót se! Lökdösődtünk és félretaszigáltuk egymást, hogy hamarabb tudjunk kimászni a hajó fenekére erősített létrán.

Egy perc elteltével Gat hátradőlt, és előreengedett.

– Nem azért, mert te vagy a lány, hanem azért, mert jó ember vagyok – magyarázta.

– Kösz – mondtam, és kiöltöttem rá a nyelvemet.

– De meg kell ígéred, hogy ha jön egy cápa és leharapja a lábamat, szívhez szóló beszédet írsz róla, hogy milyen remek fickó voltam.

– Már meg is van – feleltem. – Gatwick Matthew Patil elsőosztályú fogás volt.

Felfoghatatlanul vicces volt, hogy ennyire fáztunk. Nem volt nálunk törülköző. Találtunk az ülés alatt egy régi polártakarót, az alatt kucorodtunk össze, a fedetlen vállunk összeért. Hideg lábfejek egymás hegyén-hátán.

– Csak azért csinálom, hogy ne kapjunk hipotermiát – mondta egyszer csak Gat. – Ne hidd, hogy csinosnak talállak, vagy valami.

– Nem hiszem.

– Lerángatod rólam a takarót!

– Bocsi.

Szünet.

Gat megszólalt.

– Csinosnak talállak, Cady. Nem azt akartam mondani, ami kihallatszott. Tulajdonképpen mikor lettél te ilyen csinos? Eltereli a figyelmemet.

– Ugyanúgy nézek ki, mint mindig.

– Megváltoztál a tanév alatt. Állandóan kiesek a szerepemből.

– Van szereped?

Nagyon komolyan bólintott.

– Ez a leghülyébb dolog, amit életemben hallottam. Mi a szereped?

– Semmi sem hatol át a páncélon. Érinthetetlen vagyok. Nem vetted észre?

Ezen nevetnem kellett.

– Nem.

– Francba! Azt hittem, működik.

Témát váltottunk. Arról beszéltünk, hogy átvisszük a kicsiket Edgartownba délután, elvisszük őket moziba, meg a cápákról, és arról, hogy vajon tényleg esznek-e embert, és a *Plants versus Zombies* játékról.

Aztán visszamentünk a szigetre.

Nem sokkal ezután Gat elkezdett könyveket kölcsönadni nekem és kora esténként megkeresett a kicsi öbölben. Megtalált akkor is, hogyha Windermere gyepszőnyegén feküdtem a kutyákkal.

Rászoktunk, hogy együtt sétáljunk az ösvényen a sziget körül. Gat ment elől, én mögöttem. Könyvekről beszélgettünk és új szavakat találtunk ki. Volt, hogy többször is megkerültük a szigetet, mielőtt megéheztünk vagy unatkozni kezdtünk volna.

Mélyrózsaszín japán rózsák nőttek az ösvény mentén. Az illatuk diszkrét volt és édes.

Egy nap ránéztem Gatre, amikor Clairmont tornácán feküdt a függőágyban egy könyvvel, és úgy tűnt, olyan volt, mintha az enyém lenne. Mintha az én legsajátabb tulajdonom volna: az én emberem.

Csendesen bemásztam mellé a függőágyba. Kivettem a kezéből a tollat – tollal a kezében szokott olvasni –, és a bal kézfejeére ráírtam, hogy *Gat*, a jobbra pedig azt, hogy *Cadence*.

Visszavette tőlem a tollat. Ráírta a bal kézfejemre, hogy *Gat*, a jobbra pedig azt, hogy *Cadence*.

Nem beszélek végzettről. Nem hiszek sorsban vagy lelki társakban vagy akár csak a természetfölöttiben. Csak annyit akarok mondani, hogy megértettük egymást. Teljesen.

De csak tizenégy évesek voltuk. Még nem csókolóztam senkivel, noha a következő tanévben sor került néhány fiúra. Valahogy eszünkbe se jutott szerelemnek nevezni.

[\[1\]](#) Robert Frost (1874–1963) amerikai költő.

[\[2\]](#) ford.: Marton László és Révész Ágota.

[\[3\]](#) *A vihar*, Tandori Dezső fordítása.

[\[4\]](#) Híres, felkapott üdülősziget.

[\[5\]](#) A nyolc legelibebb amerikai egyetem.